RĂZBUNARE
LA BELLA TERRA
CHRISTINA
DODD

capitolul 1

Eli Di Luca intră în casa de la țară de secol XIX a bunicii sale de la poalele dealurilor din Bella Valley cu o cutie de vin, ales special pentru o sărbătoare în familie.

În casă erau aprinse toate luminile, televizorul era dat tare și șase femei stăteau în camera din față ținând sticle de apă și strigând la ecranul mare atârnat de perete.

– Prinde-o! strigau ele. Prinde-o! Prinde-o! *Prindeprindeprindeprinde!*

Se opri. Privi.

Asistenta Nonnei, Olivia Kelly, cu ochii atât de mari încât mereu părea ușor uluită, se depărtă de grup.

– Fotbal australian? întrebă el.

Olivia încuviință timid.

Ce fată ciudată era – parte din grup, dar, cu toate astea, diferită.

Îl amintea de el.

Jucătorul de fotbal trebuie s-o fi *prinsprinsprins*, pentru că celelalte femei au dat palma, apoi l-au văzut și i-au făcut vesele cu mâna, întâmpinându-l.

Erau o companie fascinantă.

Bunica lui, Nonna, avea 80 de ani, era stilată, veselă și atât de vioaie, încât îl speria cu energia ei.

Nu văzuse să o încetinească nimic până în urmă cu aproape trei săptămâni, când fusese atacată în propria casă. Această femeie, care îl crescuse, care îmblânzise băiatul sălbatic de 14 ani care fusese când se întorsese din Chile, fusese rănită într-o vendetă care își avea rădăcinile adânc în trecut.

Timp de ani buni, Eli se aflase mereu la marginea sălbăticiei – era ceva înnăscut pentru el, iar, în tinerețea

lui, în timpul acelor șase ani când toată lumea era vitregă și singuratică, numai sălbăticia îl ținuse în viață.

Atacul asupra bunicii sale aproape că îl făcuse să depășească limita. Dacă ar fi fost ucisă... consecințele l-ar fi transformat încă o dată în fugar, pentru că l-ar fi vânat pe făptaș și l-ar fi distrus încet, i-ar fi rupt os cu os, până n-ar mai fi rămas decât conștiință, durere și înțelegerea răului pe care îl făcuse.

Dar Nonna supraviețuise fără leziuni permanente. Avea brațul în ghips și suferise o contuzie, dar acum era acasă, în siguranță.

Și la fel era și Eli... Momentan.

Cu voce normală, de parcă nu tocmai alergase încolo și încoace, Nonna spuse:

– Bună, dragule, cum a fost drumul?

– Interesant.

Puțin spus.

– Îmi place San Francisco. Îmi place la St. Francisc. Îmi doresc să fi mers cu tine! zise ea, și ochii îi străluciră.

Venerabilul hotel St. Francisc supraviețuise cutremurului din 1906, Primului Război Mondial și celui de-al Doilea Război Mondial și tuturor războaielor de după, agitaților ani '20 și Marii Crize, protestelor, și prosperității, și recesiunii. Degustarea și licitațiile zgomotoase și animate ale viticultorilor lăsaseră hotelul intact.

Dacă Eli ar putea spune același lucru despre el însuși... Amintirea întâlnirii cu italianul Tamosso Conte în timpul evenimentului și auzul propunerii scandaloase de afaceri bântuiau mintea și inima lui Eli.

Planul era absurd, insultător și peste poate de ispititor.

– Tuturor le-a fost dor de tine, îi zise Nonnei. Toți au întrebat de tine și s-au mirat că nu am la braț o doamnă frumoasă și fascinantă.

Ea râse.

– Trebuie să găsești o doamnă frumoasă și fascinantă care să îți devină soție. Cum a făcut Rafe!

Călătoria recentă a fratelui său adusese o eclipsă în ochii bunicii și, se temea el, avea să conducă la o frenezie de tentative de cuplare.

Asta era lucrul de care chiar nu avea nevoie.

Profitând de pauza de acțiune, păzitoarea Nonnei, Bao Le, se duse la fereastră și privi afară. Mărunță, dură și bănuitoare, lucra pentru Rafe, la firma lui de pază, și de la început își luase munca în serios. Dar câteva săptămâni de îngrijire a Nonnei inversaseră situația, pentru că Nonna îi îngrijea pe toți, și acum Bao făcea parte din familia lor.

Mereu se întâmpla așa. Eli se obișnuise. Intrând, mută cutia de vin pe un șold și o sărută pe Nonna pe obraz.

– Cum te simți? Cum e brațul?

– Mă simt bine. Ghipsul este nesuferit, dar nu la fel de mult ca mergătorul ăsta nenorocit, zise Nonna și împinse nervoasă cadrul de crom din jurul ei. M-am săturat de el.

Olivia apăru imediat lângă ea.

– Doctorul a spus încă două săptămâni, și, dacă n-au fost complicații de la contuzie, poți renunța la cadru.

– Știu. Știu. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar m-am plâns destul. Nonna îl bătu pe Eli pe obraz. Ai primit multe laude pentru vinurile tale la cină?

– Da.

Strălucind de mândrie, Nonna privi în jur spre prietenii și rudele sale.

– Asta-i băiatul meu!

Brooke râse.

– Gata, Nonna, tocmai ai vorbit ca o bunică italiană.

– Și de ce nu? Kathy Petersson, mama lui Brooke, se ridică tot cu ajutorul unui cadru – dar era mai tânără, cu mult mai tânără decât Nonna, avea în jur de 50 de ani, bănuia Eli. Cu părul ei drept și negru, ochi albaștri impresionanți și o siluetă voluptuoasă, era o femeie atrăgătoare. Dar suferea de artrită reumatoidă:

îi răpise agilitatea din mers, o forțase să renunțe la poziția din Forțele Aeriene americane și să se pensioneze în Bella Terra.

Dar nimic nu îi îmblânzise spiritul feroce, combativ. Acum, odată cu căsătoria lui Brooke cu Rafe, fratele lui Eli, trecuse de la prietena familiei Di Luca la rudă, și, din strălucirea care i se citea în ochi, Eli bănuia că spera să devină ea însăși bunică în curând.

„Voi doi veți face copii frumoși împreună."

Îi venea să tresară la amintirea acelor cuvinte.

„Cine dracului se crede Tamosso Conte?"

Eli răspunse la propria întrebare.

Conte se gândea – nu, știa – că el era cel care deținea toate atuurile. Dar Nonna cunoștea atât de mulți oameni, atât aici în Bella Valley, cât și în Italia. Poate că Eli putea să amestece cărțile în favoarea lui.

– Ai auzit vreodată despre un gentleman italian pe nume Tamosso Conte? întrebă el.

Nonna se încruntă.

– Nu cred. De ce?

– L-am întâlnit la licitație.

– Îl știu eu! Francesca Pastore avea 50 de ani, era un star de cinema, cea mai frumoasă femeie din Italia, o țară renumită pentru femeile sale frumoase – și era mama lui Rafe. Este din Milano, un negustor de piele, un om realizat prin forțe proprii, foarte bogat, foarte puternic. Zâmbi. Fermecător.

Lui Eli nu-i venea să creadă că era atât de indulgentă față de bărbatul pe care el îl considera atât de direct și de demn de dispreț.

– Este scund.

Francesca privi amuzată silueta lui Eli, de 193 de centimetri.

– Așa crezi că măsoară femeile farmecul, Eli Di Luca? Dacă da, te așteaptă o surpriză tristă.

– În ultima vreme, am avut parte de toate surprizele triste imaginabile, spuse Eli.

O afirmație modestă.

– Tamosso a fost căsătorit... de câte ori? De cinci ori, cred. Iubește femeile. Asta face parte din farmecul lui.

Francesca își trecu mâna prin părul lung, castaniu. Ar trebui să încerci să îți arăți iubirea pentru femei, Eli. Nimic nu interesează o femeie mai mult decât un bărbat care o consideră fascinantă.

El îi zâmbi leneș Francescăi, ațintind toată charisma lui asupra ei.

– Pentru un bărbat ca mine, a fi înconjurat de femei este o plăcere pe care nimic altceva nu o poate depăși.

– Foarte bine, toarse Francesca și flutură din gene.

Brooke aplaudă.

– Uau! Impresionant, Eli. Mereu am spus că voi, bărbații Di Luca, ați ridicat arta flirtului pe noi culmi.

Era drăguță, deșteaptă și talentată administratoarea-șefă a complexului familiei lui din Bella Terra (deși, în hotărârea ei de a scăpa de Rafe, își dăduse demisia... Asta nu ieșise potrivit planurilor ei). Pentru că Brooke era și prima mireasă pentru unul dintre cei trei frați Di Luca... deși, dacă Tamosso Conte își făcea voia, nu și ultima.

Încă zâmbind, fără să dezvăluie deloc tumultul interior, Eli întrebă:

– Acest Tamosso Conte... Ai întâlnit-o vreodată pe fiica lui?

– Pe fiica lui? Francesca ridică din sprâncenele perfect arcuite. A fost căsătorit de multe ori, dar nu are copii.

Eli știa că ea nu avea dreptate. Văzuse fotografia dezvăluită de Tamosso.

Fata – nu arăta suficient de matură cât să fie numită femeie – stătea la un birou dezordonat, zâmbind spre cameră. Părul ei blond era răsucit în creștetul capului, ținut cu un creion ascuțit, și șuvițe libere îi atârnau haotic pe lângă obraji. Își sprijinea bărbia în pumn – o bărbie foarte hotărâtă, după cât se vedea – și privea direct spre cameră cu ochi mari, căprui. Era foarte drăguță.

Și Eli nu putea să se gândească decât la... Photoshop.

Pentru că tatăl ei avea fălci care atârnau și un nas lung și nu era deloc scund, ci avea constituția unui om musculos, cu piept lat și bombat, umeri lați și burtă rotundă. Cu o asemenea ereditate, fata era blestemată.

Eli se gândise că nu ar trebui să fie atât de superficial... și poate, când avea să o întâlnească, indiferent de cum arăta, urma să o placă.

Poate, când avea să se însoare cu ea, urma să o venereze.

Poate, când porcii aveau să poată zbura, toate găinile urmau să aibă gust de șuncă.

– Ești bine, dragule? întrebă Nonna. Pari bolnav.

Ea văzuse prea multe, așa că el mută cutia de vin în brațe, de parcă obosea din cauza greutății, și privi în jur.

– Unde este Rafe? Unde este mirele?

– E în bucătărie. Brooke îi zâmbi. Gătește.

Eli îi zâmbi înapoi.

– Îl instruiești bine, hmm?

– S-a plâns de strigăte, a spus că vocile noastre sunt atât de stridente, încât i-am dat o durere de cap, dar i-am spus că dacă își imaginează că așa va scăpa de sex în seara asta...

Bunica simpatică a lui Eli, de 80 de ani, cea care nu înjura niciodată, strigă:

– Rahat! Ați văzut asta?

Arătă spre ecran. Femeile începură să strige din nou.

Eli ieși din cameră și se îndreptă spre bucătărie. Trecu de sufragerie, de singura baie din casă – când familia Di Luca extinsă se aduna, aici aveau loc multe bătăi în ușă și implorări – și se duse în bucătăria bine luminată și recent renovată.

Rafe așeza în straturi felii de vinete cu paste, brânză și sosul marinara al Nonnei.

Noah punea fileuri de pui pe un suport de răcire, pe care îl așeză pe o hârtie de copt pe care să poată cădea pesmetul care se scutura, și le pulveriza cu ulei.

Ambii săi frați aveau mânecile suflecate și prosoape de bucătărie prinse la curele. Ambii erau foarte concentrați.

– Mai vede și altcineva în afară de mine ironia faptului că femeile sunt în camera de zi și se uită la meci, în timp ce bărbații prepară cina?

Eli puse cutia pe bufet și scoase primele trei sticle de vin.

– Taci și pune-ți șorțul! Noah era cel mai mic dintre fiii lui Gavino, chipeș, fermecător și urban, managerul complexului Bella Terra și, după toate aparențele, cel mai echilibrat. Se putea ca acesta să fie adevărul... deși asta nu spunea prea multe.

Eli se duse la el și privi peste umărul său.

– Omule, ce faci?

– Rafe face vinete cu parmezan la tavă și eu fac pui cu parmezan.

– Nu așa se face puiul cu parmezan, spuse Eli. Și vinete cu parmezan *la tavă*? Ce e în neregulă cu imaginea asta?

Cei doi frați ai săi se întoarseră spre el. La unison, îl întrebară:

– Vrei să prăjești puiul și vinetele?

Exista un singur răspuns corect.

– Nu.

– Atunci, toarnă pentru noi și treci la treabă!

Rafe era un erou militar care acum deținea propria firmă de securitate. Se pricepea să dea ordine.

Pentru scurtă vreme, Eli cumpăni ideea de a le duce vin mai întâi doamnelor, dar decise că nu era atât de gentleman. Așa că desfăcu trei sticle diferite de sortimente Di Luca, alese pentru a fi pe placul fiecărui frate, și, în acest timp, Noah spuse:

– Nu mă deranjează să gătesc și, în plus, nu mai puteam să stau acolo și să o ascult pe Nonna vorbind despre fundul unui tip.

Eli încuviință. Putea să înțeleagă asta. Turnă vinul, le duse paharele fraților săi și spuse:

– Trebuie să iau șampania. Pentru, știți voi, toastul de nuntă. Își lovi umărul de umărul lui Rafe.

– Destul de tare, nu?

Rafe se opri din aranjat straturile în tavă și se întoarse. Se îmbrățișară și își izbiră piepturile, apoi făcu la fel cu Noah.

Eli bănuia că ar trebui să fie civilizați și să țină un toast cu vin, dar erau tipi și, cumva, ciocnirea trupurilor exprima mult mai bine bucuria lor.

După ani buni în care relația nu funcționase, Rafe și Brooke se căsătoriseră în sfârșit într-o ceremonie secretă la Reno.

Nonna și Kathy își doreau o ceremonie adevărată la biserică, dar Eli nu putea decât să mulțumească Domnului că Rafe și Brooke nu mai așteptaseră. Slavă Domnului că înșfăcaseră fericirea cât mai puteau. În viața fraților Di Luca existase atâta durere, încât era bine ca, în sfârșit, unul dintre ei să cunoască fericirea.

Mulțumită lui Tamosso Conte, și Eli avea o șansă la fericire, o șansă la fel de bună ca orice persoană care s-a căsătorit vreodată.

Dacă asta era cinic, fie. Plănuise ca într-o bună zi să spună „Da".

Pur și simplu, nu plănuise să pășească spre altar pentru bani.

– *Fac o cerere în căsătorie de conveniență. Da. O căsătorie între doi oameni, pe baza aranjamentelor făcute de viitorul mire și de tatăl miresei, cu obiectivul unei uniuni de succes care să ofere condițiile nașterii și creșterii urmașilor.*

– *Vrei ca eu să mă căsătoresc cu fiica ta?*

– *Te-am cercetat, Eli Di Luca, și ești italian, dintr-o familie bună. Un fabricant de vinuri responsabil. Ai avut încredere într-un prieten. Contabilul tău ți-a furat banii și a fugit în America de Sud. Acum, ești disperat să-ți salvezi crama. Așa că, dacă o poți convinge pe fiica mea să se mărite cu tine, avem o înțelegere. Îți voi plăti datoriile. Tu îmi vei da nepoți.*

– Nepoți! Ce o femeie pe care nu ați întâlnit-o niciodată! Nici măcar nu știu cum o cheamă.

– Chloe Robinson. Fiica mea se numește Chloe Robinson.

Acum, Eli avea de luat o decizie – și trebuia să facă asta... curând.

capitolul 2

Noah termină de asezonat puiul și deschise cuptorul. Flutură mâna înăuntru.

– La naiba! Am uitat să-l pornesc.

Frații lui chicotiră.

– De parcă voi ați fi mai breji. Noah închise ușa cuptorului și porni temperatura la 200 de grade.

– Eu l-am pornit pe al *meu*. Rafe arătă spre al doilea cuptor al Nonnei.

– Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca eu să gătesc, nu m-ar fi făcut managerul unui complex cu un restaurant de cinci stele, se răsti Noah.

– Asta nu te ajută acum. Eli se întoarse pe hol spre ușa de la intrare, și, când trecu pe lângă camera din față, femeile mormăiau – aparent, un jucător de fotbal se lovise la funduleț.

Kathy se oferea să îi facă masaj ca să-i treacă.

El clătină din cap, ieși pe veranda lată, vopsită în alb, și se opri să admire priveliștea.

Casa Nonnei se afla la marginea unui deal și data de la finele secolului al XIX-lea, când Ippolito Di Luca sosise în centrul Californiei, cumpărase teren de-a lungul văii Bella lungi și înguste și plantase primii acri cu vița pe care o adusese din vechea țară. Nonna zisese că Ippolito, un fabricant de vinuri legendar, își îngrijise butașii în timpul călătoriei pe mare din Italia, și, în zece ani, talentele lui în fabricarea vinului îi permiseseră să cumpere acest teren. Aici, construise această casă de țară stilată, cu tavane înalte, ferestre înguste

și pereții decorate. Aici, își adusese mireasa. Aici, începuse dinastia Di Luca.

Desigur, ea avusese drept zestre teren și vie.

Dar, de fapt, căsătoria de conveniență pe care o [illegible] Elisabeth cu Ippolito nu era nimic nou. Era, practic, o tradiție de familie.

Cu excepția faptului că, desigur, prima mireasă Di Luca avea toate informațiile. Poveștile despre Alice Di Luca spuneau că ea se mândrea cu faptul că venise cu o parte dintre venituri, că gestiona casa și ferma în timp ce Ippolito crea vinurile. Ar fi Chloë Robinson un astfel de ajutor pentru Eli?

Cine dracului știa?

– Nepoți? Dacă nu o plac?

– Cum să n-o placi? Este americancă, la fel ca tine. E drăguță. E tânără. 23 de ani.

– Omule, pentru numele lui Dumnezeu, eu am 34. Sunt prea bătrân pentru ea.

– Are nevoie de un bărbat matur, unul care să ia decizii pentru ea.

– Fata ta americană are de gând să lase pe cineva să ia deciziile pentru ea? Ce spune ea despre această căsătorie de conveniență?

– Nimic. Nu știe. Și mă-ș supăra dacă i-ai spune.

– Nici prin gând nu-mi trece.

– Este încăpățânată. Respinge fiecare soț pe care i-l ofer deci va trebui să fii abil. Nu va fi ușor. Este deșteaptă ca mine și a devenit... bănuitoare.

– Ca să vezi!

– A absolvit prima la Rice University, în Houston. A scris o carte. Avea doar 21 de ani când i s-a publicat prima carte, doar 22 când a fost ecranizată.

– Cum stă cu dinții?

– Bine. Puternici, albi. În plus, e virgină.

– Nu fi ridicol! Are 23 de ani și... Stai! De unde știi?

– Am pus să fie verificată, desigur.

Pentru prima oară Eli simțise compasiune pentru bata vopsită. Tatăl ei, italian tradițional, negocia o aranjare ca să se mărite. Nu prinsese gluma când Eli îl întrebase despre dota ei, de parcă ar fi fost vorba despre un cal de vânzare. Și Tamosso îi cercetase viața amoroasă.

Un bărbat puternic ca tine, vrea o soție care să nu fi fost pângărită de atingerea altui bărbat.

Nu chiar. Ceea ce își dorea Eli era să își aleagă singur soția, să se asigure că era calmă, tăcută, atrăgătoare, își dorea aceleași lucruri ca el, era dispusă să îl sprijine în întreprinderile lui.

Îi spusese cândva toate astea Nonnei. Ea îi sugerase să își cumpere un labrador auriu.

Femeile. Se susțin una pe alta.

Dar voia un ajutor, era extrem de sigur că nu avea nevoie de o tânără primadonă cu o carieră care să o propulseze în lumina reflectoarelor.

Dacă ar fi fost dispus să ceară ajutorul familiei.

Dar, când preluase controlul la crama De Luca, jurase că avea să își facă un loc în această lume, în Bella Valley. Jurase că avea să sporească averea familiei – și, spre marea lui mândrie, chiar asta și făcea.

Nu era modest în privința darului său pentru crearea de vinuri care cântau pe limbă. Darul era de la Dumnezeu, dar se dusese la școală, muncise din greu, învățase cum să își cultive simțurile și când să aibă încredere în instinctele sale. Era bun la ce făcea. Câștigase premii. Vinurile sale erau mereu în topul listelor. Era tot ceea ce Nonna și Tamosso Conte credeau că era – unul dintre cei mai buni creatori de vinuri din lume.

Asta până când contabilul său, *prietenul* său, Owen Slovak zburase în America de Sud, lăsându-l pe Eli să descopere că avea contul bancar gol și era restant cu taxele. Dacă Eli nu punea în curând mâna pe o mică avere, Fiscul urma să îi confiște crama.

Ce prost fusese să aibă încredere în cineva care nu făcea parte din familie! Să aibă încredere în oricine.

S-ar fi cuvenit să nu caute mântuirea familiei sale? Ea ajutase de bunăvoie și fără să-l ia peste picior.

Dar nu putea suporta ideea de a-i privi pe ceilalți în față și de a le spune că îi dezamăgise.

Nu putea suporta gândul că își încălcase propriul jurământ.

Eli privi spre funda argintie a râului Bella ce șerpuia printre câmpiile verzi, spre livezile de pruni ale căror flori căzând și se învolburau ca o zăpadă roz în vânt, la vița care își adâncea rădăcinile în solul dur, superficial, care mărginea bazinul.

De aici, putea să distingă complexul care susținuse familia în perioada Prohibiției și a Marii Crize și crescuse pe un val de prosperitate din secolul XX în secolul XXI. Clădirea principală era așezată într-o grădină luxuriantă și în mijlocul viei pe care o îngrijea cu atâta grijă. Era înconjurată de oraș, susținându-se de pe urma turiștilor și a banilor lor. La nord și la sud, la est și la vest, valea lungă era îmbrățișată de munți cu păduri bogate.

Frații lui credeau că Eli nu iubea nimic și pe nimeni, dar asta nu era adevărat. Acesta era locul pe care inima lui îl numea *acasă*.

Coborî treptele abrupte până la alee și la camioneta lui, o cabrioletă puternică, F-250, cu un motor diesel Power Stroke, transmisie manuală cu șase viteze și cauciucuri masive, cu crestături care măcinau pământul.

O conducea, spunea Noah, ca o bătrânică.

Nonna obiecta, spunând că ea era o bătrânică și conducea Mustangul ei din '67 decapotabil mai rapid decât conducea cabrioleta sa F-250.

Lui Eli nu-i păsa de ce spuneau ei. Știa ce avea sub capotă și știa că putea să se ducă oriunde cu camioneta lui. Dacă trebuia, putea să urce și într-un sequoia.

În timp ce scotea lada de șampanie de pe bancheta din spate, o văzu pe Bao privind de la fereastră, le văzu pe Nonna și pe Brooke cum i se alătură și îi fac semn

cu mâna, entuziast. Le arătă o sticlă și zâmbi când le captă atenția.

Da, toată lumea era gata să sărbătorească.

Aceasta ar fi o situație grozavă... dacă n-ar ține secrete față de familia sa. Dacă ar ști ce mișcare să facă.

În buzunar, îi sună telefonul.

Puse lada înapoi în camionetă, verifică numărul de telefon și tresări.

Era Conte.

Sosise momentul deciziei pentru Eli.

capitolul 3

- Vreau un răspuns. La telefon, accentul italian al lui Conte suna mai apăsat, mai ca în *Nasul*.

Răspunsul era *da*, desigur. Da. Eli accepta oferta lui Conte. Trebuia doar să o spună. „Spune-o!"

Dar Conte își pierduse răbdarea.

- Nu credeam ca ve. fi atât de încăpățânat când este, de fapt, un plan foarte simplu. Poate că am ales omul nepotrivit. Am o alternativă, desigur. Îi voi face o ofertă.

- Stai. Nu... eu... vreau să mă asigur în privința termenilor. Eli trase aer în piept. Ai spus că vom semna un contract și că termenii vor fi clari. Urmează să o cortez pe fiica ta și să mă însor cu ea, iar tu îmi vei plăti datoria.

– Așa este.

– Toată datoria.

– Taxele pe care nu ți le-a plătit contabilul, penalizările și dobânda, iar guvernul Statelor Unite nu te va mai amenința cu confiscarea cramei. În plus, voi plăti toate facturile pe care contabilul tău le-a lăsat neplătite când a fugit în America de Sud. O să te repun pe picioare, Eli. Di Luca, deși îți voi cere să nu te mai încrezi niciodată orbește în cineva. Nici măcar pentru nepoții mei nu te voi mai scoate dintr-un asemenea necaz vreodată.

- Îți pot promite că nu mă voi mai încrede niciodată atât de mult în cineva. În ciuda dovezii care spune

contrariul, nu știuse genul care are încredere orbește. Eli semnase de fotografia cu Chloe, apoi își trimisese trăsăturile grosolane ale lui Conte. Era o imbecilă amețitoare, naivă, probabil nebună. O fi având o mușă... Spera ca muța să nu vrea să doarmă în pat, între ei.

Zâmbi cu amărăciune la propria glumă.

Da, primea bani, dar se lega de o femeie al cărei caracter îi era necunoscut. Și se vindea.

– Când datoria va fi plătită, voi redobândi controlul deplin asupra Di Luca Wines.

– Nu vreau crama ta.

Conte părea să vorbească serios. Cu toate acestea, Eli avea să examineze fiecare cuvânt din contract.

– Cum o conving pe fiica ta să mă iubească?

– Nu-mi pasă. Ești un tânăr chipeș. Îți sugerez să te prefaci că o iubești.

– Nu îți pasă dacă o iubesc sau nu pe fiica ta?

Nu că ar fi avut cum s-o iubească, dar Conte părea să o adore.

– Un bărbat care iubește o femeie este slab. Vocea lui Conte era iute și plină de amărăciune. În plus, *vrei* să iubești? Aș fi crezut că nu – până la urmă, părinții tăi s-au iubit mult, și uite ce s-a întâmplat când mama ta a aflat că tatăl tău avea o aventură.

Tipul era rece ca gheața în analiza trecutului lui Eli, a familiei lui Eli, a perspectivelor lui Eli.

Și avea dreptate. Eli se putea la fel de bine însura cu Chloë Robinson. Cu părinții lui drept exemplu, știa că avea o șansă la fel de bună la fericire aici ca orice om căsătorit.

– Nu. Nu vreau să iubesc. Dar nici nu intenționez să am o căsnicie destrămată.

– Atunci, asigură-te că nu are nici un motiv să calce strâmb. Este doar o femeie, Eli Di Luca, iar tu ești un bărbat deștept. Tratează-o ca pe unul dintre vinurile tale, și căsnicia voastră va fi solidă.

contrariul, nu sunt genul care are încredere orbește. Își amintește de fotografia cu Chloe, apoi își amintește trăsăturile grosolane ale lui Conte. Era o autoare ambițioasă, a dramă, probabil nebună. O ții având o muză. Sperând ca muza să nu vrea să doarmă în pat, între ei.

Zâmbește cu amărăciune la propria glumă.

Da, primea banii, dar se lega de o femeie al cărei caracter îi era necunoscut. Și se vindea.

– Când datoria va fi plătită, voi redobândi controlul deplin asupra Di Luca Wines.

– Nu vreau crama ta.

Conte părea să vorbească serios. Cu toate acestea, El avea să examineze fiecare cuvânt din contract.

– Cum o conving pe fiica ta să mă iubească?

– Nu-mi pasă. Ești un tânăr chipeș. Îți sugerez să te prefaci că o iubești.

– Nu îți pasă dacă o iubesc sau nu pe fiica ta?

Nu că ar fi avut cum s-o iubească, dar Conte părea să o adore.

– Un bărbat care iubește o femeie este slab. Vocea lui Conte era tăioasă și plină de amărăciune. În plus, vrei să iubești? Aș fi crezut că nu – până la urmă, părintele tău s-au iubit mult, și uite ce s-a întâmplat când mama ta a aflat că tatăl tău avea o aventură.

Tipul era rece ca gheața în analiza trecutului lui Eli, a familiei lui Eli, a perspectivelor lui Eli.

Și avea dreptate. Eli se putea la fel de bine însura cu Chloe Robinson. Cu părinții lui drept exemplu, știa că avea o șansă la fel de bună la fericire ajci ca orice om căsătorit.

– Nu. Nu vreau să iubesc. Dar nici nu intenționez să am o căsnicie destrămată.

– Atunci, asigură-te că nu are nici un motiv să calce strâmb. Este doar o femeie, Eli Di Luca, iar tu ești un bărbat deștept. Tratează-o ca pe unul dintre vinurile tale, și căsnicia voastră va fi solidă.

[illegible] stat bun din partea unui bărbat care fusese [illegible] nerăbdător de atâtea ori

[illegible] Se [illegible] Eli pe [illegible] să [illegible]

[illegible] al meu. Presupun că știi cine este

– De vreme ce stai tonul în rest", voia să spună Eli

[illegible] sunt deja în biroul lui

– Ticălosule!

Conte nu se îndoise de fapt, niciodată că el avea să accepte

– Se va lua azi peste ele. Le poți semna mâine. Tonul de afaceriști al lui Conte se schimbă. Bucură-te de sărbătorirea din familie. Acesta este unul dintre motivele pentru care ai câștigat șansa de a te însura cu fiica mea, Eli Di Luca. Familia ta. Sunt oameni buni.

– Da.

Eli ridică din nou privirea spre fereastră.

Nonna stătea și îl privea, cu o expresie îngrijorată. El făcu semne de exasperare și îi trimise un zâmbet consolator.

– Eu și familia mea vom face totul pentru ca fiica ta să devină una de-a noastră.

– Chloe, spuse Conte. Numele ei este Chloë.

– Știu.

– Rostește-l!

Conte avea dreptate. Rezistența la a-i folosi numele, de parcă asta ar face lucrurile reale, era o prostie.

– Chloë. Vom avea grijă ca Chloë să devină parte din familia noastră.

– Mulțumesc, Eli Di Luca. Ești un om de onoare, și mă bucur să ți-o încredințez pe fiica mea.

Eli închise telefonul și stătu un moment să respire. Doar să respire.

Bun. Era gata. Acum, nu trebuia decât să o curteze pe fată.

Nu era o problemă. Știa cum să facă o femeie fericită, iar această femeie era tânără, ușor de impresionat, fără subtilități. Avea să-i sucească mințile cu atențiile sale,

Eli și Rafe îl plesniră pe ceată pe fratele lor mai mic peste umăr pe altul. Noah doar râse. Avea 28 de ani.

Eli spuse:

– Mă voi însura într-o bună zi, posibil, mai curând decât credeți, dar vă jur că nu va fi pentru că am călcat într-un morman mare și moale de iubire.

– Parcă vorbești despre o balegă.

Rafe se sprijini de bufet, își luă paharul de vin și sorbi, cu un zâmbet pe chip.

– Spun doar ce văd. Eli se trezi repetând mantra lui Conte. Un bărbat care iubește o femeie este slab.

– Atunci, de ce să te însori?

Noah luă cleștele, se aplecă la cuptor și întoarse bucățile de pui.

– Familie. Copii. Eli îi pregătea, încerca să atenueze șocul evenimentelor viitoare. Pot să mă însor și să fac o soție fericită. Ea nu trebuie să știe...

– ... Că ești mort pe dinăuntru?

Noah nu știa adevărul, nu întregul adevăr, dar avea dreptate. Oricum. Eli avea morțile sale.

– Te-ai uitat la tatăl nostru? Și la mamele noastre? Și la drama continuă, și la supărare, și la tipete? E mai bine să fii mort pe dinăuntru decât să fii consumat de o nevoie constantă, arzătoare, de pasiune și de o emoție copleșitoare. Dă-mi o viață liniștită cu o femeie bună, ascultătoare, și voi fi fericit!

– Ascultătoare? pufni Noah. Unde o vei întâlni pe tipa asta? Spune-mi că nu vei comanda o mireasă din Rusia.

Cu Chloë în minte, Eli spuse:

– Nu. Cred însă că o italiancă ar fi bună.

Rafe își tot răsucea paharul în mână.

– Ai dreptate despre viața liniștită și menținerea controlului și toate astea, dar este prea târziu pentru mine. Am mituit-o și am păcălit-o pe Brooke la fiecare pas. A. ceva ce vrei să ne spui, Eli?

– Da. Eli rădică lada cu restul sticlelor de vin roșu. Trebuie să duc astea în subterane.

– Du-te, dragă, dar te duci acolo strigă Nonna

Își privi fratele cu [illegible]. Își ținea ferit de Rafe până când [illegible] care să-i distragă atenția. Aceasta era pro[illegible] avea un frate care lucra la pază. Era v[illegible] gent[illegible] [illegible] avea un frate care lucra la pază. Era vigilent.

Pe Eli nu-l deranja să prină masa. Nu era ca și cum o făcea pentru prima oară. Una dintre primele sale amintiri era cea de el așteptând cu mândrie pe Nonna să-i așeze în brațe acea farfurie grea pe care prima mireasă D. Luca o adusese ca parte a zestrei sale. Împreună, el și Nonna întindeau o față de masă de Crăciun roșie, de in, pe masa mare de nuc. Ea ținea farfurile albe și fragile în timp ce le despacheta, povestindu-i cum străstrăbunica lui Adele le adunase în timpul Marii Crize din cutii de săpun.

Mintea lui mică nu înțelesese asta, dar nu conta, pentru că de Crăciun toată familia era împreună, Nonno și Nonna, străbunicele, unchii și verișorii lui, iar tăticul și mămica lui nu se certau, și totul era bine în lumea lui.

În amintirea aceea, el trebuie să fi avut vreo trei ani, pentru că după aceea... după aceea, mama lui ajunsese la închisoare, iar el se alesese cu un frate mai în [illegible] și cu o mamă vitregă, iar tatăl său tot nu îi acorda atenție lui. Eli. Gavino era atent cu familia lui numai când putea să profite cumva de asta.

Acum Eli deschise sertarele dulapurilor care se întindeau pe lungimea unui perete, dulapuri ce fuseseră construite manual în anii '40 de străbunicul său, și găsi o față de masă de in albastră, cu zorele galbene și roșii. În ultima sa călătorie în Italia, el o alesese pentru Nonna, știind că aveau să-i placă mult culorile și că avea să prețuiască acel cadou pentru că era de la el. Așa era Nonna, aprecia fiecare lucru mărunt pe care îl făcea cineva pentru ea. De aceea, casa era plină de tot felul de lucruri, de la o acuarelă neprețuită pictată de un artist sărac cu care se împrietenise Nonna cândva,

la o grămadă de pietre stalactoare pe care le dimi seră nepoții ei entuziaști.

Cu toate astea lipsea un lucru o sticlă veche de vin, ne sterilă și Eli îș dorea acea sticlă de vin mai mult decât orice din familie. Acel vin deținea gustul trecutului și secretele viitorului lor — sau poate că înăuntru era ață.

Dar dacă Eli ar avea acea sticlă, Tamosso Conte nu ar avea nici o putere asupra lui.

Eli își frecă fruntea cu ambele mâini.

Ganderii protestară. Sticla dispăruse. Nu fusese a lui de la bun început. Avea nevoie de mai mulți bani decât ar putea lua pe ea la o licitație.

Și necazurile în care intrase — erau toate ale lui. Ale lui.

capitolul 4

– Ce s-a întâmplat, dragule?

Nonna stătea în pragul ușii, cu Olivia la brațul ei, și cu celelalte femei în spatele lor.

Jocul de fotbal australian se terminase, și ele se întorseseră – la el. Disperarea îl ajută să dea un răspuns fluent.

– Încercam să mă hotărăsc ce farfurii să folosesc, ce e a lui Strabuncu Adele sau ce e de la Target.

Evident scandalizată, Nonna spuse:

– Ce-ai bune, desigur! Sărbătorim căsătoria lui Rafe și a lui Brooke!

– Dar trebuie să le spălăm de mână. Întrebarea lui fusese un pretext pentru a-i distrage atenția, dar disperarea lui era autentică. Spălarea manuală a acelor farfurii dura *ore întregi*.

– O fac eu, Eli, spuse Nonna pe un ton de reproș.

– Ba nu, Nonna. Brooke îl privi furioasă pe Eli. Nu poți să-ți uzi ghipsul. Le vom spăla noi.

– Au stat în picioare mult prea multe ore, spuse Francesca și o luă de braț pe Nonna.

Nu puteam să stau jos. Focul a fost prea incitant
Ochii Nonnei străluceau ca cum își amintea
- Nici eu, și sunt extrem de obosită. Kathy își împinse scaunul pe hol spre bucătărie. Vino și stai jos cu mine o rocuș. Acum, Eli se simțea ca un prost pentru că sugerase fără să vrea ca bunica lui ar trebui să spele vase e Brooke intră și îl împinse în umăr
- Locul unui bărbat este în bucătărie. Lasă fetele să pună masa.
Bao i se alătură.
Eli zăbovi, dar Brooke cunoștea bine casa Nonnei - încă din primul an de liceu -, iar Bao stătuse cu Nonna din prima săptămână după atac. Cele două se mișcau cu eficiență pentru a aranja totul cu perfecțiunea solicitată de Nonna.
Așa că Eli luă paharele de șampanie din cristal ale Nonnei și se îndreptă spre bucătărie.
Francesca se uita curioasă în cuptor la tava cu vinete cu parmezan.
Kathy se așeză îndurerată pe un fotoliu.
Nonna era încă în picioare, aproape topăind. Compania mereu o energiza.
- Ei! Ce fel de șampanie ai adus?
- Doar pentru tine, un Frank Family roșu.
Nonnei îi plăcea șampania roz.
Ești un nepot bun. Întinse brațul și îl îmbrățișă. Slavă Domnului că nu mai iau pastilele de durere!
- O să ne asigurăm că nu bei prea mult. Eli râse de expresia ei enervată. Nonna își cunoștea vinurile, dar gusta - sorbea, nimic mai mult -, se bucura de plăcerea aromelor, nu de amețeala care urma.
Începu să scoată din frigider legumele pentru salată. Rafe o dădu ușor la o parte și continuă el.
Olivia turnă oțetul și uleiul de măsline pentru sos.
Rafe luă pâinea de grâu integral cu maia, o tăie pe jumătate, o stropi cu ulei de măsline și strivi usturoi copt pe deasupra.

Noah puse la fiert o oală uriașă de apă pentru paste.

– Eu ce fac? întrebă Nonna. Mă simt ca o bătrână care nu face nimic, în timp ce toți ceilalți muncesc.

– A muncit pentru noi toată viața, spuse Rafe. Lasă-ne să muncim și noi pentru tine acum!

– Nonna, ne cunoști, spuse Noah. Imediat ce îți dai jos gheșeftul, o să fim aici și o să te batem la cap să ne faci fursecurile tale speciale cu ciocolată.

Toată lumea se opri pentru o clipă. Bao intră.

– Face fursecuri cu ciocolată bune?

Brooke o urmă.

– Cele mai bune fursecuri cu ciocolată din lume.

Eli și Noah încuviințară la unison. Rafe întinse brațul spre noua lui soție și o îmbrățișă.

– Când sunt proaspăt scoase din cuptor..., spuse el.

Nonna le zâmbi.

– Bine. M-ați convins. O să stau jos și o să vă las să mă serviți.

– Dar acum vrem cu toții fursecuri, spuse Karly cu amuzament.

– Și eu nu pot să le mănânc. Francesca își trecu palmele peste talia ei subțire. Urmează să am o mică ție.

– Ești frumoasă, mamă, ca întotdeauna.

Rafe îi zâmbi. Ea îi zâmbi înapoi.

Relația lor tumultuoasă părea să se fi liniștit – cel puțin, momentan.

Eli scoase dopul primei sticle de șampanie, umplu paharele și bătu în cristal cu o lingură.

– Cine ne vrea în schimb un pahar de șampanie?

Toasturile cu șampanie durară numai până când veni mâncarea pe masă, apoi familia Di Luca trecu la lucruri mai serioase, turnând în pahare vin bun de calitate. Bao și Olivia stăteau alături, făceau parte din familie, ca oricine luase vreodată cina acasă la Nonna. Rafe și Brooke se țineau de mâini pe sub masă. Noah îi tachina pentru că stăteau într-un maldăr moale de iubire.

După terminarea primului fel, când Brooke scoase platoul de brânzeturi și fructe pregătit de Kathy la magazinul ei, iar râsetele vesele fură înlocuite de conversații liniștite, Eli se aruncă în gol.

O să vină la mine un musafir.

Se lăsă tăcerea, o tăcere atât de profundă și de plină de ulcioală, încât știa că șansele ca acesta să treacă drept un anunț obișnuit erau compromise.

- Cine este oaspetele tău? întrebă Nonna politicos.

- O tânără scriitoare, care a avut un impact destul de mare cu prima ei carte...

- Deci e o fată? întrebă Brooke.

- Da, i-am cunoscut tatăl la cina producătorilor de vin, iar el a întrebat...

- E drăguță? întrebă Francesca.

- Fotografia ei este foarte drăguță, și vrea intimitate ca să...

- Deci nici măcar nu v-ați cunoscut încă? întrebă Kathy.

Femeile îl interogau. Frații lui le lăsau. Dar Rafe și Noah păreau la fel de interesați ca restul. Chiar și Olivia, cu toată tăcerea ei, părea fascinată. Încolțit de o haită de rude curioase, Eli spuse:

- N-am cunoscut-o, dar ce mare chestie? Pot să aduc un musafir dacă vreau.

- *Pot.* Rafe puse mai multe brânzeturi și fructe pe farfuria lui Brooke. Doar că niciodată *n-o faci.*

- Ai construit acea casă nouă, mare, pe deal, cu patru dormitoare, o sală de biliard și o sufragerie uriașă. Cine a stat cu tine vreodată? *Cine?* întrebă Noah.

Lui Eli îi părea rău că frații lui intraseră în conversație.

- Cineva ar putea sta cu mine dacă ar vrea.

- Majoritatea oamenilor așteaptă o invitație.

Rafe strecură un strugure în gura lui Brooke și zâmbi. Ea roși. Uau! Jocuri sexuale, chiar aici, la masă. El voia să le facă zile fripte. Dar Noah nu terminase să-l întărâte pe Eli.

[illegible] arte tolbă

[illegible] trecem pe [illegible] Kathe pusă pe gânduri.

[illegible] tata când am fost asta N[illegible] zâmbi.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

[illegible] ordonă Nonna, apoi se întoarse spre El. Cum o cheamă?

– Chloë Robinson.

– Am citit Bao se uită la Nonna și la Olivia. Cum se numea cartea aceea?

– Am ascultat cartea audio când mama făcea recuperarea, spuse Olivia.

– *Da Trying*. A fost o carte de mistere bună. M-a distras atenția de la dureri, spuse Nonna.

– Pe mine m-a ținut treaz după aceea, m-a speriat de moarte. Olivia se întoarse spre Eli. Tu ai citit cartea ei?

– Încă nu, dar este un bestseller, sunt sigur că este...

– Ar trebui s-o citești înainte să faci cunoștință cu ea.

Bao părea a fi o tânără și puternică femeie care pretindea comanda după cum era nevoie.

Eli nu intenționa să o trezească *Die Trying* sau cum se numește. Era suficient de rău că trebuia să se însoare cu fata asta, nu trebuia să se tortureze și pe sine cu concepția unei femei despre suspansul terifiant.

– O să stea în casă cu tine? întrebă Nonna.

– Nu. O instalez în cabana de oaspeți.

Eli spera că asta avea să atenueze mare parte din carnozitate. Până la urmă, nu renunța la intimitatea lui pentru o femeie. Sau pentru muza ei.

Nu încă.

– Imediat ce poți, adu-o la cină, ceru Nonna. Mi-ar plăcea să o cunosc pe noua mea autoare preferată.

capitolul 5

Chloe Robinson privi spre drumul liniștit cu două benzi care trecea printre parte izolată din Bella Vale cy.

Se uită la Ford Focusul ei albastru cu parbrizul pătat de insecte strivite.

Se uită la cauciucul din dreapta față, atât de lăsat, încât mai că mergea pe jantă.

„Cauciuc blestemat"

„Termen-limită blestemat"

În ultima vreme, dădea vina pe termenul ei limită pentru că întârzia cu cartea ei, pe faptul că avea sindromul celei de-a doua cărți. N-ar fi trecut peste acel cu dacă n-ar fi fost distrasă de intriga ei, fiind la jumătatea unei cărți care părea lentă și greoaie, îngreunată de prea multe așteptări. Prima ei carte fusese scrisă cu ușurință, și scrierea ei i se părușe distractivă, și abia când ajunse se pe listele de bestselleruri își dăduse Chloë seama că, dacă voia să facă din scrisul cărților o carieră, trebuia s-o facă din nou. Și din nou.

Da. Era limpede că era vina termenului-limită.

Și a lui Eli Di Luca. Era și vina lui.

Oftă.

Era și vina ei. Cât de proastă fusese să stea în fața tatălui ei și să proclame că nu avea nevoie decât de un loc liniștit pentru a scrie și a termina cartea?

Târî valizele afară din portbagaj, le așeză lângă drum și găsi roata de rezervă, cricul și levierul.

Să spună că avea nevoie de un loc liniștit pentru a scrie era doar o scuză – una prostească. Nu se așteptase ca el să o ia în serios.

Dar, ca un vârtej italian îndesat, se întorsese cu invitația de la Eli Di Luca pentru a sta într-o cabană pentru oaspeți pe domeniul lui din California și să își termine cartea.

Tati îi spusese că Di Luca era un fan.

Evident [illegible] credea că [illegible]

[illegible]

Scoase roata de rezervă din portbagaj. După o căutare rapidă pe internet, află ceea ce deja știa – că Di Luca era un italian de succes, chipeș, exact genul de tip pe care tatăl ei îl îndesa pe gât.

Pe drum, o mașină încetini și opri.

Se încruntă, se ridică și încercă să pară înaltă și dură. Un tip, care nu arăta mai rău, dar, strigă:

– Se pare că știi ce faci!

– Da. Știu. Pentru că, în urmă cu opt ani, când luase cursuri de condus, instructorul ei o pusese să schimbe o roată. Nu o mai făcuse de atunci. Nu știa dacă putea să desșurubeze piulițele sau dacă avea să poată monta roata pe cric. Dar numai o proastă ar cere ajutorul unui bărbat străin...

Nu că el se oferise.

– Ai nevoie să chem pe cineva pentru tine?

– Nu, deja am sunat.

Zâmbetul ei era mai mult o dezvelire a dinților.

Cei de la service spuseseră că sunt ocupați și că avea să dureze două ore. Ticăloșii!

– M-am gândit că, dacă tot aștept, aș putea la fel de bine să încerc, spuse ea.

– Baftă!

El ridică geamul și plecă mai departe.

– Da, mersi. Cât instrucțiunile din portbagaj despre cum să asamblezi cricul și reușești... la a treia încercare.

Își dorea să fie înapoi în Texas, unde un bărbat s-ar fi oprit, ar fi venit la ea și i-ar fi spus să stea deoparte și să se odihnească în timp ce el îi schimba roata. Iar ea ar face-o.

Bine. Dacă ar fi avut această pană în timp ce ar fi condus prin vestul statului Texas, tărâmul tarantulelor și al furtunilor de praf, ar fi trebuit să aștepte multă vreme până să vadă pe cineva. Dar, în afară de Domnul Baftă, nu era ca și cum în California treceau cu zecile.

Barbatii isi aveau locul lor in lume
Să ducă gunoiul
Să dezlege borcane
Să repare pene de cauciuc
Ironia de a avea o pană aici, la doi kilometri de obiec-
[illegible] explice acest gen de glumiţe?

Termenul-limită. Sindromul celei de-a doua cărţi.

[illegible]

[illegible] îl iubea. Chiar îl iubea. Era un [illegible] Dar mama îl avertizase când venea vorba [illegible] era un primum. Credea că o femeie ar [illegible] să aibă vreo câţiva copii, mai [illegible] femeie era fiica lui, şi copiii ei aveau să [illegible]

[illegible] de ea. O adora. Dar aveau ţeluri diferite, [illegible] pentru a se revanşa faţă de toţi anii din viaţa ei pe care îi ratase.

[illegible] intenţiona să îşi trăiască viaţa pentru care muncise [illegible]. Nevoia un soţ pe care el îl mituise, îl impresionase, îl şantajase să se însoare cu ea.

[illegible] instrucţiunile despre cum să aşeze cricul, le citi de trei ori, îngenunche pe pietriş şi îl potrivi. Trase aer în piept şi începu să ridice maşina.

La cum mergeau lucrurile, avea noroc dacă nenorocita de maşină nu aluneca pe acest pietriş, nu cădea de pe nenorocitul de cric şi nu îi strivea mâinile şi cel puţin un afurisit de picior.

Hei! Dar cel puţin, dacă avea degetele rupte, nu mai trebuia să termine nenorocita de carte!

„Aşa, bravo, Robinson! Priveşte partea bună a lucrurilor."

Când tatăl ei îi dăduse un bilet de avion din Austin spre Santa Rosa, se gândise să îl refuze, să-i spună că nu avea să se ducă. Dar avea experienţă cu schemele lui de pepitorie. Nu se dădea niciodată bătut şi, dacă nu se ducea ea în California, Eli Di Luca ar găsi el o cale să ajungă la ea.

În plus, acum, în timp ce Texasul stătea sub căldurile înfierbântate ale primăverii, California suna destul de bine. Așa că se decisese să meargă – dar cu o serie de condiții proprii.

Își pregătise mașina și porni să traverseze țara, hotărâtă să aibă parte de aventură. Condusese prin vestul Texasului, cea mai izolată și dezolantă țâșie de pământ din lume. Traversase deșerturile din New Mexico și Arizona, admirase măreția Marelui Canion, condusese prin Los Angeles, unde autostrada nu se termina niciodată, și mai departe pe coastă, unde mersese pe nisip, se jucase în ocean și își încuiase cheile în mașină.

Acela fusese un moment jenant.

După ce chemase un lăcătuș și își recuperase cheile, se oprise în Hollywood la un spa și... făcuse ceva impulsiv.

Își vopsise părul roșcat.

Foarte impulsiv și probabil nepotrivit.

Condusese în munții Sierra Nevada, printre măreții arbori sequoia și în Parcul National Yosemite, unde plânsese la vederea acelei văi glaciare. Se aventurase în Central Valley și găsise locuri la fel de fierbinți și de sterpe precum Texasul. Însă fără tarantule. Și fără tufe de sălcii. Doar kilometri și kilometri întregi de terme cât vedea cu ochii. Dar, când intrase în ținutul vinurilor, peisajul se schimbase. Văile erau înguste și lungi, autostrada – aglomerată. Via creștea peste tot, lângă drum, pe dealuri. Și la fiecare aproape 500 de metri era un indicator spre o cramă.

Când GPS-ul îi arătă să oprească, să vireze și să traverseze trecătoarea, peste munți și în Bella Valley – aproape că murise de groază.

Era din Texas, din ținutul dealurilor. Nu din ținutul hai-să-conducem-pe-un-drum-sinuos-și-abrupt-și-să-murim-de-frică.

Acel drum o speriase de moarte. În sus. În jos. Și apoi... trecuse de un viraj și iat-o... Bella Valley se întindea înaintea ei ca un fel de amintire despre California

timpurile, când erau puțini oameni și ținutul era așa dat de un soare iubitor. Stejarii mari erau presărați peste dealurile aurii. Livezi și vii acopereau fiecare rid câmpului și adâncitură a terenului. În depărtare, un oraș, Bella Terra, era cuibărit lângă un râu argintiu care se îndrepta în bucle largi prin ținuturile de jos.

E. nu-i pasa de Eli Di Luca, dar, chiar acolo, pe loc se îndrăgosti de casa lui.

Apoi își aminti că îl sună pe tatăl ei să-i spună. Dar nu avea nici un rost să-l încurajeze și mai tare.

Oricum, nu îndrăzni să-l sune acum. Nu era deloc încântat de gândul că fetița lui avea să conducă 2 000 de kilometri singură. Prevăzuse întâmplări nefaste. Precum acest cauciuc spart.

Se dădu înapoi și privi.

Bun. Roata se ridicase de la pământ.

Oare ar fi trebuit să destacă piulițele mai întâi?

Rahat. Da. Așa ar fi trebuit.

Lăsă din nou cricul în jos și, când greutatea mașinii puse roata pe loc, trase mânerul cricului – era bine că instrucțiunile menționau că era bun de folosit și drept levier – și se chinui cu piulițele.

Cum putea să le desurubeze când un tip cu un compresor cu aer le strânsese?

Sări pe levier.

Dacă tatăl ei ar afla despre această pană, l-ar suna pe Eli Di Luca, iar el ar veni să o ajute imediat.

Nu ar deranja-o un texan care să-i spună „domnișoară" și să-i vorbească de sus în timp ce i-ar repara roata. Să fie salvată de unul dintre peținătorii tatălui ei ar fi extrem de enervant.

Oricât de enervant era tatăl ei cu planurile sale, ea tot se bucura că făcea parte din viața ei. Dar, între mașinațiunile lui și ea devenind o autoare de succes, începuse să devină ezitantă în privința întâlnirilor. Nu știa niciodată dacă tipul urma să vorbească despre dorința de a se așeza la casa lui și de a avea o familie mare sau

dacă urma să îi spună sincer că avea o intrigă excelentă pentru o carte și să-i sugereze să o scrie pentru el și să împartă profitul. Și să o informeze că, dacă săreau peste editura din New York și publicau singuri ori ne aveau să câștige milioane și miliarde de dolari numai pentru ei.

În final nu știa ce era mai rău: tipul care se năpustea asupra ei cu intenția de a lăsa gravidă fiica unui om bogat sau cel care o plictisea de moarte explicându-i fiecare detaliu al poveștii sale.

Hmm. Tatăl ei ar trebui să caute un tip care avea o idee de carte și care voia să se căsătorească cu cineva bogat. Ea ar ieși în oraș cu el, el ar vorbi despre cartea lui până când ea ar intra în comă, apoi ar putea să își facă de cap cu ea după cum poftea.

Zâmbi și așeză cu atenție pulițele într-o grămadă, apoi începu să acționeze din nou cricul.

Și indiferent de cât de mult o enervau oamenii care credeau că pot scrie deși nu încercaseră niciodată, îi plăcea să discute cu alți autori, publicați sau nu, cei care se așezau cu fundul pe scaun în fiecare zi și scriau. Dacă nu ar fi fost cunoștințele și asistența lor, nu și-ar fi dat seama că suferea de bine documentatul sindrom al celei de-a doua cărți. Potrivit autorilor care scriau multe cărți, exista un singur leac – să termini cartea și să începi alta. Și apoi, alta.

Așa avea să facă. Pentru că era mai dură decât părea.

R-d case mașina din nou de la sol, nu'

Scosese roata cu pană, o dusese până la portbagaj, o băgase înăuntru.

Pusese roata de rezervă. Strânsese pulițele. Coborâse cricul.

Schimbase roata. Schimbase roata!

Făcu un dans al victoriei, cu brațele deasupra capului.

Era o zeiță! O zeiță!

Desigur, chiar atunci trecu pe lângă ea un autocar turistic care mergea la crame, plin de oameni, care se holbau la ea de parcă era o nebună.

Lăsă brațele jos.

„Afurisit de termen-limită."

capitolul 6

– Vine cineva pe alee.

Royson Ryan se ridică și privi spre norul de praf care se vedea pe culme.

– La naiba. Eli privi spre orizont. Acum? Sunt ocupat.

Roy și Eli se aflau la poalele culmii Gunfighter, la capătul unui rând de vie, reparând linițele de irigație cu picurare – cu excepția momentelor în care coloților le era sete. Creaturi ciudate erau inteligente: rodeau plasticul, beau și plecau, lăsând apa prețioasă din California să se scurgă prin spărtură până când presupunea vecinul ca și Roy. Eli sau vreunul dintre ajutoare venea să repare stricăciunile.

– Pare că e fata. Cea pe care o aștepta.

Roy se bucura.

La naiba. Roy nu fusese la cină cu familia lui Eli. Nu putea să nu trebuiască să fie. Bârfa circula prin vale cu această pe șine și ne ajunse. Casierele de la Safeway știau că Eli aștepta o fată care urma să stea cu el. Chelnerițele de cocktail de la Lara Grande știau că punea flori proaspete în cabana în fiecare zi. De fiecare dată când îi vedea, fratele lui îl tachina nu pentru că ea trebuise să sosească cu două săptămâni în urmă și nu apăruse.

Era enervat pentru că nu o voia acolo, dar și mai enervat pentru că avea nevoie ca ea să vină, altfel Fiscul avea să îi confiște terenul.

Își petrecuse viața de adult asigurându-se că nu avea să fie niciodată forțat să se afle între ciocan și nicovală – și acum se afla aici, încercând să își dea seama care era momentul potrivit să sară. Nu conta. Învățase devreme să nu lase pe nimeni să îl vadă suferind, nici măcar

pe cineva pe care îl cunoștea de atâta vreme ca pe Royson. Ștergând orice expresie de pe chip, spuse:

- Mă duc să alung pe oricine se află pe terenul meu.

Și începu să urce dealul. Royson chicoti.

La naiba! Eli l-ar fi concediat într-o clipită, dar Royson era cel mai bun administrator din orice cramă din țară – poate din cinci țări, avea un instinct impecabil și știa în orice moment ce aveau nevoie strugurii, unde și ce să planteze și avea cunoștințe de inegalat despre ce avea să aducă fiecare anotimp.

Așa că Eli avea să pretindă că nu auzise răsetele.

Urcușul până la casa lui era abrupt, printre rânduri de vie care erau dispuse în zigzag pe deal. Înmugurirea avusese loc devreme, în februarie, iar frunzele se desfășuraseră ca să absoarbă lumina soarelui. În același timp, aveau culoarea proaspătă, strălucitoare, de verde primăvăratic, regenerator. Nu văzu încă semne de struguri, dar știa că aștepta ascunși, gata să se lase să atârne sub frunze, mici și verzi, strâns grupați.

Era ciudat, dar în fiecare an, până când vedea acel mic ciorchine de strugurași, nu credea cu adevărat că ciclul începuse din nou. Avea nevoie să stea că pământul, soarele, vântul și ploaia aveau să colaboreze din nou pentru a crea cel mai prețios miracol, un fruct bogat, greu și perfect copt.

Putea să îl ia, să-l strivească, să înceapă procesul care transforma strugurele din suc în vin, delicat sau plin, fructat sau aromat, glorios în toate formele sale. Era un maestru în crearea vinurilor.

Dar numai Dumnezeu putea crea strugurele.

În fiecare an, până când Eli vedea lucrul Domnului, trăia cu teama că în acest an nu avea să se întâmple, iar Eli urma să fie din nou nimic, un pion în voia sorții.

Panta deveni din ce în ce mai abruptă, iar casa lui începu să se vadă – casa pe care o proiectase cu atâta grijă. Arhitectul său ar contesta asta, ar spune că *el* a proiectat casa aceea de culoarea cuprului. Dar Eli știuse

ce își dorea: o vilă italiană cuibărită în versantul dea lui răcoroasă și odihnitoare pe trei niveluri și cu vede re spre vale. Acoperișul cu țiglă portocalie strălucea, iar stresinile late protejau interiorul de soarele cel torrid. La nivelul principal veranda lată se întindea pe ungi mea casei și dădea spre aceeași vale precum casa Nonnei, dar dintr-un unghi diferit.

Permisese unui decorator de interioare să lucreze cu el îndeaproape pentru a alege mobila, insistând în pri mul rând pe confort, fără zorzoane și pretenții. Voia ca această casă să fie primitoare, odihnitoare și a ta.

Imediat ce trecu de creastă, văzu mașina, un Ford Focus all astru parcată în fața casei. O blondă scotea bagaje din portbagaj, dar, de la distanță, nu semăna cu Chloe Robinson. Era mai scundă decât credea el că avea să fie, poate 165 de centimetri. Și mai slabă. Osoasă.

Doamne, fato, mănâncă un hurger, mormăi el.

Avea prat pe haine.

Tenul e era palid, și, pe măsură ce se apropie, văzu că nu purta deloc machiaj. Pe nas avea pistrui. Avea buzele ușor roz, de parcă și le-ar fi mușcat. Iar părul ei era de un blond aproape alb, drept și scurt, ridicat în jurul capului ca un puf de păpădie fluturând în briză. Când se întoarse cu fața spre el, văzu că de la tâmpla stângă se iteau două șuvițe roșii ca rodiile, suficient de lungi încât să-i acopere obrazul, iar în partea de sus a urechii stângi avea un cercel albastru, strălucitor.

Juvenil. Atât de juvenil. Sigur nu era Chloë.

Dar fața corespundea: avea obraji rotunzi, och mari, căprui și un zâmbet cald. Poza ei nu mințise. Era foarte atrăgătoare.

Întârziase două săptămâni, fără vreo explicație, tată ei îl mituia să se căsătorească cu ea și arăta mai tânără decât se așteptase, ceea ce îl făcea pe El să se simtă și mai ticălos și profitor.

Și ea zâmbea? Avea curaj.

Se opri la trei metri distanță. Își înfipse picioarele în pământ. Și întrebă:

– Ce ți-ai făcut la păr?

Zâmbetul dispăru. În ochi i se citea enervarea.

– Tu ce-ai pățit la *față*?

Avea o vagă urmă de accent sudist. Părea genul de femeie fragilă care se dizolva la auzul unui singur cuvânt pertinent.

Aparent, o citise greșit.

Își frecă obrazul.

– La față? Ce e în neregulă cu ea?

Luându-l de braț, îl împinse spre mașina ei și îi arătă reflexia în oglinda laterală.

Bun. Avea dreptate. Purta blugi și cizme de cowboy murdare de noroi, o cămașă denim îmbibată de sudoare, cremă solară și unsoare și purta cea mai veche șapcă pe care o avea. Avea unsoare pe o parte a nasului și pe frunte, iar părul care scăpase de sub șapcă era mânjit de noroi gros, bogat și negru.

Nu așa plănuise să facă cunoștință cu ea. Își propusese să se îmbrace frumos, să se pieptene și, cel mai important, să se spele.

La naiba cu femeia asta! Nici nu era căsătorită, și de-a dreptul insesizabil să își facă griji despre cum arăta.

Se întoarse și o văzu cum cară două valize spre scările cabanei. Băgă cheia în broască – îi trimisese cheia, împreună cu mențiunea clară că era doar de la ușă, de la cabană și să nu încerce să o folosească pentru casă – și deschise ușa. Când aruncă o privire înăuntru, exclamă surprinsă și încântată – și aproape că zâmbi.

El nu fusese deloc zgârcit la amenajarea cabanei, folosind un plan de etaj de studio inspirat fiind de la complexul Bella Terra. Pentru că voia să locuiască singur, dar își dorea și ca oaspeții săi să se simtă confortabil. Nu că invita pe cineva vreodată, dar știa că, într-o bună zi, avea să găzduiască oaspeți unui eveniment de familie... precum căsătoria lui cu Chloë.

Ea dispăru înăuntru.

El îi luă valiza cea mare

Rămase cu gura căscată.

Nu era grea. Foarte grea. Companiile aeriene ar percepe taxe suplimentare pentru acest bagaj. Bine că venise cu mașina. O urcă până pe verandă. Își dădea jos ochelarii de soare, apoi intră pe ușă și o găsi pe Chloe admirând încăperea generoasă, luxoasă, cu o zonă de stat, un șemineu și un pat mare.

Adoseseră aici, în stil provincial francez cu finisaje negre, lucioase și cu accente aurii pictate deasupra, pe tăblie, sertare și pe picioarele grațios curbate. Deasupra draperiei unuia dintre sertarele de dantelă vechi a lui Nonnie, anticipând uimirea lui Chloë, presărase suprafața cu petale proaspete de trandafiri și *fiecare afurisită de* zi. Acum, era fericit, pentru că împreună cu lampa cu sufleț și buchetul de trandafiri roz din vaza de cristal Tiffany spațiul ei de lucru arăta romantic și scriitoricesc.

Cu o răsfățare fantastică, puse valiza lângă perete.

– Ce e înăuntru?

– Cărți pentru documentare. Examină bucătăria deschise sertarele complet echipate, verifică toate aparatele cu microunde, cuptorul, frigiderul, chiuveta. Este ceea ce mama mea o numim valiza morții.

– Am supraviețuit.

– Pari destul de sănătos.

Nu suna ca un compliment.

Se îndreptă spre baia decorată în culori calde, echipată cu duș, cadă și bara încălzită pentru prosoape, și ieși încuviințând cu entuziasm.

– Este fabulos. Este comod. Spațios. Dumnezeule! Este mai bine decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Îți mulțumesc din suflet că îmi permiți să stau aici. Mulțumesc! Mergând spre ușile franceze, le deschise și păși pe verandă.

El o urmă, dorind să o vadă admirând priveliștea.

Fă pași spre balustradă, o apucă cu ambele mâini și se aplecă înainte, cu soarele pe chip, buzele ușor deschise ochii mari.

Pe partea asta a cabanei, pământul se adâncea, dând impresia că veranda plutea. Panorama dădea spre Bella Valley transversal mai degrabă decât pe lungime, peste curbe e lenești ale râului ce unduia prin livezi și vii Ici și colo peisajul era presărat cu câte o fermă, dar, din ce se vedea de pe verandă, orașul putea să nici nu existe De partea cealaltă a văii dealurile se ridicau, terasate cu vii, și, în spatele lor, munții se vedeau des împăduriți, răcoroși și umbroși.

– Ce minunat șopti ea Adă meca aerul, se întoarse spre el și zâmbi. Este atât de minunat, încât arată ca un tablou etrin Cât de mult trebuie să adori să trăiești aici!

– Așa este

Și îi plăcea că ea aprecia ce avea el și îi spunea astfel direct

Ea se întoarse înapoi spre priveliște

– Cât de mult îți aparține?

– Priveliștea e toată a mea.

Ea chicoti ușor.

Ar putea la fel de bine să-i spună Ca o mireasă Di Luca, avea dreptul să știe.

– Prin căsătorii și fuziuni, familia Di Luca deține o parte din vale Complexul Bella Terra este al nostru și se află pe stradă, în centru, cu 70 de acri de vie care se întind pe dealuri, în spatele lui Restul terenului cumpărat constă în parcele ici și colo, împrăștiate până sus pe dealuri. În total, gestionez cam 420 de acri

Ea șopti:

– Acestea sunt proprietăți valoroase Multe femei crezuseră asta. Multe femei încercaseră să-l convingă că o căsătorie fără contract prenupțial ar fi o dovadă a iubirii lui. Multe femei calculaseră prost – pentru că el nu o iubise pe nici una dintre ele.

[illegible] deveni[illegible]

[illegible] strămoșii tăi au făcut tot ce a fost [illegible] sar pentru a obține acest teren și pentru a-l păstra.

Uimit de direcția gândirii ei, întrebă:

– De ce vrei să ș[illegible]

– Sunt scriitoare. Îmi place să aflu ce fac oameni și de ce.

Se uită la roții anii și la roate amenințările la ca[illegible] tăcu o clipă. Da Lucia în car de aproape [illegible] lămuri pe deplin terenul și a cât se luptase pentru [illegible] păstra.

Ar trebui [illegible] Strămoșii mei au făcut tot ce a fost n[illegible] voie pentru a-l păstra.

[illegible] ce face tu pentru a-ți păstra pământu[illegible]

Scutură [illegible] un pr[illegible] Br za sufla prin păr[illegible] ei nar[illegible] s părți un șuvoi [illegible] ți [illegible] spre nas și lar [illegible] Suarde în sărtita [illegible] [illegible] să facă să strălucească șuvoiul roșu nu care îi decorau nasul și obrajii. Avea privirea fermă, buzele arcuite delicat.

[illegible] care să stie în ce hal se afla el? Contractul p[illegible] care îl semnase? Actiona îi păsa dacă era hănuitoare sau n[illegible] avea habar?

Indiferent de ce [illegible] sau bănuia ea, el nu considera c[illegible] avea sens să mintă. Oricare dintre cunoștințele sale a[illegible] putea dezvălui întreaga poveste.

– Dacă ar exista o amenințare, mi-aș proteja famili[illegible] mai întâi, apoi pământul, pentru că [illegible] ce e al meu [illegible] al meu.

– Deci nu este vorba despre bani?

– Nu apreciez banii de dragul banilor, ci pentru c[illegible] îmi oferă.

– Și anume?

– Siguranță.

Ea așteptă, ca și cum își imagina că el avea să spună mai mult. Îl privi, își dădu seama că terminase de vorbit, râse și încuviință.

- Mereu am fost de părere că oamenii care spun că banii nu cumpără fericirea nu au fost niciodată săraci.

Trecuse un fel de test, se gândi el. Ea readusese conversația pe făgașul normal.

- Pe tot pământul e plantată vie?

- Avem câteva livezi bune și bătrâne în jurul casei. Nimeni, dar, da, 410 acri sunt acoperiți cu viță, în principal, struguri roșii, în mare parte Zinfandel și Sangiovese, cu o mână de câteva varietăți amestecate. Cultivăm chiar și câțiva struguri albi.

Știa că în voce i se simțea mândria.

- Este mai greu de cresc ut solul alb decât cel roșu?

- Creez vinuri unice. Vinul alb fin este mai greu de realizat.

- Înțeleg. Dar îmi place cabernetul, spuse ea într-o doară.

- Și mie, dar strugurii pentru viți cresc mai bine în vale ca de altfel, așa că, atunci când fac cabernet, cumpăr struguri de acolo. Acum, ca nu se mai uita la priveliște, ci la el, și el își dădu seama că începuse să îi povestească despre familia lui, despre pământurile lui, acțiunile la care se pricepea - ca încerca să îi atragă atenția, lăudându-se.

Toate astea erau pentru el un fel de a-și spune că nu era interesat de nimic în afară de zestreaua ei.

Aparent, dispozițiile biologiei lui spuneau altceva. Poate Conte văzuse la el ceva ce Eli nu recunoscuse. Poate, ca un soi de viță, Eli ajunsese la apogeul maturității, și era vremea ca el să se căsătorească și să se reproducă.

Ce imagine....

Dar orice magie îl făcea să vrea să o urmărească și să caute sursa acelui parfum cald, feminin... părea să nu aibă nici un efect asupra ei. Nu se uita la el cu adorație. Ea își întoarse privirea spre priveliște, cu ochii ațintiți spre orizont, ca și când ar fi fost adâncită în gânduri.

Apoi răsucindu-se pe călcâie, intră în casă.

– Îți mulțumesc că îmi permiți să îți folosesc cabana. Sunt sigură că îmi pot termina cartea aici. Râse peste umăr. Sau nu. Ar trebui să îți faci griji că nu îmi voi termina cartea ca să pot sta mai mult aici!

Părea atât de încântată, de entuziasmată, de dragută... și atât de nepăsătoare față de contractul umilitor care o adusese aici, încât Eli mormăi mâhnit și enervat. O urmă în casă, se îndepărtă și se îndreptă spre ușa de la intrare.

– Așteaptă!

Alerga după el, îl apucă de braț și îl opri. El o privi. Ea ridică privirea spre el.

– Uite! Nu trebuie să fii atât de arogant.

– Arogant?

Arogant? Nu era arogant.

– E în regulă. Îl bătu liniștitor pe braț. Știu ce urmărește tatăl meu.

capitolul 7

Eli se gândi la Chloë. Se gândi la ce să spună.

Primul său gând – „Știi că am acceptat o căsătorie de conveniență cu tine?" – fu respins imediat. „Să nu recunoști nimic!"

– Știu ce pune la cale tatăl tău? reperă el.

– Nu trebuie să te simți prost. Tati vrea să mă căsătorească. El nu spune asta pe ocolite. Așa că îmi prezintă bărbați tineri ca și când ar fi ziua împerecherii pentru rața lui prețioasă. Zâmbi, dar era un zâmbet plin de durere, ca și când cineva o ciupea foarte tare, și totuși încerca să pară relaxată.

Nu știa despre contract. Eli se relaxă.

– Nu-ți face griji, spuse ea. Nu sunt interesată de tine.

Eli se încordă. Ce *directă* fusese! Și surprinzător de exasperantă. Chloë stătea cu picioarele înfipte ferm în podeaua de lemn de esență tare; încrucișă brațele și îl privi drept în ochi. „Am un loc de muncă. Am ambiții

Are un termen limită. Am o mamă care m-a avertizat despre tatăl meu și despre planurile sale chiar înainte să-l cunosc. A avut dreptate cu privire la toate – cu excepția faptului că – ei bine, este mai șmecher decât mi-a dat de înțeles.

Aparent, când Conte vorbise cu Eli, omisese câteva detalii importante despre relația sa cu Chloe.

– Când ai întâlnit pe tatăl tău? întrebă El.

– Anul trecut. Nu, cu un an înainte. Părinții mei nu s-au căsătorit niciodată.

El nu se gândise să îl întrebe pe Conte de ce fusese la ferma americană. Acum descoperi că era foarte curios.

– Tatăl tău a abandonat-o pe mama ta?

Conte nu părea genul care să își lase fiica batjocorită indiferent de ce credea despre mamă.

– Nu. Nu cred decât. Mama a lucrat pentru tatăl meu. Au avut o aventură. Or cum, tu ai cunoscut, nu?

– Da, l-am cunoscut.

Își aminti cât de întunecată și de dificilă era viața lui.

– Atunci, știi că este copleșitor și insistent – și am mo-gu-ta-lan până în măduva oaselor. Crede că fiecărui trebuie să-i fie mereu cum își dorește el. Și mama mea a știut că nu așa se crește un copil. Așa că, atunci când a descoperit că era însărcinată, a plecat fără să îi spună.

– Scuză-mă, dar asta pare...

Era ca Chloe părea apropiată de mama ei – și această femeie urma să fie soacra lui.

– Pare că s-a purtat urât față de el. Chloe încuviință. Da, eu și mama ne-am certat pe tema asta.

– Te-a crescut bine?

– Foarte bine. Mama mea este din Boston. Ambii mei părinți trăiesc. Când lucra pentru tatăl meu, avea deja licența. S-a întors în State, a obținut un post în departamentul italian de la Universitatea Texas din Austin și a devenit profesoară titulară. N-am dus lipsă de nimic.

– Doar că n-ai avut tată.

– N-am simțit lipsa lui. Nu atunci. Dar lucrurile pe care mi le-a spus tatăl când a aflat despre mine... A fost atât de supărat. Și printre cred. Dar mama mea încă e de părere că a luat decizia corectă, și știind cum e el, trebuie să-i dau dreptate măcar în parte. Biroul îi captă privirea. Se apropie și atinse ușor una dintre petalele de trandafiri imprimate pe dantelă. Știu că are bani.

– Mi-am dat seama.

Îi mai adevărul spus doar pe jumătate.

– Mulți bani. Mereu munceste, are pasiuni pe tot cuprinsul, și, dacă cineva ar ști că sunt fiica lui, aș fi răpită – sau mai rău. Dar a fost însurat de atâtea ori și a avut atâtea aventuri devenite publice, încât toată lumea a presupus că eram ultima lui. I-am lăsat să creadă asta. A fost mai ușor. Mai sigur. În timp ce El o privea spuse: Nu e ca și cum aș semăna cu el.

– Adevărat. El nu avea multe păreri bune despre primii – și ai lui fuseseră atât de nepricepuți. Dar știa că majoritatea oamenilor au motive, uneori bune, să-și urască părinții, iar el nu înțelegea situația lui Chloë.

– După toți acești ani de tăcere, de ce mama ta ți-a spus despre tatăl tău așa brusc?

– Am întrebat-o eu.

– De ce n-ai întrebat mai devreme?

Adică, n-ai avut curiozitatea înainte să împlinești...

– 21 de ani. Am întrebat, dar ea mereu se purta de parcă... Chloe își trecu mâna prin păr, apoi se uită la palma ei, de parcă lungimea părului o surprinse – de parcă să vorbească despre el îi provoca durere. Primele câteva dăți... nu am insistat. În cele din urmă, nu am cedat. Cred că îl iubea, dar nu avea încredere în el. Asta trebuie să fie nasol.

– Da. El își aminti de mama lui și de durerea care o condusese de la o disperare la alta. Apoi își aminti ce intenționa pentru Chloë: o căsătorie fără iubire, fără șanse de scăpare.

Dar ea va avea încredere în el și nu va ști niciodată că el nu simțea nimic pentru ea. Așa era cel mai bine pentru amândoi.

– Acești trandafiri par proaspeți. De ce crezi că au căzut petalele? Luă șalul de dantelă și îl scutură deasupra coșului de gunoi negru cu aurire.

În timp ce el privea, nevenindu-i să creadă, petalele de trandafiri căzură, apoi dispărură din raza vizuală. Smulsese persoana, acele petale de trandafiri – și acum ea le aruncase?

Cineva împărtășise șalul să îl pună pe raft, în dulap.

Nu-i plăcea șalul de dantelă? Nu mai întâlnise niciodată o femeie căreia să nu-i placă dantela. Ea deschise geanta și căută înăuntru.

– În fine, aceasta este povestea părinților mei. Mi-am luat un semestru liber, m-am dus în Italia, l-am cunoscut pe tata, mi-am terminat cartea cât am locuit pe domeniul său, am publicat-o, am absolvit și, oricât de ciudat ar părea asta – bum. E-a sa decis că mi-am trăit viața și că trebuie să mă mărit. Vrea nepoți.

El, știa toate astea prea bine.

– Nu-ți plac copiii?

Ea se întoarse, strângând în mâini un craniu uman.

– Nu despre asta este vorba. Eli. De fapt. Ideea este că am 23 de ani și nu-mi doresc să mă mărit cu atât mai puțin să mă mărit pentru o bucată din averea tatălui meu. Și îmi dau seama că acesta este un concept învechit – dar mie-mi plăcea să mă îndrăgostesc.

– Ceva candidați?

Nu credea asta, dar faptul că tatăl ei i-o oferise nu însemna că era liberă.

– Nu.

– Și craniul acela este adevărat?

– Da. Îl puse cu drag în colțul din stânga al biroului, cu fața la scaun.

De acolo orbitele goale se puteau holba la ea și răn etc. etern avea să îi aducă vesele. Sau ceva de genul ăsta.

– Nici un iubit? insistă el.

– Am avut câțiva, desigur. Dar acum este complicat. Știi la ce mă refer. Arată cu o mână spre ușa deschisă. Ai bani. Sunt sigură că temele te urmăresc, cu planuri serioase pentru averea ta.

Așa s-a întâmplat, recunoscu el. Dar cum te pot urmări tipii pentru averea tatălui tău dacă nu știu cine este tatăl tău?

– Este atât de sovin! Se întoarse spre geanta sa, scoase ceva ce de departe semăna cu o bronz și se răsuci înapoi spre birou. În primul rând, mă urmăresc pentru banii mei. Am avut destul de mult succes cu cartea, să știi.

El tresări.

– Ai dreptate. Sunt sovin, și ar trebui să știu mai bine. Bunica mea mi-ar plesni peste ceafă pentru că am fost atât de prost încât să presupun că ești curtată doar pentru averea tatălui tău.

– Mulțumesc.

Ea puse statuetele de o parte și de alta a craniului. Fiecare statuetă era înaltă de 25 de centimetri, cu un dragon ghemuit cu capul pe spate și gura deschisă, gata să prindă o lumânare.

El nu se gândise să-l întrebe pe Conte dacă fiica lui era vrăjitoare. Acest aspect îi ieșise cumva din minte.

– O să ții o ceremonie magică? întrebă el politicos.

– Nu, dar am descoperit că, de câte ori scriu despre crime, este bine să am recuzita la vedere. Dădu la o parte vaza de cristal plină cu trandafiri de lângă pat și se întoarse cu două lumânări roșii ca sângele și cu laptopul ei. Aranjă totul, se dădu cu un pas înapoi, contemplă modificările și încuviință. Se întoarse spre el și spuse: tatăl le spune tipilor pe care îi asmute asupra mea că am fost iubita lui, că ține foarte mult la mine, că vrea să am o familie și că o să îmi lase un procent din averea lui.

– Dumnezeule mare! Un procent este... Documentarea lui Ti a costat averea lui Conte undeva între cinci și zece milioane de dolari.

– Un procent este suficient cât să-i facă să alerge la mine și să-mi jure devotamentul. Chloé râse – un râset pe gâdilat. – N-am avut inima să-i spun lui tati că o mare parte din interesul lor este dată de convingerea că, pentru acel procent, trebuie să fiu foarte bună la pat.

– Ai noroc că nu ai fost rapită, oricum.

– Un gând ortbol. Ea se gândi și dădu din cap aprobator.

– Nu m-am gândit la asta. Dar ai dreptate.

– Aici, în cabană, există alarmă. Îi indică panoul de lângă ușă, îi dădu codul și îi arătă butonul de argenți de lângă pat. Când ești înăuntru, setează alarma.

– Așa voi face.

– Să nu uiți!

– Promit! Îi râse în față. Am 23 de ani, nu 12, iar tu ai 50 de ani, nu o sută.

– Am 34!

Și apoi își dădu seama că fusese păcălit.

– Dar te porți atât de batrânicios, glumea.

Ea nu știa ce să spună, cum să răspundă la asta. Frații îi tachinau, desigur, dar femeile... nu.

Uneori, îl analizau.

Potrivit uneia dintre iubitele sale, temeri cu licență în psihologie, suferea de „probleme de comunicare", „probleme de control" și „lipsă de disponibilitate emoțională". Pentru el, asta era în regulă. Indisponibilitatea emoțională îi scutea de mult timp și durere.

Dar, dacă nu îi erau rude, femeile între 10 și 100 de ani reacționau de parcă era atrăgător și periculos, de parcă le speria și le fascina.

Te gândești la mine ca la ăăă... unchiul tău mai în vârstă?

Nu. Nu un unchi. Nici una dintre rudele mele. Dar sigur ca la străbunicul cuiva!

Ochi ei caprui deveniseră lucioși de ambră. Exact cum crezuse el. Era prea bătrână pentru ea.

– Trebuie să mă întorc la treabă.

– Și eu.

Oftă. De parcă perspectiva era dificilă și împovărătoare.

– Credeam că îți place să scrii.

Da. E mai bine decât să am o slăbiciune reală, spuse ea.

Glumea? Credea că glumea, pentru că strălucirea îi păli și ochii i se întristară, capătând o nuanță de căprui spălăcit.

Bun. Viața era serioasă. Ea trebuia să învețe asta. Își atinse șapca, apoi ieși pe ușă.

Când coborî pe deal, prin vie și mai apoi să lucreze la linii de irigații stricate, se gândi la ea. La viitoarea lui mireasă.

Avea caracter.

Era prea deschisă, prea dornică să împărtășească informații personale. Era frivolă. Râdea cu ușurință, tachinată de cea mai mică provocare.

Nu își dădea seama cât de repede viața putea deveni un deșert aspru de speranță, unde iubirea nu era altceva decât o amintire și tot viitorul se întindea înaintea ta sterp și deznădăjduit.

Nu ca el să vrea ca ea să știe vreodată. Avea să o protejeze de asta.

Printre frunzele noi de pe viță, ceva îi atrase atenția: un mănunchi de fructe mici și rotunde care atârnau pe spalier. Se opri, îngenunche, le cuprinse tandru în palmă – acest semn de noroc. Ridică privirea spre cabană.

Poate că această întâlnire cu Chloe fi sese de bun augur până la urmă.

capitolul 8

Chloe se întinse pe pat, își acoperi fața cu brațele și se izolă de lume timp de un minut lung, lung de tot.

Dar nu putea bloca amintirea chipului îngrozit al lui E[illegible] D[illegible]ca și vocea lui profundă care întrebase „Ce ți-a făcut la păr?"

Hai să vedem. Când condusese prin L.A. și văzuse afișul pentru Alibi Spa, intrase în salonul lor modern pentru doară și le spusese că voia ceva complet diferit. Stilistul îi admirase lung mea părului – peste umeri – și culoarea pală și sugerase șuvițele de un roșu ca rodia.

Dar asta nu fusese suficient pentru ea. Când ceruse să i se radă pe tot, el rămăsese ca o căprioară în lumina farurilor.

Tipii, chiar și tipii gay, aveau o mare *afinitate* față de părul lung. Dar ea insistase, iar el folosise reticent lama până când, pentru prima oară în viața ei, ea se trezise tunsă ca un miel – și îi plăcea.

Chloe se străduise să își îngrijească părul. Obosise să fie Chloe cea care nu putea să își termine cea de-a doua carte. Voia să fie noua Chloe, sălbatică și liberă cineva care nu se temea de nimic, în nici un caz de pagina goală.

„Ce ți-ai făcut la păr?"

Ies se din salonul de întrumusețare simțindu-se mai puternică.

Apoi începuse să aibă îndoieli. Oare faptul că fugise de problemele sale și traversase țara o condusese către un act impulsiv, necugetat? Ceea ce nu era neapărat un lucru rău, numai că nu era bine analizat.

Nu că nu-i plăcea tunsoarea. Chiar îi plăcea. Și nu îi părea rău. Oamenii din salon spuseseră că arăta ca un spiriduș, iar ea, personal, credea că nu avea nevoie decât de urechi ascuțite ca să poată fi unul dintre figuranții din *Stăpânul inelelor*.

Așa că tot oscilase între teroarea că făcuse o greșeală impulsivă și plăcerea că fusese atât de îndrăzneață și de hotărâtă – până când o văzuse Eli și îi pusese întrebarea fatală.

Era arătos, nu semăna deloc cu studenții de la facultate pe care-i știa ea, dar matur, serios, murdar de noroi și emanând virilitate.

Nu că-i păsa.

„Ce ți-ai făcut la păr?"

Când Eli o întrebase pe Chloe despre părul ei pe tonul acela acuzator, de parcă avea tot dreptul să o ia la întrebări, barbarul avusese mare noroc că ea nu avea sese un pistol la îndemână, altfel ar fi trebuit să o ia la goană pentru a-și salva viața.

Se dădu jos din pat, își luă telefonul de pe noptieră și ieși pe verandă.

Era bine că ea și Eli căzuseră de acord că erau incompatibili.

El nu trebuia să stea după ea.

Ea nu avea să fie nevoită să-i simtă mirosul.

Ticălosul!

Formă numărul mamei ei.

Aerul îmbătător îi bătea spre față, și privelișteа o lovi din nou prin surprindere. Contemplă valea, râul șerpuitor, iarba ca pâcla și viile. Îi amintea de domeniul tatălui ei din Italia, dar nu chiar. După autostrada înțesată din sudul Californiei, zona asta părea mai nouă, mai prospătă, mai deschisă, înviorător de rurală fără a fi izolată.

Ar putea trăi aici pentru totdeauna, deși era convinsă că Eli Di Luca nu i-ar permite să stea la nesfârșit în căsuța lui.

Sună telefonul. Mama ei răspunse.

– Bună, mamă. Am ajuns, în sfârșit.

Auzi cum mama ei oftă ușurată.

– Este un drum lung, nu-i așa, draga mea?

– O, da.

– Ceva probleme?

– Nu până să ajung aici și să-l cunosc pe Eli Di Luca. Te-ai înșelat în privința lui.

– Nu este următorul candidat propus de tatăl tău ca să-ți fie soț?

Vocea mamei ei se căpătă un ritm viol

– Aș spune că nu. Arată bine un candidat excelent pentru căsătorie , dar ce excentric! Deș, asta nu era strict adevărat. Era critic, un tip care se credea superior pentru că avea penis și putea să urineze la un picnic. În mod clar, el nu o plăcea. În cele din urmă, i-am spus că știu că tati încerca să ne facă lipeala și că nu era mare scofală. Tati face asta mereu, dar eu nu sunt disperată. Apoi a părut să se relaxeze puțin.

Râsul lui Lauren o încălzi.

– Pun pariu că nu se aștepta la asta.

– Așa cred. Dar și el m-a luat pe nepregătite. Cum tati l-a prezentat pe Eli Di Luca drept un fabricant de vinuri mare și tare, în primele câteva minute după ce l-am văzut nu e nu am știut că el era. A ieșit din vie plin de noroi. Nu m-am așteptat la asta, credeam că era un ajutor sau ceva. Fabricanții de vinuri nu încesc de obicei, în vie?

– Draga mea, tot ce nu știu despre producerea vinurilor ar putea încăpea într-o carte groasă. Acum, despre udatul viilor...

Chloë chicoti. Mama ei continuă.

– Cum este locul acesta? E plăcut? Poți lucra acolo?

– Este superb, mamă. Cu mult mai bun decât m-am așteptat. O să îți trimit o fotografie cu priveliștea.

– Dar poți lucra acolo?

Chloë auzi acea notă din vocea lui Lauren, cea care spunea că era îngrijorată pentru fiica ei. Adevărul te spus, Chloë era și ea îngrijorată.

Dar vorbi pe un ton liniștitor:

– Pot lucra aici. Îmi doresc să fi fost aici ca să îi vezi fața lui Di Luca în momentul când mi-am scos cranita.

– Îmi imaginez. Chestia aia mă sperie.

Și pe el, cred. Cel mai bun cadou pe care mi l-a făcut tati vreodată.

Mama ei deveni tăcută. Așa făcea de obicei când Chloë vorbea prea mult despre tatăl ei. Fusese greu

Pentru ea să-i spună lui Chloe despre el și mereu se pur ta cuviincios când venea vorba despre el – nu de parcă l urî, dar ca și când amintirea lui o rănea.

Și totuși, insistența ciudată a lui Conte ca Chloe să se mărite cât mai repede posibil, îl ținea pe hățuri. Cum se putea altfel? Era atât de încântat de simpla e existență. Cine altcineva ar crede că ea era un miracol a naturii?

Mamă, trebuie să despachetez și să trec la treabă.

Pentru scurt timp, Chloe se gândi să-i spună despre părul ei, dar apoi decise să nu. Era părul ei. Trebuia să trăiască cu propriile alegeri, bune sau proaste. Zâmbi slab. De fapt, cu programul ei de scris, nimeni nu urma să o vadă multă vreme. Părul avea să îi crească la loc înainte ca ea să vadă din nou lumina soarelui.

capitolul 9

Ei stătu afară, privind cabana.

Chloë era acolo de zile întregi. De săptămâni. Nu văzuse altceva decât lumina ce rămânea aprinsă până noaptea târziu. O mai auzise o singură dată când stătea pe verandă, și o se păruse că aude un strigăt de furie și frustrare.

Sau poate fusese un vultur rănit care se prăbușise în vie.

Tată, ei voia să afle cum mergea curtarea.

Bunica lui îl tot presa so aducă la cină.

Mai mult, avea nevoie de banii pe care urma să-i primească de pe urma căsătoriei cu ea.

Nevoile îl mânau. Răspunse la acele nevoi.

Când avea să fie căsătorit cu acea femeie, nu urma să o înșele. În mod sigur, ea nu avea să știe niciodată că el nu o iubea. Avea să fie fericită. Avea să se asigure el de asta.

Dar dacă ea nu ieșea niciodată din casă... trebuia să intre el.

Urcă scările spre verandă și bătu la ușa cabanei. Ea o deschise imediat.

Mirosul a ceva ars ieși pe ușă.

– A luat ceva foc?

Alarmat, intră în casă.

– Am pus o lasagna congelată la cuptor și am uitat de ea.

Părea exasperată, de parcă era un lucru evident. El privi în jur.

Aerul era plin de fum. Obloanele erau trase. Singura lumină venea de la lampa de birou.

Patul era nefăcut. Lasase un sutien pe scaun. Lângă birou erau cărți pline cu notițe și pe birou – cărți deschise. Un ebook reader era aruncat pe cearșafuri, altul stătea lângă lampa de birou. Coșul de gunoi dădea pe-afară. Locul arăta ca un iad.

Chloe arăta ca dracu'. Purta niște pantaloni verzi ponosiți și o bluză verde. Părul ei putos era lăsat. Era palidă ca moartea și îl privea cu ochii migdalați.

– Ce e?

Nu știa de unde să înceapă.

– Menajera nu vine să facă și aici curat?

– O dată pe săptămână. A fost aici – Chloe își scutură părul – ieri, cred.

Ea privi în jur. „Biata menajeră!"

– De ce sunt trase obloanele?

– Priveliștea este prea frumoasă. Îmi distrage atenția. Din nou acel ton nerăbdător, răstit.

– Cum merge cu cartea?

Părea o întrebare pertinentă. Asta până când ea izbucni.

– Bine. Perfect! E ușor să scrii o carte, nu-i așa? Tot ce trebuie să faci este să pui degetele pe taste și să îți scrii visele. Oricine poate face asta. Nu-i așa?

– Eu n-aș putea.

Ea întinse un braț ca și când el spusese ceva evident.

– Mulțumesc!

El trase concluzia că lucrurile nu mergeau bine.

– Te-a sunat mama mea? întrebă Chloe banuitor.

– Nu. Probabil că înversunarea lui Chloe, în ca... ... să o... ... oportunitate pe care el ar putea-o ma... ... nipula în avantajul său. O calitate persuasivă pe care nu stătea în... ... spuse: Ai nevoie de o pauză. Ce-a zice să vii cu mine să iei ceva cu prânzul?

– Trebuie să lucrez. Sunt în urmă.

Suna meschin și dezaprobatoare. Însă el nu avea de gând să accepte un refuz.

– Prânzul. Apoi îți voi arăta Bella Valley.

– Nu vreau să văd Bella Valley.

Și monocanoasă. Părea monocanoasă.

– Mulți imigranți italieni, chinezi și mexicani s-au stabilit aici sau amestecat cu americani, cu nativi și cu alții.

– Închide ușa când pleci.

Părea să revină la birou și să-și deschidă laptopul. El continuă:

– La început, carnagiile și crimele erau la ordinea zilei.

Ea se opri, cu mâna pe spătarul scaunului.

– Crime nerezolvate. Când a intrat în vigoare prohibiția, violențele au crescut. Economia s-a prăbușit doi ani mai târziu. Viața era disperată. Poliția s-a înmulțit, agenți, de venituri. Jumătate dintre ei erau corupți. Mergând spre ușile franceze, le deschise. Camera fu inundată de lumină. Curentul făcu fumul să iasă. Agenții de venituri au distrus berăriile, distilerile de țărie. Râul era roșu de la vin.

Ea se holbă la el cu o expresie încremenită. El începea să se bucure de faptul că o incita cu brutalitate și moarte.

– Oameni care fuseseră producători respectabili de vinuri au devenit brusc criminali. Au ajuns la închisoare. Familiile lor au rămas fără tată.

Încet, ea zise:

- Credeam că toată criminalitatea din timpul Prohibiției a avut loc în New York și în Chicago. În est.

- Ma, gândește-te! Potrivit legii federale, în timpul Prohibiției, fiecare familie avea voie să producă 750 de litri de „suc nealcoolizat" pentru uz personal. Cine crezi că a cultivat struguri? Noi italienii din California.

- Aveam și noi țărița noastră, în mare parte comac, dar... Vino cu mine. Adu-ți caietul! O să-ți arăt turnul de apă pe care l-am cumpărat recent.

- Un turn de apă? Se aprope. De ce ar trebui să-mi pese de un turn de apă?

- Am cumpărat acel turn de apă pentru că se află în mijlocul unei vii cu struguri Alicante Bouschet, struguri plantați la începutul anilor '20. Era limpede că ea nu înțelegea, așa că el continuă. Atunci când prohibiția a intrat în vigoare, producătorii de vin din această vale - oameni care avuseseră mare succes - au ajuns nimic mai mult decât niște cultivatori de vie. Dar soiurile de struguri delicați, cultivați în Bella Valley nu rezistau pe drumul cu trenul spre est, unde familiile italiene așteptau să-și producă propriile licori nealcoolizate. Așa că producătorii de vin au scos soiurile de struguri delicați și le-au înlocuit cu struguri precum varietatea Alicante Bouschet, pentru că erau rezistenți și puteau fi trimiși în est fără să se strice.

- Tot nu înțeleg de ce ar trebui să-mi pese de turnul tău de apă.

- Via mea, bătrână, produce struguri maturi. Am vrut să încerc să produc Alicante Bouschet, așa că, atunci când această vie a fost scoasă la vânzare, am cumpărat-o. A trecut prin multe mâini în ultimii 90 de ani, așa că am verificat să văd cine a deținut via și cine a plantat-o la începutul anilor '20. Am râs când am descoperit că un bărbat pe nume Massimo Bruno a deținut acea vie.

Ea îl măsură din priviri.

Tu ai râs?

– Nu trebuie să ți se pară de necrezut. Râd când ceva e amuzant.

Desigur, spuse ea politicos. N-am vrut să spun că nu ai umor.

Era ciudat să pară de parcă chiar nu avea umor. Nu era adevărat. Pur și simplu, nu erau multe lucruri amuzante în această lume.

– Cine este Massimo Bruno? Chloe răsfoi prin teancurile de hârtii de pe biroul ei până când găsi un caiet cu spirală și un pix.

Nimic nu era amuzant pe lumea asta, poate cu excepția gândului că el să seducă o fată drăguță cu mistere criminale. Doamne ferește să afle fratu vreodată despre asta.

– Massimo Bruno a realizat cele mai celebre și scumpe vinuri produse vreodată în California. Erau cunoscute pentru subtilitatea lor, pentru notele afumate, pentru abilitatea de a se învechi. Și, pe deasupra, în 1930, Massimo a dispărut fără urmă. Pentru că vinurile sunt ca diamantele – dacă au o istorie dramatică, sunt inestimabile.

Chloe puse caietul pe braț și începu să ia notițe.

– A dispărut? Unde? De ce?

– A dispărut înainte ca bunica mea să se nască, dar Nonna spune că mama ei nu avea încredere în Massimo, știa numai că era un bărbuș.

Ea miji ochii. Eli aproape că vedea cum îi gonea mințile. Bun. Îl sorbea fiecare cuvânt.

M-am decis să demolez vechiul turn de apă, din cărămidă, înainte să cadă. Le-am cerut oamenilor mei să demoleze cărămidă cu cărămidă...

– De ce cărămidă cu cărămidă?

– Le revând. Cărămizile vechi au o valoare extraordinară pe piață.

– Nu-ți scapă nimic.

– Îmi place să consider asta un soi de reciclare.

Pentru prima oară în această zi, ea zâmbi și se relaxă.

Bună abordare

A [illegible] discursul despre tapet [illegible] sunt [illegible] mai bătrâni" Arc [illegible] sută garantat.

[illegible] apoi Il văzu cum o privește [illegible] era admirabilă [illegible] o haină flausată în carouri, chiar și când părea [illegible] sută – și se opri

El o privi în ochi.

[illegible] capătară culoare Coborî privirea în ca- [illegible] ei

[illegible] tinut, ca îl observase nu ca proprietar, nu ca [illegible] tatălui ei, nu ca pe un petitor enervant, ci ca bărbat

Bun Pentru că el o observase nu ca pe o soție apreciată pentru zestrea ei, ci ca pe o femeie pe care iar plăcea să [illegible] goală în patul lăsă, într-o noapte caldă și întunecată Aparent avea o slăbiciune pentru hainele flausate, verzi, cu carouri.

Ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, el spuse

– Oamenii mei au început cu acoperișul turnului de apă pentru a îndepărta stratul de cărămidă Când erau la vreo jumătate de vârf, o parte din perete s-a prăbușit. Se așteptau să vadă un rezervor de apă În schimb au văzut *capacul* unui rezervor de apă și, deasupra lui, mai multe butoaie de cupru și lucărirea unor țevi de metal. S-au dat înapoi și m-au chemat Pentru că în turnul de apă este un alambic.

– Ce. Chloe păși mai aproape cu ochii lucrând, atrasă [illegible] de poveste Ce? Era un alambic în turnul de apă? Un alambic cu genul care transformă vinul în coniac?

– Este anul 1930 și este prohibiție Taxatorii sparg cu toporul fiecare butoi de tărie și de vin care le iese în cale. Îți poți imagina un loc mai bun în care să-l ascunzi?

– Este genial! Alergă la biroul ei și băgă în geanta de laptop caietul, cinci pixuri de culori diferite și MacBook-ul ei Air Mă vei duce acolo!

– După prânz.

– Bine. Sunt gata.
El se străduia să nu zâmbească
– Nu știu multe despre modă, dar nu ești în pi
Privind-o, ea spuse
– Rahat!
Luă niște haine din dulap și alergă spre baie
Când auzi dușul pornind, Eli ieși pe verandă
aștepta – și își puse la punct planurile

capitolul 10

Chloe ieși din baie îmbrăcată în ceea ce consider
ea că fiind haine de lucru: jeanși decolorați și o cămaș
roz cu nasturi peste un tricou negru, cu mânecă scur
tă. Așezându-se pe scaun, scoase o pereche de cizme d
călărie joase – erau noi, spera că nu risca prea mult c
ele –, apoi își verifică din nou geanta de laptop.

– A, face bine să adaugi o pălărie, o sfătui El, din
pragul ușii care dădea spre verandă Nu ți-a mai ră
mas mult păr și ceea ce ai nu-ți acoperă gâtul alb
ca laptele.

Comentariul despre părul scurt și spatele alb ca laptele nu era, evident, un compliment, dar nu-i păsa. După două săptămâni interminabile de lucru care nu se con
cretizaseră cu nimic, ieșea în lume Aerul proaspăt care
sufla prin căsuță părea să alunge pânzele de păianjen, și
vederea siluetei întunecate a lui Eli Di Luca pe fundalul
luminos era, în mod straniu, amenințătoare. Sau critică
Sau cumva. Tot ce știa era că inima îi bătea mai repede
știind că el stătea acolo.

Era amuzant, dar fiind că, atunci când ajunsese aic
și începuse să lucreze la carte, îl alungase cu ușurința
din mintea ei

Gata? El încuie ușile franțuzești, apoi veni spre ea și
îi luă geanta de laptop. Vom mânca în complex, apoi
mergem cu mașina la turnul de apă.

– Pot să duc eu asta, se oferi ca și trase de bretea. Era din Texas, știa cum să lase un bărbat să își exercite mic le amabilități cu o temeie. Dar, cumva, acel gen de relație dintre ei doi o făcea să se simtă incomod, de parcă treceau la un anumit nivel de intimitate. Ceea ce era o prostie având în vedere că era vorba despre mai puțin de cinci kilograme.

– Fă-mi plăcerea. Bunica mea de modă veche m-a învățat să fiu manierat. Se depărtă de ea. Știi cum să setezi alarma?

Când ea încuviință, el ieși pe ușă și cobori treptele. Când ea îl se alătură pe alee, el spuse.

– Va trebui să mergem cu camioneta mea. Mașinuța ta nu va rezista.

– Bine.

El părea surprins. Probabil nu era corect din punct de vedere politic pentru un tip să presupună că trebuia să conducă el, iar în California corectitudinea asta era esențială. Dar ea nu echivala propria femin tate cu volanul unei mașini.

Cabrioleta lui verde F-250 avea roți mari și suspensii puternice, care o ridicau atât de mult deasupra solului, încât ea avea nevoie de ajutor să se suie.

– *Frumoasă* camionetă.

El ridică din sprâncene spre ea.

– Sunt din Texas, spuse ea. Ne pricepem la camionete.

– Ar fi trebuit să știu.

O ajută să se suie. Când se așeză, îi dădu geanta de laptop, ocoli și se sui la volan.

Bordul era plin de praf și câteva pahare de hârtie de cafea se rostogoleau pe jos, dar, presupunea ea, la cum arăta azi casa de vacanță, nu era în măsură să critice.

Drumul șerpuitor spre Bella Terra implica tot mai multe viraje pe măsură ce cobora spre coastă, apoi se îndrepta când se unea cu autostrada.

El nu conducea nici prea iute, nici prea lent. Conducea abil, așa că ea nu observă curbele. Dar asta nu o mira.

El părea să fie unul dintre acei bărbați care apăreau rar în viață: un bărbat capabil să facă orice cu o ușă în ță ușe ătoare.

Chloë deschise geamul, lăsă vântul să-i tachineze fața și privi cum viile, cramele și standurile cu fructe se succedau rapid. Treceră dintr-o enclavă a Bella Valley în alta, măslini și stejari protectau umbre pe drumul cu gouă benzi. Via se întindea în șiruri nesfârșite. Florile de piersic se scuturau, și primăvara timpurie din Ca torna le împrăștia petalele peste tot. Ici și colo, o casă de țară sau un șopron se ițea pe câte un petic de iarbă, iar cramele de diverse mărimi apăreau îmbietoare. Aerul mirosea a nou, ca și când via, copacii și pământul însuși respirau vara care urma.

Aici, izolarea era la ea acasă, și sălbăticia pândea de dincolo de deal; dar, cu toate astea, fermierii munceau în vii, iar turiștii străbăteau drumurile. Poate că, peste vară, via Bella avea să fie fierbinte și aglomerată, dar acum era perfectă, exact pe gustul lui Eli Di Luca.

El aparținea acestui loc.

Îi plăcea că nu se simțea ca și când trebuia să-i facă pe plac. De fapt, credea că îl enerva atât de tare, încât prefera să nu vorbească. Desigur, asta conducea la întrebarea: De ce o invitase în oraș?

Probabil că tatăl ei sunase și ceruse să afle cum mergeau lucrurile.

Da, asta trebuia să fie.

Deși, Eli arăta mai bine decât prima oară când îl văzuse, era curat și purta jeanși, o cămașă de denim ar bastra și cizme de lucru – în mod sigur, nu se străduise prea tare să o impresioneze.

Poate că nu venise la solicitarea tatălui ei.

În plus, ea încă suferea de pe urma acelei senzații in stinctive că nu o plăcea, de parcă el era furios pe ea chiar înainte să o vadă.

Ea bănuia că unii tipi așa sunt..., deși, de obicei, nu cu ea. Bărbații tindeau să o placă.

Asadar Nunu personal în această vreme. Era vorba de un alaceu, și această informație o ajuta să evite acel moment incomod când el o prinse în ochi, și ea își amintise brusc că era în pijama, sutienul îi atârna pe scaun și el mirosea a condimente calde și a citrice răcoroase, iar tipii înalți cu picioare lungi și umeri lați o fac să i se înmoaie picioarele - și nu numai.

Era trecut de patruzeci la oră când se apropiară de marginea orașului.

La primul ei drum spre casa lui Eli, Chloe observase că orașul Bella Terra era minunat de demodat, un loc fondat în secolul al XIX-lea și relativ nedescoperit până în anii '80, când industria de vin din California se afla deja bine pe drumul spre culmile actuale. Main Street chiar era strada principală, unde vilele victoriene complicate care se promovau drept dempensiuni stăteau cot la cot cu case moderne realizate cu acoperișuri de tablă în unghiuri ascuțite. Magazinele alimentare și mallurile erau la periferie, dar aceasta nu se afla departe de piața din centrul orașului. Galerii elegante de artă, magazine de haine șic și locuri pentru degustat vinul se aflau de jur împrejurul parcului, iar vânzătorii și turiștii se plimbau și făceau cumpărături și se amestecau cu localnicii. În timp ce El. făcea o parcare laterală cu o ușurință care îi stârnea invidia, ea spuse:

– Mă tot uit la estradă și tot aștept să văd o reprezentație din *The Music Man*.

– Asta a fost vara trecută, spuse el atât de sec, încât ea nu știa dacă să îl creadă sau nu.

Veni pe partea ei, îi luă geanta de laptop și o ajută să se dea jos, apoi o luă de mână în timp ce o conduse spre complexul Bella Terra. Era amuzant să fie trasă pe străzi în urma lui, nu era atent la ea, dar își împreunase degetele cu ale ei, se asigura că are loc să meargă, o ținea aproape. Când ajunseră la zona de check-in, făcu un semn de salut când valeții, funcționarii de la intrare

si administratorul il salutară și înaintă pe hol de parcă tot locul acela era al lui.

Ea bănuia că, de vreme ce era complexul familiei sale, avea dreptul.

În salonul Luna Grande, un tip cam de 50 de ani stătea în spatele barului, privind încruntat la o foaie de hârtie. Îl cunoștea de undeva. În spatele lui era un perete prevăzut cu suporturi pentru depozitat vinuri care se ridicau mult spre tavan, și cea mai înaltă scară de bibliotecă pe care o văzuse Chloë vreodată permitea să ajungi chiar și la cele mai greu accesibile sticle – deși, la o privire rapidă, se putea spune că toate suporturile erau goale.

De fapt, tot barul era gol, cu scaunele puse invers pe mese – arăta de parcă renovau.

– Tom! exclamă Eli.

Tipul ridică privirea, mirat.

– Eli!

Privirea lui trecu spre ea, iar el observă că se ținea de mâini. Stanjenită, se eliberă. Eli îi dădu drumul fără să opună rezistență.

– Aceasta este femeia pe care o ascunzi în reședința de vară? întrebă Tom.

– Sigur. Spre mirarea lui Chloe, Eli nu părea deranjat de tachinare. Chloe, acesta este Tom Chan, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei și unul dintre cei mai abili experți de vinuri din lume. Tom, Chloë Robinson, aniversare celebră.

Tom se întinse și dădu mâna cu ea.

– Îmi face plăcere să te cunosc, Chloë. Mi-a plăcut cartea ta. Sunt cititor înfocat de romane de mistere și m-ai ținut în suspans până la final.

Indiferent de cât de des auzea asta, laudele pentru cartea ei o încălzeau, iar ea îi zâmbi. Tom părea luat prin surprindere, dar zâmbi și el.

– Nu-i de mirare că Eli te-a invitat să locuiești cu el.

– Nu locuiește cu mine, spuse Eli scurt. Locuiește în reședința de vară.

– Așa am vrut să spun. Vreți să luați prânzul aic
(Încă nu am deschis, după incidentul de acum câteva săptămâni, dar, Chloë, de vreme ce este o ocazie specială, te vom lăsa să îți aduci prietenul aici.

Tom îi făcu semn lui Eli.

Incident?

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Tom privi spre Eli și, când deveni limpede că acesta nu avea de gând să răspundă, el spuse:

– Un vandal a intrat și a luat majoritatea vinurilor de pe peretele cu vinuri. Le-a scăpat din vârful scării. Ne-a terminat. Sticle scumpe de vin. Neprețuite. De neînlocuit. Ochii lui Tom se umplură de lacrimi.

– L-am prins pe vandal. Dar vinurile nu mai sunt.

Pe chipul lui Eli nu se clinti nici un mușchi, dar ea simțea cum emoția vibra prin el. O durere similară cu a lui Tom. Și furie. O furie care se învolbura de curenți de violență și răzbunare.

– Îți iubești vinurile, spuse ea.

Eli îi întâlni privirea, și ochii lui căprui se aprinseră de furia mocnită care ar fi înspăimântat-o dacă ea ar fi fost cea care spărsese acele sticle.

– Vinul este firul care mă leagă de membri. Di Luca din trecut, care au venit în această țară, au colonizat aceste ținuturi și au plantat via, de toți acei Di Luca din Italia care își îngrijeau viile. Vinul este moștenirea mea – și iau lucrurile foarte în serios atunci când este amenințată moștenirea mea.

capitolul 11

Oare Eli Di Luca avea și alte emoții, alte iubiri? Un bărbat care avea sentimente atât de puternice față de moștenirea lui sigur trebuia să urască întunecat, să râdă zgomotos și să iubească profund. Cu toate acestea, Chloë nu văzuse niciodată un semn de mare emoție la Eli. Era o observatoare destul de bună

a comportamentului uman – ce scriitor nu este? – nici măcar nu-și putea imagina așa ceva. Părea să fie un tip stoic, mai degrabă insensibil. Acum, își dădu seama că poate se înșela. Poate că, atunci când îl privea, tot ce vedea – tot ce vedea oricine – era o mască, o carcasă ce acoperea și conținea omul adevărat.

Și se întrebă: Ce construise el cu atâta migală sub acea carcasă?

– Să chem un chelner de la restaurant?

Tom ridică telefonul local.

– Da, spuse Eli.

– Luați ce masă doriți. Tom arătă spre restaurantul gol și glamur. Nici una nu este rezervată.

– La fereastră? Eli nu aștepta ca ea să răspundă, ci luă scaunele de pe masa cu cea mai bună priveliște spre grădina bogată, atent îngrijită, și ținu de spătarul unuia dintre ele până când ea se așeză. Luă și el loc în fața ei, orientat spre ușă. Cu voce joasă, spuse:

– Membrii familiei Chan s-au mutat aici nu la multă vreme după ce a sosit familia Di Luca, lucrând la calea ferată. Apoi au început să lucreze câmpurile și livezile. Mereu au fost ambițioși și au muncit din greu. Nici măcar Legea de excludere a chinezilor nu i-a încetinit.

Ea își scoase carnețelul. Era interesant. Eli așteptă până când îl deschise și se pregăti să noteze. Apoi continuă:

Munca asiduă a dat rezultate – familia Chan deține vii în văile Bella, Sonoma și Napa. Frații, nepoatele și verișorii lui Tom sunt medici, avocați și proprietari de magazine. Tom este considerat un fel de trântor, pentru că, după ce s-a întors din Războiul din Golf, nu a vrut să obțină o licență în Drept. Tot ce își dorea să facă era să ofere consultanță despre vinuri. Desigur, proprietarii de restaurante vin din toată lumea să stea de vorbă cu el, dar mama lui nu pricepe. Încă îl bate la cap să își ia licența.

Fără să se gândească, Chloë spuse:

– Sună ca tatăl meu, care mă bate la cap să termin la carieră mea.

Și să te măriți

Vocea lui Eli era caldă și profundă

– Da.

Ea deja vorbise cu Eli despre asta. Îl asigurase că nu avea de ce să se teamă. De ce se simțea incomod acum?

Pentru că o privea în mod diferit față de cum o privise în acea primă zi. Pentru că o ținuse de mână pe stradă. Pentru că era un tip arătos care o văzuse în pijama și îi observase sutienul pe scaun. Pentru că mirosea suficient de bine încât să vrea să-l adulmece ca pe un pahar de vin bun...

Iar toate acestea se adăugau la un răsunător nimic., dar ea tot se simțea incomod.

La marginea mesei zări un anunț ce promova aparatele noi din meniu. Îl luă și îl studie. Tom veni șchiopătând cu două pahare – ea nu-și dăduse seama, dar se părea că tipu' avea un handicap – și le așeză pe masă

– Draga mea, nu are rost să citești meniul acela. Observă petele de vin. Nu este actual

– Șnu. Nu mă pot abține. Citesc compulsiv. Vrei să recit valorile nutriționale de pe cutia de Cheerios? întrebă zâmbind.

– Nu. Dacă e să mă seduci cu tărâțe de ovăz, trebuie să fim singuri. Tom scoase o sticlă de vin de sub braț. O aveam păstrată sub bar, un Di Luca Ameis bun. Ușor, răcoritor, perfect pentru prânz.

Chloë spuse:

– De obicei, nu beau înainte de seară...

Cei doi bărbați o priveau neînțelegând, de parcă vorbea latină.

– Pot face o excepție astăzi.

Se părea că Bella Valley semăna foarte mult cu casa tatălui său din Italia. vinul putea fi băut oricând. Tom folosi tirbușonul cu dexteritate și îi umplu paharul.

– Acesta este unul dintre cele mai bune vinuri ale lui Eli

Ea învățase să deguste vinul în Italia Luă o înghițitură din vinul răcoros și îi simți gustul pe limbă.

– Sec, plin, cu note de caise și... pere?

Eli schimbă câteva priviri cu Tom, și ambii încuviințară mulțumiți. Tom turnă pentru Eli.

– Nu știu dacă ai aflat, Chloe, dar Eli este un creator de vinuri incredibil de talentat și, deși poate fi dificil, este un tip bun în principiu

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tom.

Eli își privi prietenul.

– Încerc doar să te ajut. Tom părea rănit. Nu mă înțelegești, să știi. Trebuie să ieși și să faci rost de o femeie bună înainte să ajungi atât de decrepit încât să nu mai rămână nimic din tine care să merite osteneala.

Chloë se înecă râzând.

– Bea-ți vinul. Tom îi făcu cu ochiul Arată mai bine după ce te îmbeți puțin.

– Arată bine oricum. Ea ridică paharul spre Tom Toți bărbații din acest bar sunt o combinație de frumusețe și farmec.

Tom se animă.

– Stai să iau un scaun și să mă așez.

– Pleacă, Tom!

Vocea lui Eli sună teritorial. Sau poate se considera unchiul ei protector.

Știu, voi, tinerii, pur și simplu nu puteți face față competiției, mormăi Tom, îndepărtându-se șchiopătând.

Eli o privi solemn.

– Tom și tatăl tău ar trebui să se cunoască.

– Îmi place că amândoi pot să ne facă să ne simțim stânjeniți.

– Cred că se pun singuri în situații stânjenitoare.

Nu conta dacă Eli se considera un fel de unchi pentru ea. Ea nu se putea convinge că el era altceva decât

[illegible]

[illegible]

[illegible]

El zâmbi.

Dumnezeule! Zâmbise

În acel moment, moștenea un pic din farmecul străbunicului și străbunicului său.

– Sau interviuri și au scris articole magazine despre complex. Iar în anul următor Rudolph Valentino a venit. Într-adevăr Complexul Bella Terra se ocupa de bogății din San Francisco, din Hollywoodul care atunci începea să înmugurească și, în cele din urmă, de pe coasta de est și de restul lumii. Bella Terra a devenit avangarda complexurilor noastre și principala atracție de familie pentru următorii 50 de ani.

– Familia ta deține mai multe complexuri?

Acum, Chloe chiar părea impresionată

– Încă două, una în sudul Californiei și una pe coasta Washingtonului, ambele conduse de mai mulți membri ai familiei Di Luca. Bunica mea a avut un singur fiu, pe tatăl meu, dar în general, membrii familiei Di Luca se înmulțesc precum iepurii.

„Ai copii? Fratii tai au copii? Trebuie să vorbim despre înmulțire!"

– Crama este mai profitabilă sau complexurile?

– Complexurile produc mai mulți bani, dar, în anii 80, crama a început să facă iar profit. Am început să țin frână ele afaceri când eram la facultate și am preluat complet când aveam 22 de ani.

Deci el era la conducere de douăsprezece ani. Nu era de mirare că avea acea atitudine de eu-sunt-șeful.

– Deții vreo parte a complexului? întrebă ea.

– Familia Di Luca împarte toate profiturile între proprietățile familiei, plus salariile acordate celor care lucrează acolo.

– Și nu ești doar creatorul de vinuri, ci conduci și operațiunile din vie.

– Da. Am un salariu bun. O privi zâmbind slab. Faci muncă de cercetare pentru cartea ta sau cauți un alt motiv?

Își dădu seama că îl întrebase despre numerele sale ca și cum ar fi privit ca pe un viitor soț. Părea la fel de rea ca tatăl ei, și toți – la naiba cu pielea ei albă – îi mormăi.

– Pentru carte.

Dar, cu toată stângăcia, fu încă o dată mulțumită de faptul că El nu îi ținea companie pentru banii tatălui ei.

El nu avea nevoie de banii tatălui ei.

capitolul 12

Pentru Chloë, turnul de apă nu semăna deloc cu un turn de apă, ci, mai degrabă, cu turela unui castel medieval care se ridica din mijlocul unei podgorii pline cu vițe garbovite ca niște bătrâne cocoșate care își frângeau mâinile. Turnul rotund cu exterior de cărămidă portocalie era înalt de trei etaje și se cocea în soarele după-amiezii. Sus lângă acoperișul de tablă în formă de octogon, o gaură în cărămizi se ițea ca un dinte, lipsă și, în timp ce Chloë privea, un porumbel zbură de sub cornișă.

– Nu privi în sus cu gura deschisă, o sfătui El.

Comentariul o făcu să stea pe gânduri. Oare el chiar *avea* simțul umorului? Pentru că era primul semn pe care îl detectase.

– Aceste vii sunt diferite de cele din jurul casei de vacanță, spuse ea.

– Sunt plantate în stilul vechi, nu sunt dirijate să crească pe un spalier, ci sunt lăsate să crească natural și apoi tunse. Nu sunt la fel de ușor de cresc.at, dar viețile vechi produc cele mai bune vinuri ale noastre.

Aplecându-se, mângâie crengile de parcă atingea o iubită.

Acum, semăna mai mult cu El Di Luca pe care credea că îl cunoștea, îndrăgostit de strugurii săi. Lângă rezervor era un lift mecanic, de genul celor folosite pentru a ridica îndicatoare sau cabluri electrice, dar acesta avea roți și cauciucuri – și urmele de pe drum indicau că fusese adus acolo cu mașina.

– O platformă de lucru aeriană, spuse El. Ca oamenii mei să poată sta pe platformă să demonteze turnul, să structureze cărămizile și să le lase pe pământ fără să le spargă. Când a înțeles ce era înăuntru, au venit cât de repede au putut să mă cheme.

– Crezi că turnul de apă a fost construit special pentru a găzdui alambicul?

– Absolut.

– De ce ai pune un turn de apă în mijlocul unei vii? Mă rog, es dacă îl vei folosi ca să ascunzi un alambic? Nu există locuri mai bune în care îl poți ascunde.

– Gândește-te! O viie are nevoie de apă, deci un turn de apă are sens. Când îl construiești, nu atrage atenția nimănui. Asamblezi un rezervor de lemn, îl umpli cu apă, îl încercuiești cu cărămizi care se înnădesc cu ciment, deasupra adaugi un acoperiș și ai o încăpere ascunsă, acoperită, zise El și arătă spre acoperiș.

– Ce ingenios. Chloé se străduia să se gândească la oameni creativi, dar așa ceva nu i-ar fi trecut niciodată prin cap.

– În plus, aceasta este o zonă rurală acum. Gândește-te cum era în anii '30. Arătă spre autostrada cu două benzi care trecea direct pe acolo. Era mai plată zona aceea a văii. Orașul este la șapte kilometri spre sud, și în 1930 populația întregii văi era de vreo 10 000 de oameni.

Ea mijea ochii și privi spre vale, încercând să o vadă așa cum fusese în urmă cu 80 de ani.

– Nu știu multe despre alambicuri, dar nu necesită o flacără constantă timp de mai multe zile până să fie gata băutura?

– Așa este.

Atunci, cum a reușit Massimo să facă asta? N-ar fi trebuit să scoată fumul pe undeva?

– Nu știu. N-am fost înăuntru.

Consternată, ea întrebă.

– N-ai fost înăuntru? Cum se poate una ca asta?

- Este un loc al crimei spuse el cu răbdare Vechi, e adevărat Dar am chemat oamenii legii adică, pe Bryan Duffy-Scott, poliției și un prieten de-al meu din timpul [illegible] A spus că se va ocupa Evident, nu e pe [illegible]sta de prin părți a mecat o săptămână

O nu! Își prinse gatul cu ambele mâini, dându-și seama că apropierea de Eli o neliniștea suficient cât să exagereze, și apoi le lăsă într-o parte Acest DuPey nu prea merge să urci acolo, nu?

- Nu, nu pasă, atâta vreme cât nu pornesc alambicul Am reușit să mă abțin de la asta.

Încă o scurtă demonstrație de umor Credea ea

- Ha de! Te duc acolo cu platforma, spuse el

- Te rog, hai să urcăm așa cum ar fi făcut-o Massimo. Se uită în jur și văzu o ușă îngustă de metal la nivelul solului Ne ajută să intrăm în atmosferă.

- Poate că o să-l mai găsim un cranu.

Umor și sarcasm Deci Eli Di Luca era mai mult decât un expert în vinuri și un zeu al sexului în carne și oase

- Nu ar fi trebuit să beau acel pahar de vin la prânz, spuse ea cu voce tare.

- Bănuiesc că vrei să urci în stilul vechi, cu sau fără paharul de vin Așteaptă aici Am o cadă frigorifică cu sticle de apă pe banchetă din spate

Ea îl privi îndepărtându-se Îi plăcea acel pas alungit în care se mișcau soldurile Ceva în felul în care mergea îi aduse în minte două sintagme „masculi alfa" și „bun la pat" Felul în care sărise să îi poarte de grijă o făcea să se întrebe cum ar fi să își pună capul pe umărul lui

Muncise prea mult.

Trebuia să râsă mai des.

Își spusese tatălui ei de o sută de ori nu avea nevoie de un bărbat.

Trebuia să-și amintească asta.

El se întoarse cu geanta ei de laptop și cu o sticlă cu apă rece ca gheața. Ea își lipi sticla de frunte.

– Trebuie să mă hidratez.

Cu o ta dare mumuroare, el ii luă sticla le apa, deschi, sc capacul și i-o dădu înapoi.

- Hidratarea nu are loc prin piele Bea

Ea bău

– E bine acum? întrebă el.

– Mult mai bine.

- Hai de E i puse geanta pe umăr și desch se ușa Înainte sa începem demolarea, ne stăm ce sust ne trimul ași că am spart lacatul si l-am inspectat

Chiar în urmă în cavitatea răcoroasă, întu necunoaș ca un subsol U mezeala o făcu să tremure ș mirosul de pământ și lemn putred îi umplu nările

Rezervorul de lemn era mare, cu o circumferință de șase metri, și se ridica la o înălțime cla strofobă de doi metri și jumătate deasupra capului ei, sprijinit pe piciare impresionante de stejar așezate s metric de jur împrejur. O scară veche de lemn atârna de marginea rezervorului, iar ea se apropie si privi în sus Scara continua în spațiul îngust dintre rezervorul de lemn ș. stratul de cărămidă, și în vârf se vedea o lumină slabă

Punând mâna pe scară, el o scuturâ și se strâmbă, apoi puse piciorul pe cea mai de jos treaptă Lăsându-se cu toată greutatea, se legănă în față și înapoi.

- Bun, ne ține El coboară Tu prima

Deci, dacă ea ar cadea, el ar prinde-o' Sau o lăsa prima ca să se uite la fundul ei?

Nu-i păsa de ce. Pentru ea nu avea nici o importanță.

Luă o altă gură de apă, lăsă sticla pe jos și începu să urce La început, avu o senzație ciudată. Apoi ajunse pe o parte a containerului de apă din lemn și se strecura în spațiul dintre el și cărămizi. Locul era strâmt. Simțea cărămizile calde la spate. Se ținea de fiecare bară cu grijă; acestea erau aspre – o masă de așchii.

Când ajunse la jumătatea distanței, El strigă:

– Ești bine?

[illegible] pe [illegible] spre [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [

Da, este perfect. Rămăseseră o mulțime de lemne pe jumătate putrezite care așteptau să fie aruncate în vatra de metal de sub alambic. Trebuie să fac poze. Scotoci în geanta de laptop după camera foto, o scoase și își făcu o fotografie lui Eli stând lângă cel mai mare rezervor.

– Uită-te la ăsta! Eli privea admirativ rezervorul. Este uriaș.

Ea se uită la ecranul camerei pentru a verifica fotografia. Bun. Blițul surprinsese multe detalii bune.

Făcu o fotografie și la tavan. Bună și asta.

– Alambicul are cam 280 de litri, spuse Eli.

Înaintând spre mijlocul încăperii, ea fotografie partea pe care nu o văzuse din cauza alambicului. Blițul lu-mină ceva. Îndepărtă camera de chipul ei și privi.

Rămase fără suflu.

– Eli? șopti ea.

– Dacă Massimo distila vin în coniac, spuse Eli, trebuie să fi vândut producția în toată țara.

– Eli?

– Cred, totuși... Monstruozitatea de cupru îi captase întreaga atenție. Prohibiția a transformat cetățenii care respectau legea în criminali și...

– Eli!

Se întoarse spre ea.

– Ce e?

Arătă cu un deget tremurător spre partea opusă a încăperii.

– Dacă vrei să știi ceva despre alambic, poate ai putea să-l întrebi pe el.

capitolul 13

Rămășițele mumificate ale unui om erau întinse pe podea, în fața alambicului. Pielea lui era cenușie. Praful secolului trecut și al celui prezent îl acopereau ca o pătură, camuflându-l.

Chloë scoase o lanternă subțire cu LED din geantă și o îndreptă spre cadavru.

Capul acestuia era sprijinit de un buștean, și deși ochii îi erau închiși, orbitele adânci păreau să se holbeze la ea, iar chipul îi era schimonosit într-o expresie de agonie infinită.

El o privi pe Chloe – era palidă din cauza șocului, ținând camera strâns într-o mână și lanterna în cealaltă.

El îi cuprinse brațul și o trase mai aproape de el și, o cuibări la pieptul lui. Deși rămase încremenită în brațele lui, îl lăsă să o îmbrățișeze. Asta îi spuse multe lui Eli.

– E mort de multă vreme. Vocea ei părea detașată, fără emoție. Hainele lui datează din anii '20 sau '30. Crezi că ar putea fi Massimo?

– Bănuiesc că da. Menținând brațul în jurul ei, își scoase telefonul mobil și sună la Urgențe.

Operatoarea răspunse.

Îi recunoscu vocea – era Patricia Greene. Ieșise o vreme cu ea, în liceu.

– Bună, Pat, sunt Eli Di Luca. Hei, sunt la vechiul turn de apă din cărămidă...

– Cel cu alambicul? întrebă ea.

Toată lumea știa turul în acest oraș.

– Exact. Și se pare că sunt mai multe infracțiuni de raportat, nu doar traficul cu alcool.

– Niște copii și-au scris cu vopsea numele pe turnul de apă? Pat nu suna nici pe departe cum ar trebui să sune un angajat model al orașului. Fata mea mi-a spus că unii dintre copiii din clasa a opta se gândeau să facă asta. Știu cum sunt copiii la vârsta asta.

– Nu și, slavă Domnului, nu au făcut-o. Avem un cadavru.

Vocea relaxată a lui Pat își schimbă tonul.

– Ești sigur că este un cadavru? Nici un semn de viață?

– Este un cadavru foarte vechi, Pat. Bănuiesc că a murit acum 80 de ani. Dar te asigur că este vorba despre o crimă.

O simți pe Chloë cum aprobă din cap. Părul ei pufos îi gâdilă pieptul lui. Vocea lui Pat se schimbă din nou, devenind oficială.

– Îi trimit chiar acum un mesaj lui DuPey și va veni acolo imediat. Te rog să rămâi la fața locului. Va vrea să îți pună niște întrebări.

– Așa voi face, spuse Eli.

– Ești singur acolo? întrebă Pat.

– Sunt cu cineva. Aproape că o auzi pe Pat cum mușcându-și buza, abținându-se să pună alte întrebări. Într-un final, ea spuse:

– Ține-o și pe ea acolo, te rog!

Eu. Pat pescuia indicii. O lăsă în pace. Nu avea rost să procedeze altfel.

– Bine. Ne mai vedem.

Închise. Încet, Chloe se desprinse de Eli.

– Înainte ca oamenii legii să ajungă aici, putem să... să vedem dacă ne putem da seama de ceva? Pentru că, odată ce vor sosi, îl vor lua, și felul în care ne privește... Cred că vrea dreptate.

Eli îi dădu drumul, mulțumit că ea îl lăsase să o consoleze, că făcuseră un pas lent, simplu, spre intimitate.

– Ce te face să spui asta?

– Are mâinile încătușate. Este desculț. Nasturii de la vestă sunt destacuți, cămașa e destăcută și acele pete negre de pe cămașa lui – pun pariu că este sânge. Are mânecile suflecate, dar nu el a făcut-o. Puse camera foto în geanta de laptop.

– De ce nu?

Mintea ei lucra fascinant.

– Este îmbrăcat elegant. Înaintă spre cadavru. Uite într-o parte. Este pălăria lui.

Ar putea aparține unuia dintre ucigași.

– Fiecare bărbat din vremea aceea purta pălărie și aceasta s-a păstrat în condiții bune. Asta înseamnă că trebuie să fi fost de calitate, și nimeni altcineva

nar fi găsate aici, la locul unei crime. Deci este a lui Massimo, poate lucrată manual pentru el.

Privi spre Eli, cu sprâncenele ridicate. El încuviință.

- Continuă! Te urmăresc.

- Poartă pantaloni de costum. Nu pot să-mi spun că majoritatea bărbaților din vremea Marii Crize își puteau permite haine ca astea. Îngenunche ușor lângă Massimo și examină cu lanterna din cap până în vârfurile degetelor de la picioare. Nu, chiar dacă ar fi vrut să pară mai relaxat, și-ar fi rulat mânecile cămășii cu mai multă grijă.

- Are o mare capacitate de observare.

Ea îl privi.

- Nu de obicei. Mama mereu a spus că sunt cu capul în nori. Adevărat, dar, dacă ceva îmi captează atenția, pot să fac anumite deducții. Până la urmă, nu doar scriu cărți de mistere, ci și citesc multe.

Așadar. Eli trebuia să îi atragă atenția, da? Părea să facă asta. Tot ce trebuia să facă era să fie mai interesant decât un cadavru mort de mult timp.

- Stai puțin. Ignorând faptul că rostea foarte necesarul verbal, luă o bucată de țeavă din ansamblu și o izbi de perete. Era de cărămidă, cam la o jumătate de metru sub deschizătura. Mortarul casant se crăpă într-o linie lungă. Lăsând țeava jos, se sprijini de perete. Cărămizile căzură și se sparseră până jos, dar spațiul închis fu inundat de lumina zilei. O făcu din nou și din nou, până când mări deschizătura până la nivelul podelei și cât putea să ajungă cu brațele.

Când se întoarse spre Chloe, ea îl privea cu ochii mari. Și, Dumnezeule, chiar îi captase atenția.

Dar nu pentru multă vreme.

În depărtare, auzi zgomotul sirenelor.

- Dacă vrei să-l examinezi, fă-o repede, spuse el.

Ea stinse lanterna și reveni la observarea cadavrului.

- Privește expresia lui, Eli. A fost torturat. Privește pielea de pe brațele lui, și aici pe piept, pe tălpi. E acoperită de cercuri mici. L-au ars cu țigara. Și chiar

nu este una dintre țigările pe care le-au aruncat pe jos.

Se aplecă și o ridică. Hmm. O pusese în buzunar. Își folosi lanterna pentru a privi mai atent cămașa lui Massimo.

Ceva îi explicase prezența sângelui. O rană de cuțit. A intrat chiar sub coaste. Probabil deja era pe moarte, și acesta a fost sfârșitul. Bietul de el. Uită-te la cămașa în jos. L-au ucis în căldura verii, altfel nu ar fi mumificat așa.

Eli puse întrebarea evidentă.

– Dar pentru ce să-l fi omorât?

Sirenele se apropiau.

– Alambicul! sugeră Chloë.

– De ce să-l tortureze? De ce să-l ucidă? Șanta, da. Dacă taxatorii corupți l-au găsit aici, l-ar fi putut cere o parte din profit. Asta – Eli flutură o mână spre cadă – vru – este altceva. Au vrut ceva, iar el nu a vrut – sau nu a putut – să le dea acel lucru.

Din nou, Eli avea atenția lui Chloë.

– Ai spus că străbunica ta credea că Massimo era implicat în infracțiuni care nu aveau legătură cu băutura.

– Așa este.

– Dar nimeni nu știe despre ce era vorba.

– Nimeni nu știe nici măcar dacă asta e adevărat.

Sirenele erau atât de aproape de turnul de apă, încât Eli scoase capul afară să se asigure că poliția nu venea cu mașina printre vițe.

Două mașini înaintau pe drumul de acces cu pietriș, una după alta, cu luminile roșii și albe aprinse.

Dar Bryan DuPey locuise toată viața în Bella Valley. Știa că nu trebuia să riște furia lui Eli și să intre cu mașina în vie.

Totuși, parcă mașina cât putu de aproape, opri sirena și ieși de la volan. De pe locul pasagerului ieși un tip pe care Eli nu-l recunoscu.

[illegible]

Au ajuns
[illegible]
[illegible] pontaloni. Își [illegible]
Așteptă [illegible] în buzunarele lui Massim

– Fiu'

Ea tresări.

– N-am chiar arăta tupeu

– Bravo tie, spuse Eli. Nici nu ai mota. Ce [illegible] ai
executat, oricine or fi fost, ți-au smuls căpușeala jacheteI
Dacă a avut ceva în buzunare, acum nu mai are

– Deci orice căutau era suficient de mic încât să fie
ținut în buzunar.

DuPen strigă de jos:

– Hei, voi de acolo!

– Putea să fi fost un indiciu care conducea la ceva mai
important. Sprijinindu-se în afară, Eli strigă: Vino sus
cu platforma. Se întoarse spre Chloë. Legistul este Ma-
son Watson. Nu-i spune că ai atins cadavrul. Este fanatic
în privința păstrării intacte a scenei crimei.

– Nu o voi face, promise ea. Am discutat cu un legist
despre cadavre și despre ce le afectează și cum, iar ea
mi-a spus să păstrez mereu distanța

– Nu te-ai dus să vezi o autopsie?

– Dacă mă uit la *NCIS* aproape de ora de culcare, am
coșmaruri.

Ea zâmbi îndurerată. Cu funingine pe obraji, degete
mușcate și părul răvășit, Chloë arăta ca un șterngar mo-
dern din Dickens.

Era ciudat să nu o vadă ca pe un instrument util pen-
tru a-și păstra via, ci ca pe o femeie care adora să rezolve
mistere, care căuta răzbunare pentru un om mort de
multă vreme, care trăia periculos și cu bucurie.

Dacă Eli dădea la o parte resentimentele resimțite
pentru că trebuia să se însoare cu ea, o plăcea. Mai

mult, ea știuse dorința în el. Nu simpla nevoie fiz
[illegible]
[illegible] cu ochi limpezi și sinceri, ochi despr
[illegible] dacă vedeau dincolo de Eli din viața d
[illegible] dincolo de controlul de fier pe care și-l autoim
[illegible] cele mai adânci profunzimi ale sale.
Poate că, până la urmă, nu era doar o simplă scrutăt
de nerăbdare de mistere.
Poate că nu era doar viitoarea lui soție.
Poate că era singura persoană față de care nu se putea apăra.

capitolul 14

Chloë se gândea că ea și Eli se, ei bine, nu chiar distraseră – descoperirea unui cadavru nu era chiar o distracție –, dar măcar descoperiseră că au lucruri în comun. Comunicaseră cu o ușurință pe care ea rareori o putea savura cu altă persoană.. cu atât mai puțin cu un bărbat disponibil.

Dar acum o privea atât de intens, încât ea întrebă:

– Crezi că e o prostie ca o persoană care scrie despre crime să fie prea sensibil ca să privească o simplă procedură?

El se scutură ca un câine care se scutură de ploaie.

– Deloc. Vederea unui trup deschis, sângerând nu este un coșmar ușor de dat la o parte.

Suna atât de normal, dar... Ce lucru ciudat de spus! Era un viticultor.

Unde văzuse el un cadavru deschis, sângerând?

La majoritatea oamenilor, Chloë putea să le pună întrebarea aceea – adora să audă povești personale – și majoritatea oamenilor i se confesau.

Cu Eli Di Luca... nu avea curaj. Ca o alarmă, sunetul mecanic al liftului porni, tare și ritmic.

Își desprinse privirea de a lui Eli și se îndepărtă de trupul lui Massimo. Până când oamenii săriră de pe platformă pe turnul de apă, ea se afla într-o parte

a alambicului cu gura uscată, privind peste tot numai nu la Eli și dorindu-și să bea din acea sticlă de apă pe care o lăsase jos.

Parcă tot intrară prin gaura creată de Eli.

Șeful era de mălțime medie, vânjos, cu păr saten, sulțire și ochi obosiți.

– Bună, DuPey! Eli îl prezentă. Bryan DuPey, aceasta este invitata mea, Chloe Robinson. Chloë, DuPey este șeful poliției noastre. Am făcut liceul împreună.

DuPey dădu mâna cu ea.

– Partea bună că sunt șeful poliției este că el nu îmi mai spune Dopey. Cel puțin, nu în față.

– Nu în timp ce porți armă, comentă Eli.

Alt semn de umor.

DuPey părea inofensiv, dar o măsură din priviri – pe ea și întreaga scenă.

– Hei, El., sper că familia ta nu își va face un obicei din descoperirea cadavrelor.

Tresărind, Chloe îl privi pe Eli.

– Sunt de acord, zise, dar nu oferi altă explicație.

Ofițeru, care se apropie de Chloë era puțin mai matur decât ea – probabil avea 28 de ani –, era puțin mai înalt ca ea – probabil 1,70 –, chipeș și îmbrăcat într-o uniformă atât de impecabil călcată, încât o făcu să se simtă de parcă ea ar fi venit la o petrecere formală îmbrăcată ca un electrician. Dar, când Eli o prezentă – Finnegan Balfour, așa se numea –, Finnegan zâmbi, și îi strânse mâna puțin prea mult timp.

Așa că, chiar și cu părul ei de puf de papădie, știa că încă putea să atragă un bărbat... sau poate că el avea un manuscris pe care dorea ca ea să-l citească.

Of! Când devenise atât de cinică?

Când își retrase mâna, el zâmbi mai larg, o salută cu un gest și se îndreptă spre alambic.

– Uau! Avea un accent pe care Chloë nu-l putea identifica. Ce *mare* este!

Legistul-medic în vârstă de 50 de ani Purta cămaș cămașă și pantofi de alergare mânjiți cu o șapcă de baseball, având o țigară pe jumătate fumată în gură. Se uita la cadavru cu ceva ce aducea a curiozitate de bucătărie în ochii lui de culoarea aurului.

– Încântat să vă cunosc, îi spuse lui Chloë, dar era destul de sigură că el nu ar recunoaște-o decât dacă ar fi întinsă pe masă, la morgă.

Ultimul bărbat era în spate – silueta i se contura în lumină, așteptând să fie prezentat. DuPey îi făcu semn să se apropie.

– Chloë Robinson, el este Wyatt Vincent.

Wyatt îi se alătură, un bărbat pe la 40 de ani înalt, bine făcut, bine îmbrăcat. Dădu mâna cu ea.

– Domnișoară Robinson, vă admir opera. Sper la o nouă carte în curând.

Ea îi zâmbi și îi oferi răspunsul standard.

– Mulțumesc. Și eu sper asta.

– Wyatt provine dintr-un lung șir de ofițeri de poliție, spuse DuPey.

– Familia e plină de ei. Gura lui Wyatt se strâmbă – părea că glumește pe seama lui însuși, dar lui Chloë i se părea genul de tip care își capta atenția și o menținea. Părea sigur de sine, dar, cu toate astea, părul lui de culoarea nisipului, ochii albaștri și bronzul îl făceau să fie un candidat bun pentru o pândă. Arăta de parcă se putea integra oriunde în Statele Unite.

Putea să pună pariu că era bun la orice făcea.

În mod sigur, DuPey părea să-l admire.

– Wyatt a făcut ani buni parte din FBI, a lucrat în toată țara, apoi a vrut să se întoarcă în California, așa că a venit cu multe cunoștințe despre infractori și comportamentul infractorilor înapoi în Sacramento și și-a deschis propria firmă de consultanță pentru secțiile de poliție – despre îmbunătățirea abilităților de investigare și prevenirea necazurilor. După mica noastră problemă de luna trecută, l-am chemat ca să ne împrospătăm procedurile.

– Bine ai venit în Bella Valley!

Îi dădu mâna cu el.

– Mă numesc... Am mai fost în această zonă. Familia mea a locuit în centrul Californiei din... O, cred că ne-am mutat aici în anul '40, așa trebuie să fi fost, din Chicago. Înclină capul spre El. Sper că nu te deranjează că am venit și eu. Uneori, îmi este dor de muncă pe teren, și aceasta pare a fi un caz neobișnuit.

– Tatăl lui îl cunoștea pe tatăl meu, spuse DuPey, apoi îi zise lui Chloë. Tatăl meu a fost șeful poliției aici când eram copii.

– A deranjat cineva cadavrul? întrebă Mason.

– M-am apropiat de el. Chloë se gândi că era mai bine să mărturisească, fiindcă se vedea că cineva deranjase praful și funinginea ultimilor 80 de ani – și nu fusese El, căci picioarele lui erau de cel puțin două ori mai mari ca ale ei.

– Și ai îngenunchiat aici. Legistul era un bun observator. Te-a fascinat?

– N-am mai văzut așa ceva, recunoscu ea. Nici măcar nu am mai auzit despre așa ceva.

– Nici eu, spuse Finnegan din spatele alambicului. Și eu sunt din Kansas.

– Ce legătură are asta? se răsti DuPey.

Finnegan își scoase capul afară.

– În Kansas e uscat tot timpul – dacă nu cumva țara decide altfel.

– Uscat? Chloë înțelese. Nu credea că acești californieni aveau idee. Vrei să spui că... acolo nu se vând băuturi tari?

Își scoase chipul în fața ei.

– Da, doamnă. Am văzut multe alambicuri acolo, dar nu leșuri vechi și uscate.

Cu un strop de iritare în voce, DuPey întrebă:

– Despre ce am vorbit noi, Finnegan?

– A. Asta. Finnegan scoase din nou chipul în direcția lui Chloë. Mă scuzați, doamnă!

- Pentru ce? întrebă ea.

- Trebuie să le spunem *cadavre*. Este mai estet [illegible] Dacă folosim cuvintele potrivite [illegible] la televizor când raportăm cri[illegible] mele, iar domnule nu vor suna să se plângă că am fost insensibili.

Finnegan scoase un răcnet pe care îl înăbuși rapid. DuPey nu arăta deloc încântat. Finnegan se aplecă din nou în spatele alambicului de cupru. Metalul zdrăngăni.

– Finnegan, nu atinge nimic! spuse DuPey.

– Nu, domnule.

Finnegan apăru din nou, salută cu un cot de țeavă pe care cumva îl culesese din alambic, apoi dispăru.

DuPey oftă ca și când ar fi fost descumpănit, și ochii lui obosiți păreau chiar și mai obosiți. Chloë merse de partea opusă a cadavrului și îngenunche.

– Vă deranjează dacă privesc?

– Ești scrutoarea, nu? întrebă Mason.

– Da.

Toată lumea din oraș știa cine era?

– Da, răspunse Eli, ca și când ar fi vorbit cu voce tare. În orașul acesta, nu poți să spui ceva într-o toaletă publică de pe un șantier izolat din sud, că în zece minute se și dă raportul într-un salon din nord.

– Eli, nu e așa rău. DuPey părea distrat în timp ce examina alambicul. Nimeni nu dă doi bani pe majoritatea dintre noi. Voi, familia Di Luca, cu aura voastră de celebritate, sunteți cei care atrageți atenția. Și luna trecută ați apărut din nou pe prima pagină a ziarelor. Înainte ca Chloe să apuce să întrebe ce se întâmplase luna trecută, DuPey adăugă. Chiar dacă este vechi, este un alambic frumos.

– Cât de vechi crezi că e? întrebă Eli.

DuPey se întoarse.

– Tu cât de vechi crezi că este, Eli?

[illegible] de acolo a construit alambicul
[illegible] perioada Prohibiției. L-a pus mai
[illegible] De ce? Crezi că am făcut ceva rău?
[illegible] de capac și mirosi.

Nu.

Wyatt îngenunche lângă Chloë.

– N-am mai văzut așa ceva de când l-am prins pe Twilight Slayer în Phoenix.

Chloë îl privi.

– Ai fost implicat în cazul acela?

– Am avut o contribuție la rezolvarea lui, spuse Wyatt. Captura temei pe care le considera vampiri, le trăgea în țeapă în deșert și le lăsa la copt. Când un trup moare de deshidratare și apoi se stafidește, se instaurează repede aspectul acela de mumie. Nu a fost ușor de privit.

Observă că Mason făcea fotografii, apoi îndu cu grijă mâinile la o parte pentru a vedea rănile.

– Deci am avut dreptate? Persoana care l-a ucis pe tipul ăsta a făcut-o în totul veru. L-au legat cu cătușe, l-au torturat, l-au ucis, l-au lăsat la uscat.

– Concluzii bune, spuse Mason.

– De ce folosești pluralul? întrebă Wyatt. Ar putea fi un singur criminal.

Chloë știa că era testată. Nu-i pasă. Fie că avea dreptate, fie că nu, acestea erau informații pe care le putea utiliza cumva într-o carte – de preferat, în cartea pe care o scria acum. Groaza de a fi găsit un cadavru dispăruse, fiind înlocuită cu o serie infinită de posibilități de intrigă care îi bolboroseau în minte.

– Posibil. Dar a construit un alambic aici sus, unde nimeni nu-l putea prinde, și, după cantitatea de funingine de pe acoperiș, pe unde ieșea fumul, de pe pereți și de pe podea, l-a folosit multă vreme. Așa că era deștept. Este bine îmbrăcat, semn că era prosper. S-a asigurat că nimeni nu-l putea lua prin surprindere, așa că a dezvoltat un fel de alarmă timpurie și probabil niște capcane.

– Ai fi un investigator bun, spuse Wyatt.

Interesant. Foarte bine, domnișoară Robinson. Masonul privi spre mâinile cadavrului. Observați că pielea de pe degete are o culoare semn că știa să se lupte

O bocănitură o făcu pe Chloe să se întoarcă, iar ușa dinele din spatele ei se dădu nara

Eli era în genunchi, cu mâinile pe podea

Ai căzut. E o ridicătură în podea

– Ai căzut? Nu-i venea să creadă. Nu părea genul care să facă vreodată un pas greșit. Ești bine?

– Da. Ridicându-se, se strâmbă când își văzu mâi murdare. Am doar demnitatea rănită. Scoase batista din buzunar, se șterse pe mâini și se strămoșă din nou la pe trunul mare de bumbac alb care se înnegrise. Chloe, pali palidă. Te aștreacă iar căldura de aici?

Ea pricepu mesajul, oftă și se ridică

– Da. Nu vreau să plec, dar mai devreme mă uuase cu leșin, și trebuie să mă duc să mă întind

– Probabil o doamnă ca mine suferă de un șoc întârzia după descoperirea cadavrului, spuse Finnegan

În ciuda dovezilor, Mason și Wyatt încuviințară ușo lemn. Acești bărbați superiori o făceau să strângă din dinți. Dar, înainte să-i poată contrazice, E... își puse mâna sub cotul ei și o ridică.

– Te duc acasă, spuse el

Asta îi făcu pe oameni legii să zâmbească, ceea ce o irită și mai mult. Dar nu la fel de mult ca pe Eli. Chipul lui împietri și, cu voce stranie, spuse:

– Ca o favoare pentru tatăl ei, îi permit domnișoarei Robinson să stea în casa de vacanță pentru a și term na cartea. Aș aprecia dacă v-ați aminti asta.

Mason și Wyatt își reveniră și se aplecară din nou deasupra cadavrului. Finnegan dispăru în spate e alambicului

– Vă conduc până la camioneta ta, spuse DuPey. Tre buie să vă chestionez pe amândoi în legătură cu ceea ce ați descoperit aici. Doar o formalitate. Sunt destul de sigur că nu tu ai comis crima.

– Mda, mulțumesc, spuse Eli

Coborâră împreună cu platforma. Eli o lăsă pe Chloe să o manevreze în timp ce DuPey stătu crispat și încordat. Când ajunseră jos, polițistul începu să pună întrebările. Până ajunseră la camioneta lui Eli, spuseseră deja de ce veniseră și cum descoperiseră cadavrul.

Eli o ajută pe Chloe să urce în camionetă, apoi se întoarse spre DuPey.

– Te-ai parcat ciudat acolo. A folosit cineva alambicul acela recent?

– Nu recent. Dar mă așteptam să văd ceva mai multe semne de coroziune acolo. DuPey ridică din umeri. Aș pune un laborator să verifice alambicul și să estimeze când va făcut ultima oară băutură în el, dar este o scenă a crimei atât de veche, încât nu pot justifica cheltuiala.

– Deci pot să-l scot de acolo?

Eli băgă mâna în lada frigorifică și îi dădu lui Chloë o sticlă de apă rece, apoi se șterse pe mâini. DuPey luă și el o sticlă, o goli și o dădu înapoi.

– Da. Mason va duce cadavrul la morgă și își va face treaba, dar nu vom putea afla dacă este Massimo, așa cum bănuim cu toții. Conform poveștilor, el nu avea familie și nici copii, deci nu avem ADN.

– Bietul de el! Nici o familie care să îl jelească atunci când a dispărut. Nici o piatră de mormânt cu numele lui.

Lui Chloë i se rupea inima. Eli aruncă o privire spre ea.

– Dacă ceea ce spune Nonna este adevărat, el și-a ales viața și nu a avut nici un motiv să se aștepte la altceva.

Ocoli camioneta și se sui.

– Acum, nu-i pasă, spuse DuPey.

– Nu, bănuiesc că nu, spuse ea, mai mult pentru ea. Dar pun pariu că, în acele ultime momente ale vieții sale, și-a dorit răzbunare.

Eli porni camioneta.

DuPey le făcu cu mâna.

[illegible] rupe [illegible] pe
Pe [illegible] de la Terra. Ch
se întoarse spre el.
[illegible] E'i ce vi hrar de pe podea la um

capitolul 15

[illegible] să aștepte până când ajunseră la casa [illegible]
[illegible] să răspândească întrebare tăcând-o să [illegible]
[illegible] intrare. Pentru că el nu căzuse din greșeală în [illegible]
mult decât crezuse el că ea fusese copleșită de greață [illegible]
vederea secretului din turnul de apă. Descoperise ceva, ceva
legat de Massimo și de armă, iar ea dorea să afle ce

Îi arătă mâinile. Murdăria de pe podea persista în piur
și sub unghii, iar el folosi asta drept scuză ca să o facă p
ca să tasteze codul de securitate.

În tot acest timp, el zâmbea larg. O trebuia, de parc
era aproape uman.

Imediat ce intrară, ea închise ușa, îl apucă de cămaș
și, cu vocea joasă, guturală, amenințătoare a unui de
mon, spuse:

– *Povestește-mi totul!*

El o dădu la o parte ca și cum ar fi fost o *fată*.

– Ai o strecurătoare?

– O strecurătoare? Vrei o strecurătoare? întrebă ea cu
glas strident.

El o atinse pe nas – îi captase pe deplin atenția și juca
acum cu toate cărțile pe masă.

– Ești chiar frustrant.

Se frecă pe nas, știind că o mânjise cu funingine, și se
luă după el în bucătărie.

Ei găsi strecurătoarea și o puse în chiuvetă. Căutând
în buzunar, scoase batista acum murdară, o puse în stre
curătoare și o întinse cu grijă.

Batista se umplu de rotocoale lipicioase de funingine
și de așchii murdare. Porni robinetul.

– Voiam să mănânc ceva înainte să spăl mizeria. Între timp, poate vine și el.

Căutând în celălalt buzunar, scoase mucul de țigară pe care îl luase și îl dădu.

Semăna cu un mucur murdar, vechi și dezgustător, iar ea se întrebă dacă el, încercând să-și dea seama de ce ar lua și ar păstra o țigară folosită pentru a-l arde pe Massimo. Era macabru. Doar dacă...

– Chestia asta are filtru, spuse ea.

– Nici o țigară fără filtru nu ar fi rezistat sus acolo atâta vreme.

– Când au început să se fabrice țigările cu filtru?

– Nu știu, dar mă îndoiesc că în timpul Marii Crize.

Ea scoase laptopul, îl puse pe bufet și-l deschise, apoi căută răspunsul.

– Țigările cu filtru au fost rare până în anii '50, pentru că nu existau multe aparate care le puteau face. Ea luă mucul și-l analiză din nou. Marca este... Kent? Așa pare. Kent a început să folosească filtre în 1952. Deci cineva a fost în locul acela în anii '50 sau mai târziu? Cu trupul mort al lui Massimo? Făcând ce?

– Poate că folosea alambicul. DuPey părea nelinștit în privința asta.

– Cu un cadavru privind? Cam mult sânge-rece.

– Tot de sânge-rece e nevoie și pentru tortură. Ei, oprește apa. Unde este lanterna ta?

Ea o scoase din geantă și i-o dădu. El o porni și o îndreptă spre sita din chiuvetă.

– Acolo. Uite!

Ceva strălucea. Sclipea. O piatră mică, tăiată. Se aplecă spre chiuvetă. Respiră adânc, încercând să liniștească tunetele bruște ale inimii sale. El îi dădu lanterna, ridică piatra și o puse în palma lui încă murdară. Strălucea ca un diamant pe un fundal de catifea neagră.

– Nu..., șopti ea. Nu se poate.

– Este o piatră prețioasă. Poate un diamant?

[illegible]. Pare un diamant. Ea lumină cu lanterna, [illegible] lumina, strălucește în nuanțe albastre și roz [illegible] de carat. Pare roz. Un diamant roz! [illegible] Hai să-l folosim pentru a tăia o sticlă [illegible] spre fereastră.

– Nu fereastra. Stai să aduc oglinda mea de voiaj.

Se duse în grabă în baie și reveni cu oglinda rotundă pentru machiaj, pe care o ținea în trusa de machiaj. O puse pe [illegible] îi făcu semn să încerce.

Ea privi, cu sufletul la gură, în timp ce Eli folosi marginea pentru a tăia sticla.

Bănuiesc că acesta nu este un test edificator, nu?

Vocea ei tremura de entuziasm.

– Nu cred. Dar, dacă este un diamant – puse piatra prețioasă din nou în palmă –, asta ar explica ce anume căutau torționarii. De ce cineva prin anii '50 a riscat să s-a întors la locul crimei.

– Da. Nu și putea dezlipi ochii de la piatră. Dar l-ai luat de pe podea. A rămas nevăzut acolo vreme de 80 de ani? Fără să respire, își răspunse la propria întrebare. Da, desigur. Dacă ar fi fost văzut, nu ar mai fi fost acolo. Cum a trecut neobservat, mai ales dacă cineva a fost acolo sus?

– Nu l-am văzut imediat. Nici tu.

Încuviință aprobator.

– La un moment dat, când turnul era plin cu apă, lemnul era probabil umed și moale. Eli rostogoli piatra cu degetul. Știm că un strat gros de funingine și murdărie a acoperit totul. Acesta era îngropat, iar marginile sale ascuțite l-au adâncit și mai tare.

– Da. Abia când ai demolat peretele și ai făcut să intre lumina am putut să-l observăm... Se trezi că nu putea rosti cuvântul. Știind ce era, știind că se afla în casa ei, o emoționa, de parcă răufăcătorii erau afară și așteptau s-o tortureze, cum făcuseră cu Massimo.

– Cel mai mare noroc al nostru a fost legistul. Mason poartă pantofi de alergare, și, când a călcat pe piatră,

diamantul [illegible] pentru [illegible]. Nimeni a căzut, și am văzut strălucirea diamantului. Eli nu părea îngrijorat, ci mai mult interesat de [illegible] decât de pericol.

[illegible] diamantul pe care voiam indiciul de care aveam [illegible]. I-am spus că Massimo va fi răzbunare [illegible] ea de parcă era nebună. Bărbatul ăsta [illegible] deloc imaginație.

Poate că a fost o pură întâmplare. Dar cealaltă este o poveste mai bună!

– Tu ești, scriitoarea. Nu sunase ca un compliment. Oricum, m-am prefăcut că mă împiedic, am luat piatra înainte să observe cineva și m-am gândit că era mai bine să plecăm de-acolo.

– Am știut că te-ai prefăcut.

– Sper ca restul să nu fie la fel de vigilenți ca tine.

Lăsă diamantul pe o farfurie, o puse deoparte și folosi detergentul de vase ca să se spele bine pe mâini. Mai ales DuPey. Îl cunosc din liceu.

Ea alungă ideea cu o fluturare a mâinii.

– Crede că ești un cetățean-model. Chiar el a spus asta.

– Da. L-am păcălit.

Eli părea amuzat.

– Deci Massimo a dispărut în 1930? Chloë își puse laptopul pe birou, scrise „diamant roz" „furt" și „1930". Această căutare durâ puțin mai mult timp și necesită niște investigații suplimentare, dar, în cele din urmă, spuse:

– A trebuit să traduc acest articol de știre veche cu Google, din olandeză, deci este puțin neclar, dar cred că despre asta este vorba. Ea citi: „Amsterdam, 25 decembrie 1929. În ziua de Crăciun, un Vermeer intitulat *Vedere din port* a fost furat de la Rijksmuseum de o echipă de hoți talentați. Jaful atent planificat poartă semnele altor furturi din Italia și Franța. Vermeer, cunoscut

pentru telul cu m reda lumina, a fost unul dintre cei mai buni pictori ai Epocii de Aur Olandeze"

– Ce legătură are asta cu diamantul nostru?

Eli se șterse pe mâini cu prosoape de hârtie. Chloe ridică un deget.

– „Amsterdam, 27 decembrie 1929. O serie de diamante roz foarte valoroase au dispărut dintr-un transport. Acestea trebuiau să fie montate în platină pentru ducesa de Wheatley. Diamantele variază ca mărime de la o jumătate de carat până la piesa centrală, un diamant roz de șase virgulă opt carate, Inima Însuflețită, cu mențiunea că, atunci când este privit prin lupa bijutierului, arată ca o inimă roșie care pare să pulseze.

– Dumnezeule! Massimo avea curaj.

Tonul lui Eli era admirativ.

– Presupun că a furat tabloul la comandă pentru un colecționar de artă, apoi s-a folosit de faptul că poliția era distrasă de jaf ca să ia diamantele fără a fi depistat.

– Se poate să mai fi făcut asta înainte.

– Dar, de data asta, cineva s-a prins.

– Probabil, cei de la care a furat diamantele.

– Pe atunci, paza trebuie să fi fost destul de sigură și de dură. Eli se aplecă peste bufet, spre ea. A găsit c nevr vreodată diamantele roz?

Ea clătină din cap.

– Nu cred. O să mai caut, dar până acum nu am găsit nimic. Deci unde le-a ascuns Massimo?

El stătu încruntat, privind prosopul de hârtie mototolit pe care îl ținea în mână, și ceva din tăcerea lui îi atrase ei atenția.

– Eli? Știi unde a ascuns diamantele? întrebă ea.

– Ce? El ridică privirea. Nu. Eu... nu. Dar cred că este timpul s-o cunoști pe bunica mea.

– Crezi că va avea informații pe care le putem folosi? întrebă Chloe nerăbdătoare.

[illegible] Dar ea [illegible] în deschizătura dintre [illegible] Ar trebui să fie în siguranță acolo. Până la [illegible] nimeni nu știe că îl avem. Acum, trebuie să [illegible] se îndrepta spre casă. Vin să te iau mâine la prânz.

capitolul 16

Eli veni devreme ca să o ia pe Chloë la prânz. O prostie, un tip nu venea niciodată mai devreme la o întâlnire. Dar se trezise în zori ca să parcurgă programul cu Royston și văzuse că ea avea lumina aprinsă. Fusese tentat să treacă atunci pe la ea ca să vadă dacă era totul în regulă.

Era sigur că da. Ea activase cu o zi în urmă sistemul de securitate când plecase el. Dar ideea că un tip care pusese ochii pe banii tatălui ei ar putea să-o ia îl neliniștea.

Era norocoasă că nu fusese răpită până atunci.

Ei era norocos că nu fusese răpită până atunci.

Nu că avea curajul de a se considera un pretendent demn; a numi așa o căsătorie de conveniență era ca a-l numi pe Massimo redistribuitor de pietre prețioase. Era știa despre el însuși că era un oportunist, pur și simplu.

Dar, ce puțin, avea bun-simț. O putea face fericită.

După toată această predică, se trezi stând pe verandă cu o oră mai devreme. Bătu la ușă.

Ușa se deschise la atingerea degetelor sale.

Era deschisă.

„Nu."

Deschise larg ușa. Locul arăta mai bine decât cu o zi în urmă. Ea făcuse ordine. Dar nu era nimeni acolo.

Florul de îngrijorare se extinse.

Verifică dormitorul, veranda. Avea laptopul deschis pe birou – era cald încă.

N-i plecase de multă vreme. O răpise cineva? Sau t-case de una singură?

Ieși pe veranda din față și privi în jur. Îi văzu urme în iarba care ducea spre vie și le urmă.

Și iată-o acolo, pe iarba dintre rândurile înalte de vi întinsă pe spate, cu brațele și picioarele întinse, privi spre cer.

– Chloë! strigă el și din două salturi fu lângă ea.

Ea se rostogoli pe o parte și îl privi. Cu voce normală, e spuse.

– Cee?

Se opri. Se simți ca un prost.

– Ce faci? se răsti el.

– Ascult.

Chloë se rostogoli pe spate și întinse brațele.

– Ce anume?

– Cum vorbesc viețele una cu alta.

Oare căzuse și se lovise la cap?

Oare cineva o *lovise* în cap?

Mai făcu câțiva pași spre ea.

Era îmbrăcată în pantaloni scurți bleumarin, o cămașă largă legată în talie și pantofi de alergare alb Strălucea ușor de transpirație. Arăta comod. Relaxat. Mulțumită de sine.

– Ești bine? întrebă el.

– Sunt în regulă.

Eli aștepta, dar ea se holba în sus spre cer, de parc era captivată.

Privi și el în sus.

Niște albastru. Niște nori. Nimic neobișnuit.

– Vrei să intri acum și să... ăaă... te pregătești?

Ea își scoase telefonul din buzunar și verifică ora.

– Nu. Dar, dacă ai de gând să stai acolo și să mă întrerupi... pleacă. Fie asta, fie întinde-te aici jos și taci.

El privi spre rânduri. Erau doar viețe înalte, cu frunz iarbă pe jos, se vedea puțin și valea. Privi mai sus de rând. Căsuța se vedea acolo, iar, în spatele ei, gazonul

stătuse mult, până la casa lui. Totul părea normal, fără nici un motiv evident. Chloe era întinsă pe pământ.

Ar trebui să se întoarcă, să intre în casă, să o cheme pe Nonna și să anuleze prânzul, să se ducă la lucru și să o lase pe Chloë cu aiurelile ei.

Dar trebuia să îi facă curte. Așa că poate era necesară puțină atenție. Și, în plus... în plus, ceva în felul în care asculta, stârni o amintire îngropată în adâncul copilăriei, într-o perioadă în care stătea printre sirurile de vie fără teamă, cu certitudinea faptului că avea să fie în siguranță... în acest loc.

Simțindu-se ciudat și stânjenit, se apropie și se așeză lângă ea.

Ea îi făcu loc fără să-l privească.

El se întinse pe spate, cu brațele în lateral, picioarele drepte.

Se uită la ea, așteptând ceva, dar nu. Chloë nu vorbi. Nu părea să-i acorde nici o atenție. Doar privea cerul...

Era atâta liniște aici. Liniște, cu excepția foșnetului frunzelor mângâiate de briză.

Chloë avea dreptate: părea că viețele vorbeau într-o limbă străină pe care aproape că o putea înțelege. Voia să-i spună lui Chloë că avea dreptate... dar era atât de liniște.

Soarele californian încălzise pământul toată dimineața și, zdrobită sub corpul său, iarba ceda parfumul său de vară, proaspăt și verde. Firele îi gâdilau gâtul gol și palmele, și sub ele simți pământul respirând... Ei bine, asta era destul de prostesc, și mai că se ridică să meargă în casă.

Pentru numele lui Dumnezeu, era un om în toată firea. Dacă venea Royson și îl vedea? Ce ar spune El? „Ascultam cum respiră pământul?"

Nu că îi păsa de ce credea Royson, dar detesta când oamenii aveau vreun motiv să îl bârfească. Familia mamei sale îi instruise că era întotdeauna mai bine să rămână

[illegible] bună să se ajle...

Incredibil.

Doamne, ce revanșă! Crezuse că [illegible] urmă tatălui mamei sale și, cu toate astea, îl [illegible] atât de mult.

[illegible] Chloe.

Ochii ei erau pe jumătate închiși. Părea că meditație sau ascultă cu toată concentrarea.

Deasupra capului său crau varfurile frunzelor, [illegible] pungând cerul cu linii paralele de un verde închis. Norii bravi se întindeau în dungi fluide pe albastrul pal amestecându-se și reformându-se ca niște dansatori [illegible] un balet modern. În tot acest timp, frunzele de viță de pe spalier străluceau la periferia vederii sale, pământul se rotea sub el și traversa universul, urmărindu-și întâlnirea cu destinul...

Nu-și mai amintea ultima oară când se simțise așa.

Nu-și mai amintea când stătuse întins lângă o femeie, mulțumit să fie umăr la umăr, fără să își planifice următoarea mișcare: seducție, sex, apoi mâncă, familie, televizor, orice din viața lui care nu avea legătură cu ea, oricine ar fi fost.

Aici acum, cu Chloe, pur și simplu... era. Împăcat.

Și nici măcar nu o plăcea.

De fapt, nu, era greșit. Nu era vorba că nu o plăcea. Nu îi plăcea că era forțat să se înșoare cu ea.

Ar fi mai bine dacă nu s-ar grăbi spre o căsătorie plină de căldură și pasiune. Nici măcar căldura soarelui nu era suficientă pentru a topi miezul înghețat din stomacul său când își amintea de mama lui și de supărarea și gelozia care îi otrăviseră viața. Și pe a lui.

Spre satisfacția lui, stabilise că Chloë nu era deloc precum mama lui. Cu excepția momentelor în care o văzuse cedând disperării cu cartea ei, părea remarcabil de veselă și de stabilă – cel puțin, pentru o scriitoare. Și avea toate avantajele. Eli ghici că socrul său ar fi o bătaie

de sus, dar, odată ce zestrea ar fi plătită și crama ar să-
pa e statori . Eli-l-ar pune pe Conte la locul lui.

Per total era o alegere bună drept soție. Avea o ca-
eră, așa că nu avea să intervină în mod nejustificat
în viața lui E i. Era destul de drăguță cât să-i stârnească
, bidoul. De fapt, acum, din adâncurile relaxării sale, își
amintì un vis de aseară. . cu Chloë sub el în timp ce

Simți o mișcare lângă el

Deschise brusc ochii

Când se închiseseră?

Chloë stătea sprijinită în cot, studiindu-i chipul.
Când o privi speriat și încordat, ea zâmbi.

– Nu te-am mai văzut relaxat până acum. Ești foarte
chipeș atunci când nu te încrunți.

Încruntat? Se încruntase la ea?

Sigur că da.

– Primăvara și vara sunt perioadele noastre aglomera-
te în podgorie, spuse el sec.

– Am observat. Te-am văzut plecând dimineața și
venind seara târziu. Ești ocupat tot timpul.

– Parcă erai ocupată? Cu scrisul?

– Scrisul presupune mai mult decât tastatul. M-ai dus
la turnul de apă. Acum, forma intrigii mele se schimbă
Am venit aici ca să mă plimb. Și ca să gândesc.

– Ai rezolvat problema?

– Cred că da. Ea zâmbi din nou. Poate. Probabil.

I se păruse că era *destul* de drăguță? Chiar acum,
privind în jos spre el, cu buzele curbate de un zâmbet
delicat, era mai mult decât drăguță. Era frumoasă, pie-
lea palidă cu pistrui roșii presărați pe nasul cârn, ochii
de culoarea chihlimbarului, părul blond ce semăna cu un
nimb de înger în jurul capului și acele două șuvițe de
un roșu aprins la tâmplă.

Era ratul și iadul, vinovăție și ispită.

Picioarele ei lungi erau goale. Nasturii de la cămașa
largă nu erau încheiați complet, așa că el, putea să vadă
începutul umflăturii palide a sânilor ei.

Înclinându-și capul aproape de fața lui, inspiră c
cum ar fi testat mirosul. Iar, când o făcu, ea o adulm
că. Ca pe un pahar de vin fin, avea mirosuri pe care
putea identifica: flori de portocal, scorțișoară, o ur
de vanilie. Dar, sub acele arome de suprafață, era
miros ce îl stârnea. Era Chloë, iar parfu
i, înnebunea simțurile, îl atrăgea, îl umplea de dorin

Încet, ea se aplecă mai aproape și își lipi b
ale lui.

La naiba! El trebuia să facă prima mișcare. El trebu
să preia inițiativa. Dar soarele strălucea și nori
au, iar Chloë îl sărută. Îi plăcea felul în care săru
pasional, nu agresiv, o explorare lentă cu buzele
dar tonus, închise.

Era frumos.

Nu era de ajuns.

El deschise gura sub a ei, o gustă
de parcă ar fi fost electrocutată.

Se priviră în ochi – el sărutase multe femei, toa
dormice.

Nu mai văzuse consternare înainte, dar văzu acum

Ea se dădu la o parte.

O prinse și o întoarse înapoi spre el.

Acum, ea era întinsă pe spate și el se apleca deasupr
ei, ținând-o strâns, cu mâna pe talia ei.

Cu ochii larg deschiși, obrajii roz, arăta de parcă vo
s-o ia la fugă.

– A fost doar un sărut. Eli își menținu vocea joasă și
tăcută. Nu-i așa?

– Doar un sărut. Era limpede că el o emoționase. Voi
bea prea repede. Dar, ăăă, știi, e timpul să mă pregătesc
și să mergem la bunica ta.

Când vorbi, el îi privi buzele. Strânse, pline, cu o
nuanță roz naturală. Un gât lung care implora să fi
mângâiat. Și, din acest unghi, vedea mai mult din sânul
ei stâng... Ea nu știuse că el avea să i se alăture. Nu ter
sese sutienul sau să închele nasturii pentru el.

[illegible] cu privirea spre ochii ei
[illegible] părea avusese că venise atât de devreme să
[illegible] vadă.
- Eu sunt gata, spuse el.
[illegible] se clătină. De panică? Sau de pasiune?
- Eu... nu sunt.
- Nu-ți va lua mult timp să te pregătești. O să vezi
Atingându-i sternul cu vârfurile degetelor, le strecură și
arnese, puțin câte puțin, dându-i cămașa la o parte
Bătăile inimii ei se intensificară - simțea asta sub pal-
ma lui. Pielea i se înfiorase.
Ea își linse buzele.
- Nu cred că ar trebui să...
El îi cuprinse un sân mic și ferm.
Vocea ei se stinse
Eli îi mângâie stârcul, care se ridică precum un magi-
re nou - deci era incitată, nu temătoare.
- Eli, nu avem o astfel de relație
Dar își puse mâna pe umărul lui... și îi șopti numele.
- Acum, avem. Aplecându-se, o sărută așa cum merita
să fie sărutată, punând în gura ei interesul, pasiunea,
plăcerea lui.
Ea încă era ezitantă.
Dar el respiră cu ea, îi permise să îl guste, o învață
cum era să sărute un bărbat care venera trupul unei fe-
mei. El o hrăni cu roată minunea acelei zile, își arătă
recunoștința pentru că îi dezvăluise ce plăcere exista
într-un moment de pace, întinși în iarbă la soare
Nu era destul. Sigur că nu. Nu pentru el.
Voia, chiar își dorea să își treacă palma în sus, pe
coapsa ei, să își strecoare degetele pe sub tivul larg al
pantalonilor ei scurți, să o atingă, să o mângâie, să afle
dacă era udă și să o umezească și mai tare.
Era prea repede, prea curând
Se mândrea cu autocontrolul său, cu seducțiile lui
lente.

Și ea urma să devină soția lui. Nu era nevoie să-i spună lucrurile.

Dar *dorea*.

Și, pe măsură ce sărutul deveni mai mult decât aperitiv înainte de festin, simțea că și ea dorea. Cu fiecare mișcare ei se schimbă, deveni dornică, oarbă. Deschise gura și îl lăsă să se introducă. Ea îi cuprinse umerii cu brațele. Își ridică trupul spre al lui.

Acum, o sărută în ritmul ferm, stabil al penetrării, folosind limba pentru a-și demonstra dorința.

Își lăsă un genunchi între picioarele ei – nu era tocmai la fel de bine ca atingerea mâinii, cel puțin, nu pentru el –, dar, când își lipi coapsa de ea, Chloë deschise ochii. Deschise gura și se cutremură, aproape de orgasm.

Ch pul ei căpătă culoare.

„Prea repede. Prea curând."

Dacă ar depăși limita, dacă ar avea orgasm aici, acum, în bătaia soarelui, îmbrățișată de un bărbat pe care de-abia îl cunoștea, doar pentru că săruta bine, s-ar simți umilită, și tot ce reușise cu ea s-ar irosi.

Mai rău, dacă nu s-ar opri, dacă ea ar avea orgasm, s-ar umili într-un fel cum nu o mai făcuse de la prima lui întâlnire.

Unde îi era disciplina?

Se dădu înapoi, îi făcu loc să se miște, se îndepărtă greu de marea tentație.

– Trebuie să fac duș. Să mă îmbrac. Să mă machiez, zise ea inițial cu voce scăzută, apoi mai puternică.

– Știu.

Știa, într-adevăr.

Ura că trebuia să lase în urmă acest moment.

Dar trebuia. De dragul ei.

Și de dragul lui. Nu era ca mama lui.

Nu lăsa pasiunea să-l conducă.

Nu avea să permită niciodată ca emoția să-i dicteze viața.

Așteptă un schimb lui Chloë ca și cum testiculele ei ar fi durut. Cu mare grijă, își luă mâna de pe sânul ei. Închise doi nasturi de la cămașa ei — acoperi acea tentație — și o sărută cald, cu gura închisă.

— Îți merge. Eu o sun pe Nonna și îi spun că întârziem. Scoase telefonul din buzunar și, ca și când ar fi fost complet relaxat, întrebă: Poți fi gata într-o jumătate de oră?

capitolul 17

Drumul spre casa bunicii lui Eli șerpuia printre vii, pe lângă crame, pe lângă livezi care proiectau umbre hipnotice pe pavaj, urcând și coborând... și urcând.

Un drum frumos cu mașina.

Chloë ar trebui să se bucure de această pauză de la muncă.

Dar, în toată viața ei, nu mai fusese niciodată atât de emoționată să cunoască familia unui bărbat. Acum, chiar nu avea nici un motiv să aibă emoții.

Dar, cumva, acele sărutări din vie schimbaseră totul.

Nu că nu mai fusese sărutată până atunci. Fusese. Și de bărbați care sărutau destul de bine. Dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi spus că îi plăcea să sărute.

Eli era în cu totul altă categorie. Nu părea să înțeleagă că sărutările trebuiau să fie interludii plăcute, nu secvențe preliminare, nu ultitoare, nu o experiență care să facă pământul să se cutremure și cerul să se clatine.

Cum făcuse asta? Cum o adusese aproape de orgasm cu... un sărut? Știa asta. Când își aminti felul în care o privise, cu o senzualitate întunecată și clocotitoare, de parcă fusese gata să sară pe ea chiar acolo în vie... Ei bine... Fusese teribil de umilită.

Ceea ce însemna că nu ar fi trebuit să se afle în camioneta lui, cu mâinile împreunate în poală, cu ambele picioare în sandale pe covoraș, un picior strivind un pahar de hârtie, în timp ce privea pe geam înainte și încerca

[illegible] se gândească la ceva cu care să spargă tăcerea [illegible] ce nu includea „Du-mă înapoi, nu vreau s-o cunosc [illegible] bunica ta, mi se pare un angajament și nu aș trei [illegible] nici asta"

Aparent, Eli nu se simțea [illegible] [illegible] [illegible]

Nu intrigată. Doar un sarut sau doi si ar ingera po-
al el. „Nu te gândi la asta."

Dă-mi spune-mi despre bunica ta

Este descriptă amuzantă, este o bucătăreasă grozavă
și mai rasfat

Scurt. La obiect. Nu tocmai prietenos

- Pare o doamnă de treabă

De fapt acum Chloe știa mai multe despre bun ca
știa multe despre el. Noaptea trecută cedase curiozității
și căutase on line. Descoperise multe despre Di Luca
Wines. Site-ul lor web era frumos proiectat, o plimbare
terenească prin vie, în cramă și în sala de degustare,
ar i pagrat a familiei apărea o fotografie a celor trei
Di Luca, cu tatăl lor chipeș ca în filme și bunica lor
zâmbind frumos. Totul pe site invita oaspeții să explo-
reze Bella Valley și să guste vinurile - totul, până când
ajunsese la ultimele rămășițe despre El.

Acestea erau seci ca un deșert, doar o înșiruire a
școlii lor frecventate, a premiilor pe care le câștigase, plus
dedicarea lui pentru realizarea vinurilor de calitate. Fo-
tografia lui era și mai rea: arăta ca un erou de romane
romantice cu fața spre pașoptul de execuție, cu spatele la
perete, chipeș, dar rezistent față de publicitate.

Apoi găsi ce alte lucruri, lucrurile urâte, despre cum
mama lui, regină a frumuseții, îl înjunghiase pe tatăl
lui, star de cinema, și ajunsese la închisoare. Acele ti-
duri de ziare erau vechi de treizeci de ani, dar mai și
ușor de găsit. Nu fusese atât de ușor să afle ce se în-
tâmplase cu El după aceea, dar într-un final dedusese
că locuise cu bunicul și bunica sa până când mama lui
ieșise din închisoare și apoi se dusese să locuiască îm-
preună cu ea.

Dar el nu-i atribuia nici un merit mamei sale pen-
tru creșterea lui, ceea ce îi dăduse din nou lui Chloë
senzația că totul în privința lui striga „confidențial". Ș.
„secrete întunecate".

Așa că ce căuta să stea de vorbă cu el, să-l asculte
sărute? Nu avea nevoie de acest gen de complicat
viața ei. Avea o carte de scris.

– Dimineața devreme aveai lumina aprinsă, spuse
– Am lucrat până târziu, am adormit și m-am tre
devreme, cu multe lucruri în minte.

Ieșiră de pe drumul principal și intrară pe o alee lu
ga, pavată, mărginită de stejari cu ramuri late și rod
dendroni de un verde-închis.

– Așadar, merge bine scrisul? întrebă el

– Văzând ieri turnul cu apă, și alambicul, și cadavrul
mintea mi-a fost deblocată din rutina în care se afla
a pornit-o vijelios într-o direcție nouă. Mi-am pregăt
într ga, m-am blocat din nou, am făcut o plimbare
am pus lucrurile cap la cap. „Am fost sărutată în vie
Excursia de ieri a fost exact ceea ce aveam nevoie
Îți mulțumesc.

Bun. Elegant final.

– După ce o să stai de vorbă cu Nonna, o să ai și mai
mult material de inspirație. Este o povestitoare înnăs
cută, nu uită nimic niciodată și adoră să împărtășească
istoria din Bella Valley.

În fața lor apăru o casă de țară demodată, albă, cu o
verandă înaltă și detalii în stil Craftsman, dar dispăru
după curbă, apoi reapăru. Nu era uriașă, nu se compara
cu mastodontul de casă al lui Eli de pe propriul deal,
dar emana confort, o casă care absorbise praful a 120 de
ani, văzuse furtuni și secete și ajunsese să devină parte
din peisaj.

Eli parcă uriașa camionetă pe aleea largă dintr-o parte.

– Ce casă frumoasă! În loc să îl aștepte să vină să
ajute, Chloë deschise portiera, alunecă și se dădu jos.

Ca manevră evazivă nu dădu rezultate, pentru că
atunci când urcă scările, se afla lângă ea, cu mâna sub
brațul ei.

– Aceasta este casa familiei Di Luca, spuse el. Noi ple
căm, dar acest loc ne cheamă înapoi.

Se întoarse și privi. Straturile unde erau plantate ele... le... roșii, violet, galbene și albe, pașnice. Arborii cu trunc... de un verde-închis, încărcați de portocale. Și, dincolo, spre înclinația lungă a văii, unde în sclavele de după-amiază culorile se diluau, de la un verde iute la un albastru neclar.

– Îmi dau seama de ce. Această vale este frumoasă, caldă, primitoare – o comunitate. Cu toate acestea, este loc să se întindă și să crească.

El o privi țintă.

– Da. Așa este. Exact. O prinse de bărbie, îi rid că chipul spre al lui și îl examină, murmurând. Cum este posibil să înțelegi atât de bine?

Tulburată, ea se dădu înapoi.

– Este evident că...

El o urmă, își puse brațul în jurul taliei ei.

– Vreau să spun că fiecare persoană care vine aici trebuie să simtă magia locului.

El se aplecă aproape. Privirea lui o captura, o examina, o învăța... și, în același timp, ea simțea distanța dintre ei.

Voia s-o sărute.

Voia s-o țină la distanță.

Era prea secretos. Prea profund. Fusese în compania lui mai puțin de opt ore, dar, sub aspectul pe care el îl prezenta acum..., ea simțea un suflet sumbru și copleșit de durere.

Retragerea! Dar fascinația o țintui locului.

Îi simți respirația pe buzele ei. Ochii ei se închiseră, cuprinși.

Și ușa de la intrare se deschise, iar o femeie în vârstă strigă.

– Intrați, copii!

Chloë se împletici înainte, cu fața arzândă. Calm, El se întoarse spre bunica lui.

– Nonna. Ți-ai dat jos ghipsul!

– În dimineața asta leșind pe verandă, ca în fi
ostul. E ca nou.

Era ca o pasăre mică, subțire și plină de viață. C
ei mari, căprui observau și aprobau. Dădu să i să
pe Eli și să-i accepte îmbrățișarea, apoi întinse mâi
spre Chloë.

Bine ai venit, dragă fată! Eu sunt Sarah Di Luca
nica lui Eli.

– Încântată să vă cunosc!

Chloë de-abia putu să strecoare cuvintele.

– L-am tot bătut la cap pe Eli să te aducă. Sper
nt, te deranjează, dar ești noua mea autoare preferat
și sunt foarte bucuroasă să te primesc în casa mea. Sa
rah zâmbi, deschisă și bună, amabilă și caldă – fix ce
neprotul ei nu era. O luă pe Chloë de braț și o conduse
în casă. Am pregătit un prânz delicios, dar, te avertiz
va trebui să mă răsplătești. Vreau să știu totul despr
cum ațâțnești intrigile cărților tale minunate!

capitolul 18

– Mama mea îl ura pe Massimo. Sarah mergea înain
prin căldura după-amiezii spre umbrarul de pe pe
Spunea că era un gangster. Dar era celebru prin Beve
Valley. Am auzit că nu era chipeș, dar era Marea Cruc
vremuri grele –, și el avea bani pe care îi cheltuia cu
generozitate. Făcea vin, un vin bun. Oferea daruri.

Chloë mergea la braț cu Sarah.

Eli le urmă.

Prânzul fusese delicios, conform promisiunii, mân
cat la masa din bucătărie cu două dintre angajatele lui
Sarah, Olivia și Bao. Toate trei erau admiratoare ale
cărții lui Chloë și o asaltaseră cu întrebări, făcând-o s
se simtă mândră că scriitura ei se conectase atât de bine
cu cititorii ei.

Eli mâncase, dar nu spusese prea multe. Chloë nu
credea că era antisocial.

Probabil stătea acolo, clocotind de sexualitate. Ai crede că asta ar produce indigestie.

După ce terminaseră de mâncat, Eli sugerase ca el să o ia pe Sarah la plimbare. Le lăsaseră pe Bo și pe Olivia să facă curățenie în bucătărie și, cu Eli care ținea un coș mic, se îndreptară afară, în curte.

În timp ce mergeau, Sarah spunea povestea lui Massimo.

– Massimo nu avea familie, zise Sarah. Nu în Lumea Veche și nu aici. Dispărea cu lunile. Pleca discret din oraș, apoi se întorcea pe neașteptate. Îmi aduc aminte că mătușa mea spunea că Massimo avea un noroc de diavol. Apoi, mama mea spunea că asta era pentru că făcuse un pact cu diavolul, și toată lumea știe că nu trebuie să ai încredere în diavol. Sarah se întoarse spre Chloë și spuse apologetic. Massimo a dispărut până să mă nasc eu, deci, pentru mine, toate acestea sunt doar amintiri din conversații.

Ajunseră la umbrar, vopsit în alb și acoperit cu ramuri răsucite și grațioase de wisteria. Acolo, Sarah și Chloe se așezară pe scaunele Adirondack de unde puteau privi spre grădină.

Eli puse coșul pe masa dintre ele. Scoase o sticlă mică din propriul vin Miele cabernet porto și îl deschise, apoi îl turnă în trei pahare mici de cristal. Puse între ele o farfurie cu fursecuri cu ciocolată, apoi privi cu un zâmbet fin când Chloë se servi și mușcă din unul.

– O, Dumnezeule! Sunt cele mai bune fursecuri cu ciocolată pe care le-am mâncat vreodată. Mai mușcă o dată. O, Dumnezeule!

– Devin și mai bune, spuse Sarah. Încearcă-le cu vin.

Chloe îi privi. O analizau de parcă anticiparea plăcerii ei o accentua pe a lor. Chloe luă o înghițitură de vin și mușcă din fursec. Închise ochii pe măsură ce gusturile se topeau în gura ei, amestecul de ciocolată neagră densă, nuci negre și aluat bogat, împreună cu un vin

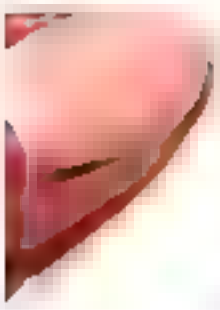

– Fiecăror nu!

Chloë rosti alt fursec. Sarah râse.

- În vremea aceea discriminarea era în floare, și în mod sigur Massimo era discriminator.

- As cere prea mult...

- ...să nu fie o altă înghițitură de vin.

- Tocmai voiam să spun că Massimo a primit [illegible] în 1938, a rămas tot timpul. În ziua următoare [illegible] a plecat la închisoare, dar pentru că era [illegible] Massimo, nu au reușit să demonstreze că a [illegible] fie. În timpul acestea, după ce au plecat, a reușit [illegible] perete sau cânt vin pentru o strachină. O singură [illegible] de la tatăl său, baronul Massimo. Pentru prima [illegible] Strach părea să piardă plăcerea de a spune povești. [illegible] ochii ei se estompa, vocea își pierdea [illegible]. Sticla aceea a început problema necaza care nu a dispărut niciodată.

Chloë se aplecă.

- Ce necaz?

- În ziua în care soțul meu, Anthony Di Luca, s-a născut, un alt fiu s-a născut dincolo de vale. Massimo a dat sticla cuvenită lui Anthony, spunând că, pentru că s-a născut primul, el merita sticla. Prințul Joseph Bianchin a obținut o zornăitoare de argint. Massimo a dispărut nu la mult timp după aceea. Dar, în Țara Veche și în această țară, cei din familia Bianchin erau mereu niște bătăuși mândri și aroganți. Ei au spus că, pentru că Massimo le plăcea pe ei mai mult, sticla li se cuvenea lor.

Chloë își aminti de cadavrul din râul de apă și puse furculița jos.

- Este posibil ca familia Bianchin să fi ucis pe Massimo? Se gândi că Eli era prea departe ca să audă întrebarea, dar el se întoarse ca pentru a asculta răspunsul bunicului său.

- Nu am auzit niciodată un indiciu cum că ar exista această posibilitate. Familia Bianchin, în special Joseph, e în stare de crimă, dar toți au fost întotdeauna atenți, luptându-se doar dacă șansele erau covârșitor

în tavoarea lor sau angajând bătăuşi pentru [illegible]
[illegible] Massimo dar [illegible] Sarah
[illegible] Nonno [illegible] [illegible]
[illegible]

Eh încuviinţă din cap, apoi se întoarse de unul singur
stalpi şi le observă pe sub plesapa

Eu şi Anthony nesam căsătorit când el a împlinit
"I de ani se despărţiseră şi era în plină [illegible]
[illegible] Zambetul lui Sarah tremura, apoi se stinse
Când tatăl lui Bianchin nu-au stiut ce [illegible]
şi cuţite şi au distrus tot

- O! au rasuflat Chloe şi şi-a acoperit gura de groază

Au încercat să-l omoare pe Anthony, spuse Sarah
Groaza lui Chloë sporî.

- Dar sticla lui Massimo era încă ascunsă în siguranţă, aşa că în privinţa asta au eşuat.

Sarah rase încă o bucată în semn de stăpânire

- Ce-i de crezut! Ce fiind îngrozitor pentru zona noastră
Cum ar putea cineva să fie crud încât să o temă atât de bună?

- A fost cu mult timp în urmă. Dar Sarah îşi aminteşte
[illegible] cu plăcere. Anthony a supravieţuit
dar s-a răzbunat cu fiecare ocazie, scoţând sticla şi arătându-le tuturor prietenilor, stând că, peste vale, Joseph era furios. Într-un final, i-am spus că trebuie să bem vinul, să lăsăm disputa să se stingă, dar nu voia, şi, după moartea lui, când am mers să caut sticla, dispăruse

- Dispăruse unde?

Chloe se uită pe rând la Sarah şi la Eh.

- Dispăruse, repetă Sarah. În acel ultimi ani, Anthony a suferit de demenţă. A ascuns sticla, nu ştiu unde.

Eh înaintă.

- Dar şi Nonno era vinificator. Sticla trebuia păstrată la întuneric, într-un loc răcoros. Oricât de rău îi fusese afectată mintea, nu ar fi uitat niciodată asta.

Sarah fu de acord.

– Mă e aproape frică să întreb... Cât valorează?

Chloë se încordă.

– O sticlă atât de veche și de prețioasă și cu această istorie în spate valorează zeci de mii, spuse El.

– De dolari? Chloë se simți ca o proastă. Desigur, dolari, dar... zeci de mii de dolari pentru o singură sticlă de vin? Cine plătește atât de mult pentru o sticlă veche de vin?

– În 1916 sticlele de șampanie din podgoria Heidsieck din Champagne au fost livrate familiei imperiale ruse. Nava a eșuat în largul coastei Finlandei și s-a pierdut, până în 1997, când scafandrii au descoperit epava și peste 200 de sticle de șampanie intacte. Acum, sunt vândute oaspeților la hotelul Ritz-Carlton din Moscova pentru – Eli făcu o pauză dramatică – 275 000 de dolari.

Chloë își duse o mână în dreptul inimii.

– Este incredibil cât de mult influențează prețul istoria și vârsta vinului, îi aminti el.

Chloë trebuia să protesteze. Trebuia.

– Am băut sticle de vin de cinci dolari, și mi s-a părut o risipă de bani.

Sarah începu să chicotească. Eli încercă să-și reprime un zâmbet.

– Unii spun că, atunci când vine vorba despre vin, colecționarii au mai mulți bani decât rațiune. Desigur, ca producător de vinuri fine, n-aș spune niciodată asta.

Încă nevenindu-i să creadă, Chloë spuse:

– Înțeleg să cheltuiești sume enorme pentru o piesă de artă frumoasă, sau pentru o rochie vintage, sau pentru ceva de genul acesta, dar, odată ce desfaci o sticlă de vin care este atât de scumpă...

– Atunci, își pierde valoarea, spuse Eli.

– După atâta vreme, nu există riscul ca vinul să se strice? întrebă Chloë.

[illegible] Massimo [illegible] vinurile scumpe – astăzi, la prânz, de exemplu – [illegible] vinurile [illegible] sticlă [illegible] dolari. Cândva era și mai bine.

Aceasta era, bănuia ea, încă mentalitatea [illegible] stăpână.

– Sticla aceasta pe care Massimo i-a dat-o lui Andrew de ziua onomastică este ultima sticlă rămasă pe [illegible] care i-a fost dată de Massimo!

Nici cînd, spuse Eli. Câte una dintre ele [illegible] pare dispărând în când în când.

– Și este cumpărată pentru zeci de mii de dolari?

Chloe se gândi că părea obsedată de [illegible] Oare de ce probabil era, n-avea rost avea atâția bani de aruncat!

În barul [illegible] un fel de bâzâială.

– Mereu le cumpără cineva!

– Da. Mereu le cumpără cineva. Majoritatea vinurilor [illegible] pentru scumpe sunt, dar, în [illegible] prețuri [illegible] privilegiul în ochii [illegible] istoria unei sticle de mare valoare. În acest caz [illegible] un producător legendar de vinuri care a [illegible] dispărut, o rivalitate brutală între două familii și tentativa de tâlhărire a bancului [illegible] sticla este înconjurată de istorie și de violență, ceea ce o face cu atât mai atractivă pentru potențialul cumpărător.

Chiar atunci, Chloë aproape că spuse unde anume era ascunse diamantele.

Dar Eli clătină încet din cap...

Așa că avu aceeași idee ca în ziua următoare, când săgetase această ieșire pe teren. Acesta era Eli, inteligent și descurcăreț. Ce combinație grozavă!

- Sarah, și dacă erau multe infracțiuni în momentul morții lui Massimo? întrebă Chloe. Știu, sperger', dar e ceva de genul ăsta!

Sarah se uită la Chloe de parcă s-ar fi pierdut mințile.

- Dacă ar fi, nu am auzit niciodată despre asta. De ce ai întreba?

- Cred că ea compară vremurile acelea cu cele de acum, când îl avem pe Joseph Bianchin, care este dispus să facă tot ce este nevoie pentru a pune mâna pe Stella nemeritat.

Luând mâna bunicii sale, Eli înclină capul ca și cum ar fi depus un omagiu. Sarah puse mâna pe capul lui.

- E în regulă, dragule, sunt bine.

Eli își lăsă capul, și Chloe văzu o frântură din expresia de durere tristă, angoasă.

Ceva s-a întâmplat lui Sarah, și până și acest gând o făcea pe Chloe să simtă dureros ecoul tristeții lui Eli, iar asta o făcu să se mire încă o dată de profunzimile pe care el le ascundea atât de bine.

Sarah se lăsă pe spătarul scaunului ei.

- De ce avea nevoie Chloe să audă această poveste?

- Pentru că am găsit trupul lui Massimo ieri, îi spuse Eli.

- Massimo? E mort? Sarah își atinse tâmplele cu degetele. Sigur că este mort, dar ești sigur că trupul pe care l-ai găsit este al lui?

- Pe cât de siguri putem fi, spuse el. Faptele l-au prins din urmă - a fost torturat înainte de a fi ucis.

- Torturat? Nimeni nu l-ar fi torturat pentru vreo Sarah se încruntă cu înverșunare. În general, agenții erau corupți, dar nu am auzit ca ei să fi ucis vreodată pe cineva.

Chloe dădu să vorbească. Eli clătină din cap spre ea.

- Deci mama mea a avut dreptate. Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi. Massimo nu ar fi trebuit să facă vreodată un pact cu diavolul. În diavol nu trebuie să ai încredere.

capitolul 19

Eli se uita nepăsător la Chloé. Pă[illegible]

[illegible] Sarah [illegible]

[illegible] Sarah [illegible] vorbească.

- [illegible] Mari [illegible]

[illegible]

[illegible]

[

o privi insistent pe Chloe și o împinse ușor
Chloe se grăbi să pă Sarah, o luă de braț și merse cu ea
în urmă. Deși nu scoase nici un sunet, Chloë
știa că era aproape, în urmă, privindu-le, ascultând fă-
când eforturi și dăruindu-se de emoția dureroasă a
momentului.

Nu că îi plăcea nu lacrim le Chloe știa că nu.
Dar era frecător și deschis cu bunica lui și îi era atât
de milă de lacrimile ei Era de parcă și le ținea
ei greu pe ale lui, și totuși ea nu și-ar fi putut imagina
vreodată plângând.

Desigur, cu două zile în urmă, ea nu și-ar fi putut
imagina vreodată zâmbind Dar o făcea ușor, și asta făcea
ca acele ocazii să merite să fie sărbătorite

-Ai aflat de ce a fost torturat Massimo? întrebă
Sarah

Chloe aștepta ca E să răspundă, iar, când nu o făcu
spuse.

-Încă nu.

-Și cine a făcut-o?

Sarah strânse mâna lui Chloe

-Aș vrea să știm.

Acesta cel puțin, era un răspuns perfect sincer

Ma întreb dacă a avut cumva de a face cu sticla de
vin a lui Anthony, spuse Sarah.

Chloë mai că putea să pariez pe asta. Din nou,
bănuielile ei îi stăteau pe vârful limbii, dar se abținu
și întrebă:

-Pot să văd crama?

Sarah râse ușor tremurat.

-Sigur că da Toți au încercat să găsească sticla. La fel
de bine poți încerca și tu Privi în spatele lor Du-o jos,
Eli, și ai grijă la scări' Sunt abrupte și înguste

-Ca acestea. Eli păși și o luă de braț în timp ce urcau
scările verandei din față, ei trei împreună. Trebuie să le
înlocuim, Nonna.

- Kate a spus deja că o să se ocupe de asta, [illegible] Sarah.

[illegible] Credeam că Rafe [illegible]

[illegible]

- Se pare [illegible] numit. De ce?

- Nu știu, spuse Sarah.

Dar Chloe nu o crezu [illegible] modul [illegible] ochii lui Sarah.

[illegible] Acum. Dar, [illegible] e vor să în liniște, întrucât termină [illegible]

[illegible] spre ochii umflați ai lui Sarah [illegible] mn?

[illegible] spre ea Chloë.

[illegible] de an , dragă, încearcă să rămâ[illegible] sănătoasă, altfel, [illegible] viața nu-ți mai aparține

Dar îi sărută pe Chloë și El pe obraz și porni [illegible] dormitorul ei din partea din față a casei.

Chloë se uită după ea până când dispăru din vedere.

- Ce-a pățit?

- Joseph Bianchin a trimis un bărbat să o atace ac[illegible] în casă. Sa ales cu un brat rupt și cu o contuzie

- Glumești. Chloë se întoarse spre el mânioasă. Cop[illegible] lui care a primit zornăitoarea' și obolanul care a dism[illegible] recepția nunții bunicilor tăi și a încercat să bombardeze [illegible] bunicul tău? Este încă în viață și caută sticla dispărută

El puse o mână reconfortantă pe umărul lui Chloe.

Nonna este bine, dar deocamdată le ținem pe Oum[illegible] aici să o îngrijească și pe Bao să o protejeze.

Bao se sprijini de blat, ștergându-și mâinile de un pr[illegible] șop de vase.

- Bianchin a împrăștiat suficiente informații des[illegible] pre sticla aceea cât să ne aducă pe cap toți infractor[illegible]

nu plouă din statele vestice, și totuși, în ultimele săptă-
mâni nu s-a văzut nici urmă că ar fi intrat cineva pe pro-
prietate. Nu-mi dau seama ce înseamnă asta, dar sunt
nu un strică un tocsare minut.

Chloë o privi într-o lumină diferită și își dădu seama
că... această femeie era zâmbitoare, relaxată, dar se de-
plasa cu precauția și cu precizia unui specialist în arte
marțiale, și păși acea constantă de la o fereastră la alta...
Nu era emoționată. Nu privea florile înflorind. Bao o
păzea pe Sarah – și casa ei.

Ceea ce a început cu o zi în urmă ca o excursie dis-
tractivă ca să vadă un alambic istoric, devenise brusc
ceva real, și periculos.

– Joseph Blanchin este în închisoare pentru infrac-
țiunea sa.

– L-am prins pe tipul pe care l-a angajat, dar Blanchin
și-a acoperit prea bine urmele pentru ca noi să-l prin-
dem. Era imposibil că El îl disprețuia pe bătrân. Dar,
practic, ea spusese Nonnei că este vinovat, și, pentru asta,
fratele meu Noah i-a dat un motiv să se teamă. Familia
Blanchin a plecat din oraș, și agitația s-a domolit, se pare.

– Sună prea bine ca să fie adevărat, spuse Bao cu as-
prime.

– Sincer? Chloe nu credea că misterul nu ar putea fi
rezolvat. Nimeni nu poate găsi această sticlă de vin?

– Am căutat și eu.

Bao arătă spre bucătărie.

– Vom coborî în pivniță, și poți încerca. Poate doi
ochi proaspeți vor vedea ce nouă ne-a scăpat. El deschi-
se ușa îngustă de lemn de lângă blat. Scara este cu ade-
vărat abruptă, așa că lasă-mă pe mine să cobor mai întâi.

Scara era formată, de fapt, din trepte și contratrepte
lipite și vopsite în alb, iar Chloë îl urmă în întunericul
răcoros, ținându-se de balustradă și dorindu-și ca trepte-
le să nu fi fost atât de abrupte.

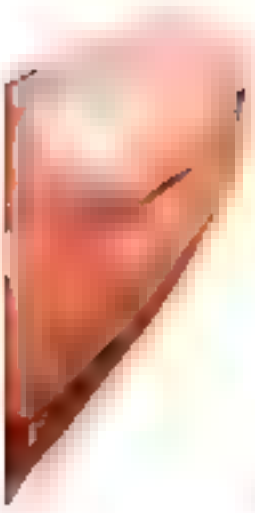

- Acesta nu este altceva decât un subsol
sit pentru a depozita legumele și vinul
de ani
- Cum îți arătam, toate pivnițele dau aceeași senzați

se apropie de perete, își lipi mâna de beton
mi s-a părut că greutatea pământului apasă în jur
o mare parte a peretelui lung era acoperită
rafturi pentru vin, un suport bine făcut, dar rustic
terminat. Sticle vechi și noi umpleau rastelurile și
mirosul de fructe, vinul avea un miros
era acoperită de praf și, în timp ce Chloë
și mai mult praf se cernea din tavan. Privi
sperând să vadă o sticlă de vin care se legăna pe lângă
Fructe, însă nu erau decât niște grinzi solide de stejar
cabluri electrice.

- Fructe, este la fel dimprejurul casei, doar că acum
această sticlă de vin prețioasă, și asta mă face să cercet
în amănunt. Noi – eu și fratele meu – am bătut în perete
Am căutat în jgheaburile ferestrelor. Am încercat să dăm
la o parte rafturile de vin, în speranța că există o firidă
ascunsă. Am șters de praf fiecare sticlă și am citit etichetele
și marcajele. Clatină din cap. Dar eu nu sunt într-un
roman de Agatha Christie, și orice secret ar avea această
pivniță... îl păstrează.

Erau singuri, nimeni nu le putea auzi conversația, și,
în cele din urmă, Chloë putu să-și exprime bănuielile

– Vrei să Massimo a ascuns inima însuflețită în sticla de vin a bunicului tău, nu?

El îi întoarse imediat întrebarea:

– Tu nu?

– Dacă ceea ce citim și deducem este corect, el avea unchiul să fure obiecte de valoare, probabil la comandă, și la un moment dat a furat câteva bijuterii pentru el și a adus pe furiș în Statele Unite. În 1930, nu putea să fie greu. Charles Lindbergh când a trecut Atlanticul?

Nu își amintea.

– În 1927, spuse Eli.

– Deci Massimo a traversat pe un vapor. Exista vamă, dar nu și raze X. Un hoț inteligent putea să ascundă bijuterii în panron, în căptușeala valizei – sau le putea înghiți. S-a întors la casa lui din Bella Valley și-a îmbuteliat sticlele cu pietrele prețioase înăuntru și le-a oferit în dar fiilor nou-născuți, cu pretenția ca vinul să fie pus deoparte până la a douăzeci și una aniversare a copilului. Apăsă cu mâna puțin mai tare în perete, dând glas gândurilor pe jumătate formate în mintea ei. După trecerea unei perioade potrivite, lua înapoi sticlele și le înlocuia cu altele, fără pietre. Familiile primeau ce se așteptau – o sticlă de vin bun pentru nașterea fiilor lor – și Massimo scăpa de bănuieli până când putea să vândă nestematele.

– Fără greșeală, spuse Eli. Până a comis una.

Cineva undeva, și-a dat seama că el era hoțul de diamante.

Cineva l-a prins și l-a torturat până la moarte încercând să afle unde ascunsese pietrele prețioase. În pivniță se făcu brusc mai frig. Dar el nu a mărturisit.

Fără pauză, Eli îi urmă logica.

– Pentru că, dacă ar fi mărturisit, ar fi urmat un val de crime pe măsură ce oameni care doreau să obțină acele diamante ar fi făcut rost de fiecare sticlă de vin a lui Massimo prin orice mijloace necesare.

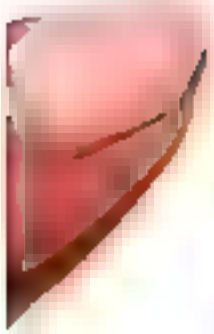

Sigur. Dacă eu am putut să caut și să aflu despre Inima Însuflețită, la fel putea să facă și el – și a făcut-o. Odată ce și-a dat seama cum a făcut Massimo și ce se află, probabil, în ultima sticlă de vin a lui Massimo – sticla de vin pe care i-a oferit-o familiei Di Luca drept cadou pentru bebeluș –, Bianchin și-a dorit-o.

Nu se va da în lături de la nimic pentru a pune mâna pe ea!

Se simțea ca Sherlock Holmes. Sau poate Watson, pentru că ea ch ar nu-și putea imagina ca Eli să joace rolul secundar.

– Cred că mi-am prins. O privea, de parcă o considera un miracol.

Singura persoană care o mai privise vreodată așa era tatăl ei. Pentru el, fiind singurul lui copil, ch ar era.

Aici în pivniță, când era singură cu Eli, atmosfera era plină, încărcată de curenți de mister și dorință, și nu știa dacă să se arunce spre el sau să fugă.

Se rezumă la o glumă.

– Am niște tirimituri de fursec pe față?

El zâmbi, încet și cald, privindo în ochi... iar ea nu își putea dezlipi privirea de a lui.

– Ești frumoasă, și mă gândeam... că îmi este de foarte mare ajutor să am propria scrutoare de romane de mistere care să mă ajute să privesc din toate unghiurile.

– Nu și dacă nu te pot ajuta să găsești sticla de vin.

Dar complimentul lui o încântă puțin prea mult. El, făcu un pas spre ea.

– Când ai venit la Bella Terra, credeam că te vei purta ca o prințesă mofturoasă și răsfățată a cărei mușă avea nevoie de propria cameră.

Chloe râse nervos și se dădu înapoi, spre scări.

– Nu. Fără mușă. Nenorocita nu rămâne niciodată prea mult când am nevoie de ea.

– În schimb, ești puternică și deșteaptă. O urmă Mirosea a fructe coapte și a mirodenii calde.

Ea râse din nou, extrem de conștientă că erau singuri, rochia ei era scurtă și ochii lui căprui clipeau și doreau

– Nu așa descrii vinul?

– Da, și vreau să te beau cu totul. Chloe.

– Hei, voi strigă Olivia pe scări. Nonna vrea să vă vadă înainte să plecați.

Vraja se risipi.

Pentru o clipă, Chloe văzu frustrare pură pe fața lui.

Ea coborî privirea, trase aer în piept și privi în sus.

- Bine, venim imediat! strigă el. [illegible] ca mai [illegible] spus. Este, probabil, cel mai bine A[illegible] rile sau cam încins.

Nu ne permitem asta. Nu face bine [illegible] un [illegible]

Nu era o bună relaţie cu [illegible] un bărbat [illegible] probabil. Recunoştea, un bărbat care [illegible] ca să se [illegible] pentru de acel pericol pe care îl proiecta.

Dar Chloe totuşi era prea mult de dezamăgită să lase [illegible] acel moment. Începu să urce scările.

Problema era că [illegible] începuse să fie mai interesată [illegible] enigmaticul Eli Di Luca decât de ululătoarea atracţie de vin.

În spatele faţadei calme, ce secrete ascundea acest bărbat?

capitolul 20

Eli o privi pe Chloe cum urcă scările pivniţei, înaintea lui.

Îi plăcea această rochie de vară. Îi dezgolea spatele şi braţele, evidenţia muşchii lungi, plini de eleganţă ai unei maşcări ună, ca de felină, care îl făcea să vrea să o mângâie. Şi picioarele ei erau frumoase, iar, în acea fustă şi din acel unghi, le vedea suficient de bine.

Îi plăcea foarte, foarte mult acea rochie.

Probabil ar trebui să îi fie ruşine pentru că se uita cu poftă la ea pe furiş. În condiţii normale, ar fi fost.

Dar acestea nu erau circumstanţe normale. Urma să se căsătorească cu Chloë.

În plus, nu era cum se aşteptase. Când Conte îi propusese tranzacţia, Eli crezuse că avea să fie legat de o fată fără personalitate şi fără minte, o persoană a cărei ambiţie principală în viaţă era să stea cocoţată în spatele unui Jaguar decapotabil, în timp ce Eli o ducea prin centrul oraşului în timpul anualei parade Wine Crush.

În schimb, ea conducea un Ford Focus albastru Grăitor.

...ajna îl aștepta în bucătărie
...mișorat să rămână treaz pentru a-și lua rămas-bun
...ușor m, promit' Mulțumesc, O[...
...ului z îmb, terminâ și se repezi în h...
...pete Mai era și asta Chloë o adora pe bunica lui
...a fiecare moment Chloe era fin ce în ce mai intere-
...sată de el. În primul rând, era fascinată de poveștile
...ale despre începuturile acelui loc Era ca și cum simțea
pasiunea lui pentru acest loc. Apoi se trezise gândindu-l pe
Massimo de parcă îi era rudă și era însetată să-i răz...
pe moartea De pă aceea, își demonstra complexitatea
minții, în timp ce analiza misterul uciderii lui Massimo.

Tamosso Conte avea dreptate fata lui era deșteaptă
Și deși Eli știa că mulți tipi nu admirau o femeie cu
creier, El, trăise cu bunica lui să o admirase – era cea mai
inteligentă femeie pe care o știa

– Copii, intrați!

Nonna le făcu semn să intre în dormitorul ei Chloë
se duse în grabă lângă patul ei Eli o urmă Nonna stătea
sprijinită de perne, iar Chloe se aplecă să o îmbrățișeze

– Apreciez că ai împărtășit atât de multe din istoria
familiei cu mine M-am bucurat azi de fiecare minut

– Te vei întoarce să mă vizitezi?

Nonna puse mâinile pe obrajii lui Chloe și îi zâmbi

– Mi-ar plăcea, și voi aduce primul exemplar al urmă-
toarei mele cărți Dacă nu erați tu și Eli, mă tem că nu
aș fi avut niciodată inspirația să o termin. Așa cum stau
lucrurile acum, pot spune sincer că sindromul celei de-a
doua cărți este o prostie.

Peste umăr, Chloë îi zâmbi strengărește

– O să mă asigur că te țin de această promisiune, spuse
Nonna.

Da Chloë o adora pe Nonna, iar Nonna îi întorcea
afecțiunea.

Nu că Nonna era vreodată critică, dar putea să își dea
seama de la un kilometru dacă o persoană era prefăcu-
tă, și, în fiecare cupă, la prânz și în timpul discuției lor

[illegible] ar fi [illegible] [illegible] [illegible] adevăr[illegible]
[illegible] Eli se așeză lângă Nonna, [illegible] [illegible]
pe umăr.

Sunt [illegible] un nepot fabulos și grozav. Trebuie să fii foarte mândră.

Sunt mândră de toți nepoții mei. Nonna [illegible] Eli de mână. Cred că acesta o să ajungă foarte bine. Când Eli se ridică să o sărute pe obraz, ea murmură: Promite-mi că o vei mai aduce pe aici.

– În primul!

Această căsătorie de conveniență așa cum o numise Contele atât de pitoresc, chiar era convenabilă. El nu avea timp să găsească o soție, așa că i se livrase una pe tavă.

Dar îl înțepa conștiința rece și ascuțită. Nu era corect.

Nu putea să facă așa. Nu s-ar putea căsători cu Chloe pentru bani.

Nu suporta să își imagineze ce ar spune bunicul său dacă ar ști.

Oricât ar fi încercat să ignore acest gând, propriul său simț al moralei nu îi permitea.

Cu toate acestea, nu avea de ales.

Ba da.

Putea să aleagă traseul pe care orgoliul său îl refuzase – putea să le spună fraților săi adevărul. Avea să le spună că devenise prea ocupat și avusese încredere în omul nepotrivit.

Noah avea să sublinieze că spunea de ani în șir că El încerca să facă prea multe.

Rafe avea să fie de acord și să adauge că îi zisese lui El să lase cultivarea strugurilor în seama lui Royson și să se concentreze la fabricarea vinului.

Amândoi aveau să întrebe – pe tonuri sugestive – dacă El încerca să compenseze cumva vreo mică deficiență.

Când urma să le spună despre banii pierduți și despre datoriile năucitoare acumulate, aveau să-i facă zile fripte.

Putea chiar să se enerveze. Dar erau frați. Nu era prea aspru. Împreună, ar obține un împrumut de capital cu complexul ca garanție. Probabil Noah și Kate ar include o parte din proprietățile lor personale. Acest joc era financiare ar dura ceva timp, dar el ar face acest lucru fără căsătoria de conveniență propusă de Conte.

Nici măcar nu trebuia să se întrebe de ce se răzgândise. Vedea motivele chiar aici, în acest dormitor demodat. Chloe era isteață și amuzantă. Îl făcea să se simtă cald, admirat, făcând parte dintr-o familie, acasă. Împreună cu bunica sa, atenua singurătatea care-l afectase toată viața. Și cine știe? Dacă Chloe avea să continue să locuiască în cabana sa, și el avea să se vadă ocazional poate...

Îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar, văzu numărul și se încruntă.

Era contabila sa.

Noua contabilă, Val Mowbray, cea care nu îi dăduse nici o veste bună de când preluase dezastrul lăsat de amicul păgubos al lui Eli, Owen Slovak.

– Trebuie să răspund, le spuse Nonnei și lui Chloe și se îndreptă spre veranda din față cât de repede putu. Ce este? o întrebă pe Val.

De fapt, nu întrebă. Se răsti.

Val nu se răsti înapoi, dar, ca întotdeauna fu directă și eficientă:

Tocmai am primit o notificare oficială de la Fisc. Luni la prânz, dacă nu este achitată integral datoria, pun sechestru pe cramă.

– Ce! El sări în jos pe trepte și păși în curte, încercând să lase mai multă distanță între această veste și cele două femei din dormitor... ca și când asta le-ar fi protejat de adevăr. Cum? De ce? Ai spus că...

– Știu ce am spus. Există protocoale. Sar pași. Nu i-am văzut niciodată mișcându-se atât de repede. Vreau să spun... ei fac parte din guvern!

Indignarea lui Eli crescu dramatic

– Nu poți face nimic?

– Am sunat. Am vorbit. Și am vorbit. Și am vorbit. Vorbesc de șapte ore, cu întreruperi

– De ce întreruperi?

Pentru că mă tot deconectează. El aproape că țipă pe Val pentru că deconectează în ghilimele în aer. Nu a fost nimic. Nu am putut să rezolv, pentru că tot ce mi-a stat la dispoziție a fost motivația de a pune secheștri pe niște pământuri. În cele din urmă l-am sunat pe secretarul meu de la biroul din Washington și l-am rugat să verifice

Eli credea că știa deja, dar îi ceru pe un ton ispru

– Spune-mi!

– Nu a putut să-mi spună exact ce se întâmplă – nu poate, pentru că nu știa exact, cred eu, dar tind să cred că cineva cu relații pune presiune pe ei să ia terenul cât mai repede.

Pe Eli îl cuprinse o furie familiară

– Joseph Bianchin.

Nu știu. Val părea la fel de frustrată ca el. Nu am văzut niciodată ca Fiscul să se supună unei presiuni exterioare. Dacă el este, atunci trebuie să aibă niște informații urâte despre cineva cu putere

– Sună în stilul lui.

Noah ar fi trebuit să-l ucidă pe bătrânelul ăla bătrân în loc să-l alunge din oraș. Așa cum făcea întotdeauna, Eli își reprimă furia, o ascunse, își recăpătă controlul.

– Nu putem face nimic?

– Dă-le un cec până luni.

– Câteva zile. Și o parte din acel weekend. Nu avea când să le spună fraților lui. Nu avea timp să se folosească de forța lor financiară.

– Bine. O să rezolv

– Ce vei face? întrebă Val.

Ușa cu plasă se trânti.

Chloe – fru moasă, zăpăcitoare, euforică – începu să coboare treptele.

El o privi, iar ghemul din stomacul lui era rece ca gheața.

– O să fac rost de bani ca să le achit.

capitolul 21

Chloë clocotea de entuziasm.

– M-am simțit atât de bine azi! Îți mulțumesc că m-ai adus să o cunosc pe bunica ta!

El încuviință din cap și își văzu de condus.

– E uimitoare. Trebuie să fii grozav de mândru de ea.

– Sunt.

– Ce poveste a spus – despre Massimo și sticla de vin a bunicului tău și despre Joseph Bianchin. Pare un tic-tac-os. Cineva ar trebui să-i spună că nu este corect să lege fecioare de căile ferate. Adică, oare are o mustață pe care o răsucește?

Ea zâmbi cu dușmănie.

– Nu.

– Bănuiesc că ar fi prea frumos să fie adevărat. Dar cineva trebuie să-l doboare.

– De acord.

– Putem să o facem. Tot ce trebuie să facem este să găsim acea sticlă de vin. Pun pariu că diamantele sunt acolo. Și el pare să creadă asta, altfel nu ar fi angajat pe cineva să-ți atace bunica. Nu crezi?

– Așa am spus, nu?

Ea îngheță. Se răstise la ea.

Nu că asta era ceva nou – prima oară când îl întâlnise, fusese destul de necioplit. Dar, după ultimele două zile, ea nu se aștepta la asta. Se obișnuise să fie ea însăși spunând ce credea fără să se teamă de batjocura sau de disprețul lui. Și, după timpul petrecut în pivnița Nonnei, nerăbdarea lui fu ca un șmirghel pe pielea ei.

Era bine? Încercă să-și dea seama când [illegible]

[illegible] dar el [illegible]

[illegible] mai blând spus

[illegible] nebunit. Matematica mă [illegible] pune întotdeauna.

Ea se relaxă puțin.

[illegible] În primul rând pi[illegible] [illegible] [illegible] [

– Are limba ascuțită, continuă Chloe. Nu suportă proștii. Te asigur, cel mai rău lucru pe care puteam să îl aud în copilărie era să fac intenționat pe prostul. Mă putea jupui cu câteva cuvinte.

– A fost o mamă bună?

– Foarte bună. M-a învățat multe – să le țin piept bărbaților, să citesc contractele înainte să le semnez, să analizez bine lucrurile. Chloe intenționa să fie concisă. Dar el asculta de parcă chiar era interesat. Și m-a învățat și alte lucruri, lucruri pe care nu a vrut să mă învețe.

– Ce fel de lucruri?

– Cele lucruri pe care ea le face și eu nu vreau să le fac. Nu o să fiu întotdeauna bănuitoare și nu voi căuta motivele ascunse în orice și în toate. Sigur, o salvează de la a se face de râs, dar o face și să fie prea bănuitoare. Chloe se întoarse spre el, dorind ca el să o asculte cu adevărat. Nu vreau să trăiesc așa.

– Nu are încredere.

– Ea ar spune că este înțeleaptă.

– Are impresia că te încrezi *prea* ușor în oameni?

– Da, dar cred că asta este mai bine decât să fii prea cinic.

El ezită.

– Da.

Într-o conversație normală, Chloe l-ar fi întrebat acum despre mama lui. Așa ar fi fost politicos – să vorbești puțin și să întrebi multe.

Dar, în timp ce intrau pe aleea cu pietriș, El se schimbă din nou, arătând ca prima oară când îl întâlnise: cu chipul de piatră și mânios, părând să caute ceva.

Felul în care privea dintr-o parte în alta o făcu și pe ea să privească în jur.

Ce cauți? întrebă ea într-un final.

Nimic. O pauză. Cineva a fost aici.

El făcu asta să pară sinistru.

Vreun curier? Am comandat o lupă de bijutier.

– Nu, știu cum arată urmele mașinilor lor.

Se uita [illegible] Ea era atentă la telefonul de lucru? De ce?

[illegible] dar el se comporta [illegible] părea să se pună să rebuzească să înceapă să repede și gonească acolo. Ca și când ar fi simțit mirosul [illegible] colul în aer.

Se apropiară de casă, ajunseră la partea cu [illegible] a aleii.

El încă se uita. Opri în fața casei și îi spuse:

– Așteaptă aici!

El [illegible] merse încet spre cabană, privind spre [illegible] apoi iar și din nou spre pământ.

S-a[illegible] lăsa pe camionetă. Era prea cald aici, aerul prea [illegible] și încremenit. Și teul în care se parcă[illegible].

Era [illegible] din ce în ce mai întrebător. Încercă să vadă ce vedea el. Dar pelusa din jurul casei lui era verde și bogată. Casa lui stătea ca proba unui vas, supraveghind viața. Cabana [illegible] părea mică și intimă.

Ce vedea el? Ce bănuia?

În timp ce El urca pe verandă, privea treptele. Se uită [illegible] panoul de alarmă, apoi deschise ușa și intră. Ea plecase suficient de multă vreme cât lui Chloe să îi crească anxietatea la maximum.

În cele din urmă, ieși pe verandă și îi făcu semn să intre.

El sări din camionetă. De îndată ce se apropie, întrebă:

– Ce? Ce este?

Dar întrebă încet, cumva temându-se să nu fie auzită de o entitate diabolică, invizibilă. Și el vorbea încet, cu vocea la un nivel sub cel obișnuit.

A plecat acum, nu mai e pe proprietate, dar cineva a fost în casă.

Simți cum groaza o apucă de gât și o strânge.

– Diamantul! A dispărut?

Gura lui era o linie dreaptă, strânsă.

- Nu. Am fost foarte înțelepți. I-am ascuns la vedere, și nimeni n-a fost atent. Ea a desconsiderat importanța acestui lucru. De unde știa acest lucru? De unde știa cum să se uite a pământ și să-și dea seama că cineva fusese acolo? Când deprinsese această abilitate rară, acea precauție și atât de multe despre natura umană?

Precum o stea nori rău prevestitori, secretele lui întunecate păndeau din nou la orizont.

- Trebuie să chemăm poliția, spuse ea.

Și să le spunem ce? Că cineva s-a furișat fără să declanșeze alarma și nu a furat nimic? L-a văzut pe DuFrey. Am fost la liceu cu el. Dar a cărpit investigația legată de cel care a atacat-o pe Nonna și, dacă nu ar fi fost Rafe și Brooke, nu știa ce s-ar fi întâmplat. În plus, îl avem pe Finnegan Balfour.

Chloe își aminti pe băiatul cu ochi mari, zâmbitor din Kansas.

- Este un tip drăguț, spuse ea.

- Dar nu are cea mai ascuțită minte. Eli se străduiește. Wyatt Vincent ar putea să afle ceva, dar nu aș vrea să-i spun unui tip de genul acesta, care a lucrat pentru FBI și este consultant pentru forțele de poliție din toată țara că am stat cu cineva a intrat prin efracție cu privire la modul în care este îndoită iarba.

- Da. Adevărat. Înțeleg. Dar... nu putem să nu anunțăm poliția.

O vom anunța. Hai să obținem mai întâi niște dovezi! Fratele meu Rafe deține o firmă de pază. El poate configura o serie de camere, le poate conecta la rețeaua mea Wi-Fi și, dacă tipul se întoarce - și îmi imaginez că o va face -, vom ști cine este.

- Ce facem între timp? Nu stau aici.

El ținu ușa deschisă, invitând-o înăuntru.

- Adună tot ce ai nevoie pentru a lucra și mută-te la mine.

Ea privi spre culme și peste întinderea sa de gazon, până la casa lui.

N-o să fiu mai în siguranță

Am securitate mai bună. De parcă se simțea jenat spuse. Nam crezut niciodată că cineva ar da spargere aici, când casa mult mai scumpă este cealaltă

Avea logică. Arătă spre pelura și ale și spuse

– Urmele duc aici, nu acolo. Tu ești cea de care se tem. Ești cea care își poate da seama unde sunt diamantele

Eu? Nu fi ridicol. De ce ar crede cineva că. Se opri. Ei bine, ar fi tost, credeau că ea putea rezolva misterul. Fiind o scriitoare de romane polițiste. Mica ei fiimă o dezonspirase

Ai avut carnețelul cu tine la Nonna? întrebă el

Nu. Este aici. Se duse în grabă la biroul ei, înnebunită să vadă ce avea să găsească.

Carnețelul era acolo, roșu și zdrențuit, cu spiralele răsucite, deformate, deschis acolo unde ea aruncase notițe în turnul de apă și după aceea. Cu litere mari în josul paginii, scrisese. *DIAMANȚI!* Și cu litere mici. ROZ și VALOROS.

Își puse mâinile la tâmplă.

– Dacă se îndoia cineva în legătură cu ceea ce facem, acum nu aflat sigur

El se alătură și privi în jos, spre carnețel

– Ai știut dacă cineva sar fi uitat în el?

Ea încercă să își amintească dacă îl lăsase deschis sau închis.

– L-am lăsat deschis.

– La pagina asta?

– Nu știu.

– Singura persoană care sar fi putut strecura în casa asta fără a declanșa alarma este un profesionist. De unde să fi știut ca lucrurile tale nu sunt în siguranță aici? Doamne! Se îndepărtă de ea. Îmi pare rău. Este vina mea

Ea porni în grabă după el.

– Nu, nu este! În mâinile potrivite, orice sistem de securitate poate fi spart. Mă pricep la astea. Încerca să zâmbească. Scrie romane polițiste.

– Casa mea ar trebui să fie un loc sigur. Se duse în dulap, scoase valiza ei și o deschise pe pat. Nu-ți face griji. Știu că ai nevoie de intimitate, dar poți lucra în biroul meu.

Îi deschise sertarele, îi scoase lenjeria și o aruncă în valiză. Și eu voi lucra, în mare parte în vie și la cramă. Nu te voi deranja, promit, și nu mă simt, în stare să te las singură decât dacă aș ști că ești în siguranță.

– Bine.

Ea nu avea de gând să îl contrazică. Când se gândi că cineva fusese în casa ei, se uitase la lucrurile ei, îi citise notițele, îi atinsese cărțile, i se strânse stomacul.

Mai important, avea să se simtă în siguranță în casa lui Eli, sub protecția lui.

Nu se îndoise nici o clipă că El era unul dintre acei tipi care păzește ce e al lui.

Casa era a lui, și într-un fel imposibil de definit, începuse să creadă că și ea era a lui.

Se apropie de el, îl dădu la o parte și începu să-și împacheteze cărțile.

capitolul 22

Chloë urcă la nivelul principal al casei lui Eli, puse jos bagajele și se uită în jur. Încăperea mare și masivă consta din sufragerie și bucătărie, un spațiu vast care dădea spre est printr-un perete de geam. Accentele decorative erau sărace, mobila era puțină: un fotoliu crem lung, o canapea lată, care părea comodă, tapițată în culoarea salviei, o măsuță de cafea creată dintr-o singură planșă de lemn lustruită din lungimea unui arbore frumos și bătrân, două lămpi înalte arcuite, de cupru, și un covor modern care acoperea podeaua curată de granit

Deasupra semineului urma un tablou uriaș, auriu, care [illegible] o scară bizară cu [illegible] până acolo. [illegible] camera cu [illegible] de [illegible]. În [illegible] un [illegible] cu [illegible] cu [illegible] cu [illegible] spre [illegible] și [illegible] un [illegible] cu [illegible] și [illegible] Era [illegible]

Era perfect. Putin spus. Tipic pentru El.

Ar fi trebuit să se simtă comod acolo, dar, cu toate astea, ceva, de undeva, o privea. O privea.

De ce?

El venea pe scări, răsuflând cărând Valiza Morții cu mișcături ale cărui grele. O lăsă jos și se sprijini de perete, ținându-se de piept și sufland de parcă avea un atac de cord.

Ea îl ignoră dramatismele.

– M-am tot gândit – credeai că tatăl meu m-a oferit și altcuiva în afară de tine?

– Ce?

– Ceva a venit peste el cu să caute ceva. A intrat în casă și n-a luat nimic, deși diamantul era chiar acolo. Crezi că e vorba despre un ticălos de tip mafiot cu care a venit în tară ideea să mă mărite?

El șterse ostentativ sudoarea inexistentă de pe frunte.

– Este posibil. Dar ai crezut că eu sunt ticălosul pus la?

În acest moment, ea nu s-ar fi gândit la nimic care să o poată face să râdă. Dar asta funcționă.

– Dacă despre tine e vorba, se pare că nu te grăbești deloc. Majoritatea tipilor cred că după o cină, câteva ore de romantism, un tango rapid la orizontală, gata, la biserică.

El chiar părea jignit.

– Poate că sunt mai isteț decât ei.

– Poate că da, spuse ea consolatoare. În mod sigur săruți mai bine.

– Cred că am fost insultat.

Ea chicoti.

- Nu, nu am vrut să sune așa. Își mai analiză teoria. Trebuie să recunosc, tatăl nu a ales niciodată pe cineva periculos. Se poate să fi fost pur și simplu o spargere.

Ea se consolă sigură, până când el spuse:

- Spărgătorii obișnuiți nu se asigură că totul arată ca înainte atunci când sparg o casă. Știm că cineva l-a răpit pe Massimo. Cineva a atacat-o pe bunica mea. Și diamantele încă sunt dispărute. Banii îi determină pe oameni să recurgă la violență. Stai cu mine ca să te pot apăra.

Era foarte serios și arăta ca și când dorea un răspuns.

- Da. Așa voi face.

- Îți mulțumesc. I se făcuse pe plac, așa că acum arătă spre camera cea mare. Cum ți se pare?

- Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi găsit niște oglinzi înrămate și aș fi adăugat niște reproduceri de artă sau poate niște obiecte din sticlă - dar asta ar fi impopoțonat spațiul. Se îndreptă spre terestre. Pentru că decoratorul tău a avut dreptate. Privirea se concentrează aici.

- Decoratorul meu e un idiot. Eu sunt cel care a refuzat acte ornamente.

Fu o replică atât de tipică pentru El, încât ea râse din nou.

- Ești un om norocos să ai o moștenire care să includă aceste domenii și această priveliște.

El zăbovi lângă ușă, făcându-i loc și lăsându-i timp să-și aranjeze lucrurile. Să se instaleze.

- Nu ai și tu o moștenire?

- Vreo două. Se întoarse cu fața spre el. Texas și Italia și doi părinți care se ceartă pentru mine și pentru care parte din mine seamănă cu ei - și totul prea târziu. Pentru că eu sunt eu, și dacă totul ar fi bine pe lume în acest moment al vieții lor s-ar avea unul pe altul, în locul unui război etern și trist pentru ce ar fi putut fi.

- Când s-au despărțit, au pierdut timpul petrecut împreună.

– Mama spune că a făcut ce era corect, pentru tatăl meu a fost o ispită de câte ori de când au împreună, și el nu-i va fi provocat decât durere. Dar n a găsit pe nimeni care să-l înlocuiască, deci crede că este o tragedie.

– Cred că ai dreptate.

Vocea lui deveni mai profundă și mai tristă.

De ce ar trebui să-i pese ei dacă era de acord cu ea Când venea vorba despre părinții ei, nu era important ce credea ea și, în mod sigur, nu ce credea el. Dar o al tapul că se gândea la tel.

– Unde să lucrez?

Își luă geanta de laptop și punga cu rechizite.

O să te instalezi la etaj. Scuze, dar nu eram pregătit pentru asta. Și este singurul birou din casă. Și în această perioadă din an, sunt plecat în mare parte a timpului asa că nu ne vom incomoda unul pe al tău. Haide' O conduse până la etaj. Aceasta este mansarda mea.

Biroul lui mare părea mai aglomerat decât sufragena, mai locuit. Un birou prăfuit cu blat de marmură neagră era așezat cu fața la fereastră, de unde se deschidea o priveliște și de la înălțimea asta, era și mai frumoasă decât cea de jos. Dulapul lat, scund, se afla în spatele biroului și pe el stătea o imprimantă multifuncțională. O ușă stătea pe balconul mic, și acolo se aflau un scaun de fier și o măsuță rotundă de fier.

Se duse la biroul lui, luă teancurile de hârtii și le așeză pe podea.

Nu planuiam să am oaspeți, spuse el.

Scuza lui o făcu să se simtă mai bine, alinând disconfortul pe care îl simțea ea ori de câte ori își amintea că el văzuse dezordinea din spațiul ei de lucru.

– Poți să faci ce vrei, dar încearcă să nu amesteci teancurile, spuse el. Știu că nu mă crezi, dar nebunia mea are o ordine.

Camera mare avea biblioteci pe toți pereții, rafturi magnifice care ajungeau până la tavan. Erau pline

și cărți. Cărți și suporturi de cărți realizate din marmură și alabastru, suporturi grele din piatră sculptate în formă de struguri sau sticle de vin.

Ea văzu că se uită la ele și își trecu mâna peste unul dintre rafturi.

– Tâmplarul care a făcut dulapurile din bucătărie a hălăduit creat. Am reciclat lemnul de sequoia de la butoaiele masive vechi folosite la depozitarea vinului la începutul secolului XX.

– Sunt superbe.

Scoase o carte și o privi.

Asemenea Bestiei care îi oferea Frumoasei dorința inimii ei, el spuse:

– Poți să citești ce vrei.

Frunzări o carte despre tinctoriile viticole franceze, o puse la loc, scoase o altă carte, despre struguri intruși pe spațiere. Examină bănuitoare restul titlurilor – toate tomurile despre viticultură, vinificație și istoria vinului.

– Ai citit vreodată de plăcere? întrebă ea. Sprâncenele lui se ridicară de parcă era uluit, de parcă ideea aceea nu ar fi venit niciodată. De exasperare ea întrebă: A făcut vreodată ceva de plăcere? Când el o privi, cu ochii căprui în care ardea lumina lui, dori să nu fi întrebat. Era timpul să schimbe subiectul. Ai niște cărți grozave aici.

– Mulțumesc. Într-o bună zi, când mă voi pensiona, le voi putea citi pe toate.

– Citești și cărți în format electronic?

Pentru că, în mod sigur, cartea ei nu se afla pe aceste rafturi.

– Nu. Nici nu o voi face vreodată. Vreau hârtie.

Era prostește să se simtă rănită. Milioane de oameni îi citiseră cartea și încă sute de mii nu aveau să urmărească vreodată filmul. Oare nu era curios în legătură cu ea și cu scriitura ei? Dacă el ar fi scris o carte, ea ar fi suficient de interesată cât să o citească – privi din nou spre rafturi – dacă nu ar fi despre cum să recunoști putregaiul nobil la strugurii Riesling. Bun. Probabil

că el avea să publice o carte despre viticultură [illegible] bah! nu avea să o citească. Dar cel puțin ar cumpăra

– Sunt scriitoare, spuse ea cu blândețe. Nu-mi cum o citești, atâta vreme cât citești. Pot să iau câteva parte ca să mă pun cărți e?

– Casa mea este a ta. Fă ce vrei.

Ștai. Doar să nu deranjez teancurile. Scoase cu d în geantă cu rechizite și îl puse pe birou, cu fața a un. Scoase cu grijă un șervețel din geantă și, pe supra de piatră, îl întinse pentru a revela diamantul. Cu fier, îl puse din nou între dinți, din față a cranului. Sunt gata!

– Eu merg să scot ceva din congelator pentru cin E în regulă friptură, sau nu mănânci carne roșie?

Se uită la el de parcă era nebun.

– Sunt din Texas.

– Sigur există vegetarieni în Texas.

– Sunt sigură că există și fumători în California, da nu se laudă cu asta.

– Friptură și salată. Vino jos când ești gata.

El coborî scările, cu unul dintre acele zâmbete reținute.

– Nu mai durează mult, spuse ea către locul unde stătuse el mai devreme, și te voi învăța cum să zâmbești ca lumea.

Cu un prosop de la baie șterse praful de pe birou figurina de jumătate de metru a unui zeu roman în pân ospăț. Placa atașată îl identifica drept Bachus, zeul vinului.

Deci, chiar și în artă, Eli rămânea fidel acelei teme.

Se așeză pe scaun și umbla la manete până când au nse podeaua cu picioarele. Se uită în sertare. Multe creioane pixuri, caiete, un capsator și un decapsator. Cam lucrurile pe care se aștepta să le vadă într-un birou. Când trase sertarul de sub birou, se aștepta să vadă tastatura.

În schimb, găsi un mic teanc de plicuri, toate cu aceleași timbre străine. Din Chile.

Și la fundul ceaiculuț, o bucată de hârtie care fusese mototolită, apoi îndreptată, apoi mototolită, apoi netemototolită. Scrisoarea păstra miros de tutun. Hârtia în sine părea uzată, ca și când voise s-o arunce și nu putuse.

Încet, dorind să afle ce îl mâna, simțind o nevoie nesăbuită de a-i cunoaște secretele, o scoase de sub pliculeț și începu s-o citească.

capitolul 23

El știa că Chloé avea încredere în el.

Avea încredere în el, în parte pentru că îi căuta găsea încrederea, în parte pentru că refuza să fie la fel de cinică precum mama ei.

Dacă ar ști ea...

Nu era timp de regrete.

Trebuia să încheie târgul.

Trebuia s-o facă să se căsătorească cu el cât mai repede posibil. Avea un plan. Ar trebui să meargă.

Primul pas: s-o aducă în casă cu el. S-o sperie puțin de niște rușinați care o urmăresc. Să facă să pară ca și când el era singurul bărbat care o poate salva.

Rezolvat.

Extrem de jenant să se poarte ca un băiat de 13 ani care încearcă să impresioneze o fată, dar nu avusese timp să plan fice ceva isteț și, oricum, părea să fi funcționat.

Pentru că avea încredere în el.

Al doilea pas: s-o hrănească, să-i dea vin, să termine seducția pe care o începuse înainte să aibă un atac de conștiință.

Pasul al treilea: să-i spună genul de minciună cum nu mai spusese în viața lui.

Urma să îi spună că o iubea. Dacă trebuia. Și dacă era nevoie de mai mult vin și avansuri sexuale pentru a o convinge, urma să facă și asta. Avea să facă orice era nevoie ca să-și salveze crama.

Pasul al patrulea: se convinge să accepte [illegible] chiar să se mărite cu el. Din cauza lui Cameron [illegible] lor lui, era precaută. Dar El se gândea [illegible] această seducție, și asta se transformase [illegible] Ea credea că el nu era unul dintre [illegible] putea, unul căruia nu-i pasă de [illegible] ăsta, urma un drum scurt spre aeroportul Santa Rosa, un zbor spre Reno, o nuntă rapidă și întoarcere acasă pentru a-și lua slujba de la tatăl ei.

Avea să meargă. Trebuia. Eșecul nu era o opțiune.

O auzi coborând la parter. Turnă primele pahare de vin, le luă, se întoarse cu un zâmbet și-i oferi unul. O văzu stând pe ultima treaptă, cu scrisoarea mototolită a lui Abuela în mână.

– Eli, ce e asta?

– Ce faci cu asta? Lăsă paharele pe bufet. Ai citit-o?

– Da. N-am vrut, dar timbrele străine mi-au atras atenția, și asta... Ridică una dintre foi. Era mototolită, așa că am observat-o. Apoi am văzut scrisul vechi și te-am mirat și m-am gândit... cred că m-am gândit că e ceva de la bunica ta. Și este, dar de la cealaltă bunică a ta. Mama mamei tale. Din Chile.

Știu cine este. Știu de unde este. N-ar fi trebuit să citești. Mi-ai invadat intimitatea.

Voia să strige la ea, să bată din picior ca un copil mânios.

Știu. Îmi pare rău, dar, Eli, de ce ai ignora o astfel de rugăminte? Privirea lui Chloë era îngrijorată, iar vorbele ei erau iuți și pline de neliniște. Este o femeie bătrână. Vrea să te mai vadă o dată înainte să moară.

Chloë nu înțelegea. Nu ar putea să înțeleagă vreodată.

– Nu vreau s-o văd.

– Cum poți să spui asta? Ridică scrisoarea și citi. „Au trecut prea mulți ani de când ți-am văzut ultima oară chipul, cel mai iubit dintre nepoții mei, și, în frigul

pe veșnic al unei terni de munte, când știu că n-o să mai apuc încă o toamnă, te implor să vii la mine și să-mi dai voie să îți cer iertare pentru"

– Știu ce spune.

Ven, spre Caloe și o smulse din mâinile ei și o mototoli. Din nou.

– Ai mai făcut asta. Mereu o neteziști la loc. A scris-o cu cinci luni în urmă, și încă nu ai aruncat-o. Indiferent de ce ți-a făcut, cumva dacă spui că nu vrei să o vezi, nu o poți lăsa.

Ce spunea Caloe era de bunsimț. Părea nedumerită și aproape rănită de cruzimea lui.

Lui Ell nu-i păsa.

– Pot s-o las. Merse spre coșul de gunoi de inox, ridică ușor capacul și lăsă scrisoarea înăuntru. O aruncase.

Dar mărunțul micuțului trabuc al Abuelei i se agăță de piele și se spălă o dată pe mâini. De două ori.

– Nu pot să mă despart de mânie. Niciodată. Pentru ce mi-a făcut femeia aceea, merită să ardă în iad.

– Pare că se poate întâmpla asta în curând. Este bătrână. Chloë făcu un gest larg. E pe moarte!

– Poate. Sau minte. Face asta cu o abilitate megalabolă. A exersat destul.

– Ell, dacă ai crede cu adevărat asta, nu ai fi păstrat scrisoarea.

– Am păstrat scrisoarea pentru a-mi aminti cât de mult am urât... urât...

Ura îl ținea în cătușele sale crude, și de-abia putea respira.

– De ce? Chloë vorbea încet, cerând o explicație. Ce s-a întâmplat în Chile de nu poți ierta sau uita niciodată?

Lui îi venea să urle.

Să plângă.

Să se arunce pe podea și să facă scandalul pe care nu îl făcuse niciodată în viața lui.

Nu putea face asta.

Nu ar putea fi ca... ei. Ca ea

Ca mama lui, Valentina.

Totul deveni negru, vârtejul furiei, amețitor se strângea în jurul lui. Atenția lui se concentră la un singur punct: la chipul lui Chloë, pentru a se calma.

Și, pentru prima dată în viața lui, începu să-și spună povestea.

– Prima mea amintire este de când puneam masa cu Nonna, de Crăciun. Își făcea de lucru în jurul mesei, încercând să facă totul bine, pentru a o face fericită pe Nonna lui. Am spart un pahar și m-am ascuns de ea. Îmi adac aminte cât de mirat am fost când m-a îmbrățișat și l-a măturat fără reproșuri. Mai târziu, am auzit-o vorbind cu tatăl meu așa cum o mamă biblică vorbea cu un fiu care se deda plăcerilor Sodomei și Gomorei. Am fost surprins că a îndrăznit, dar știam că nu avea să se schimbe nimic. Nu tatăl meu a fost cel care m-a făcut laș. A fost mama mea. Avea un temperament care, la cea mai mică provocare, scăpa de sub control.

– Mama ta... te-a rănit? Te-a abuzat?

– Ai vrut să auzi asta. Acum, ascultă! Așteptă până când Chloe se așeză pe un taburet, cu mâinile în poală. A doua amintire a mea este cu tatăl meu urlând când mama l-a înjunghiat. Se opri, privind-o cinic și surâzând. Știi despre asta, nu? Că mama l-a înjunghiat pe tatăl meu?

– Am citit despre asta. Pe internet. Da.

Lăsă privirea în jos.

Bun. Era jenată.

– Pentru că ai crezut că ai dreptul să-mi cunoști secretele.

Ea ridică din nou ochii ușor spre el, privindu-l nedumerită.

– Pentru că eram cunoscută în legătură cu tine. Îmi placi, dar nu ești... ușor de cunoscut.

Desigur. Asta face cotrobăitul să fie în regulă.

[illegible] cu picioarele în [illegible], ar [illegible] în [illegible]

– [illegible] tatăl meu m-a văzut de ea aspete, m-ar [illegible] acest stea[illegible]. Ar fi un fragment din cartea mea, în [illegible] să afle de ce [illegible] ceva cu mine ar scrie o carte [illegible] poliției. Te cunosc, Eli – știai de urmărește tata și cred că te-ai uitat în fotografii mea ca să vezi dacă e[illegible] cu ma[illegible] această [illegible] din lume.

– Ce [illegible] urmărește [illegible] tata, tău' repetă el.

Pentru o clipă, se gândi că ea știe cronicul adevăr.

– Să-mi găsească un pretendent. În adunei amănte' Acum [illegible] bat [illegible] soarea. Am vorbit despre asta în prima mea [illegible] ai mei și [illegible] am spus că nu trebuie să ne speriem pentru că tatăl meu este obsedat de ideea că eu să mă mărit. Și nu [illegible] m-am speriat, dar pur [illegible] părut că tu da, având în vedere cât de mult [illegible] [illegible] intimitatea ta și la derasarea ta. Mai cercetat și tu. Nu-i așa?

– Da. I. dădea dreptate – pentru că privise fotografia [illegible] în vreme ce asculta cum tatăl ei îi propunea căsătoria în numele ei.

– Bun, atunci. Se lăsă înapoi pe scaun. Știa că n-am [illegible] să [illegible] înjunghiat pe tatăl tău pentru că a aflat că era îndrăgostit de Francesca Pastore.

Eli pufni.

– Nu era îndrăgostit de Francesca. Dar [illegible] o trăgea. Probabil, o lăsase însărcinată. Eli își iubea tatăl. Și se împăcase cu rolul frumoasei Francesca în viața lui. Dar, când își amintii acea noapte terifiantă, o trăi din nou. Dormeam. M-am trezit de la țipătul acela [illegible] uneori, noaptea, încă îl aud în visele mele –, cu ea strigând la el. Lumini. Sirene. Oameni care fac fotografii, multe fotografii, și strigă întrebări către părinții mei și către polițiști. M-am dat jos din pat pe furiș și am privit cum bărbați și femei în uniformă îi trag pe amândoi părinți, pe tatăl meu pe targă și pe mama cu mâinile încătușate la spate. Mama m-a văzut privind din capul scărilor și a strigat să stau acolo, că va veni înapoi după mine.

Am ramas înmărmurit, crezând că, dacă mă mișc ma
inte să se întoarcă avea să mă rănească, așa cum îl
rănise pe tatăl meu. Pentru o clipă, bătrânul acela a
fi vrut să se trezească la viață în Eli. Haosul să împrăș
încet. Servitorii au plecat. Nimeni nu a chemat asistența
socială. În ziua următoare, Nonna m-a găsit acolo,
încă în pijama – îmi era frică să mă mișc. M-a luat la
ea acasă.

– O., Eli.

Chloë întinse o mână spre el.

– Nu. Ai vrut să afli despre Abuela. Lasă-mă să-ți
spun. Și nu zise nimic. Nu mă atinge. Nu îmi arăta
compasiune.

Chloe își retrase mâna și se prinse de părțile laterale
ale scaunului, ca și când s-ar fi temut că ar putea cădea.

– Am locuit cu Nonna timp de cinci ani, până când
mama a ieșit din închisoare. Cinci ani de viață norma-
lă. Mă dădeam în leagăn în curte, mâncam fursecuri
făcute de Nonna, mergeam la școală, mergeam cu bi-
cicleta. O viață relativ normală. Tatăl meu se îngră-
gostea mereu și apoi uita de dragoste, și făcea copii și
îi abandona, dar pentru mine și asta era normal. E
bănuia că Chloe intuia în ce se băga, deși o femeie
inteligentă ar fi făcut cale întoarsă. În acei cinci ani
ori de câte ori Nonna mă ducea să o văd pe mama. Va-
lentina era în spatele gratiilor, și vechea teamă de ea
se estompa.

– Era nebună?

Chloe nu părea răutăcioasă, ci neliniștită.

– Nu. Impetuoasă. Răsfățată. Foarte inteligentă, și
totuși... o netrebnică. Așa cum el nu avea să fie nicio-
dată. La 16 ani, era o regină a frumuseții. La 18 ani, a
devenit mamă.

– Era un copil!

Degetele lui Chloë se făcură albe pe scaun.

– Da, și, când avea 21 de ani, bărbatul pe care îl iubea se lepădase de ea, și viitorul ei promițător fusese distrodată distrus.

El îi putea înțelege amărăciunea – până la urmă, era mama lui.

– Câți ani avea tatăl tău când a seduso?

– Nu știu... 25.

– Ce depravat!

Chloë scuipă cuvântul.

– În fiecare zi din viața lui, spuse Eli, apoi se gândi la cei 11 ani care îl despărțeau de Chloe și i se făcu greață.

O mângâiere că ea măcar nu era o adolescentă. Cel puțin ea experimentase câte ceva. Cel puțin, ea știa cine era și ce își dorea. El nu era precum tatăl său. Sau precum mama sa. Îi percepuse viața având-o ca model pe Nonna și pe Nonno – nu în iubirea lor deschisă, nu putea face asta –, ci când venea vorba despre simțul lor moral și despre felul în care se purtau cu toți, cu respect și bunătate.

Acum, Eli le trăda învățămintele. Știa asta.

Dar nu avea să supraviețuiască fără cramă. Prețuia via le, care deveneau din ce în ce mai verzi și mai puternice, și era exaltat de vinuri, subtile, bogate și aromate. Via le și crama îl uneau cu fratu lui, cu Nonno și Nonna, cu toate generațiile familiei Di Luca ce se instaloseră în această vale bogată și se străduiseră să fie americani, să fie prosperi, ca mereu, mereu să fie o familie. Nu putea să îi lase să se apropie prea mult de el, pe Nonna, pe frații lui, nici măcar pe strămoșii lui. Era prea atrofiat de vechea durere și de singurătatea amară. Dar își putea demonstra iubirea îngrijindu-se de ținuturile și de averile lor.

Avea să facă ce trebuia să facă. Avea să o amăgească pe Chloë. Avea să se însoare cu Chloë.

Pentru că, fără cramă, ar fi ca o viță fără apă. Fără cramă s-ar veșteji și ar muri.

capitolul 24

Chloe se dădu jos de pe scaun, mișcându-se încet, de parcă se temea că o mișcare bruscă l-ar putea face pe El să atace.

– Mi-e foame, spuse ea încet. Te deranjează dacă fac salata?

El nu era furios. Indiferent de ce spunea ea, indiferent de ce făcea ea, indiferent de cât de neagră îi era furia sau cât de sumbră era lumea lui, nu i-ar face rău.

După părerea mea, nu este nimic mai atrăgător decât o femeie care își face de lucru în bucătărie.

Când ea scoase limba la el, se simți aproape normal.

Dar nimic din toate astea nu era normal. Pentru că nu putea să tacă. Chloe însăși deschisese cutia Pandorei. Poate că el o făcea să se simtă incomod, dar avea să fie nevoită să facă față consecințelor.

„Nu-i corect." Chloe începuse această pledoarie prostească, de autocompătimire, da.

Dar, deși El se disprețuia pe sine pentru că cedase, știa că trăia sub mult prea multă presiune.

Contabilul său, un om pe care îl considerase prieten, îl jefuise și făcuse totul pentru a-l distruge și apoi fugise fără mustrări de conștiință și fără vreo explicație.

Asta îl lăsase vulnerabil în fața șantajului lui Conte și îl condusese la decizia inexorabilă de a o păcăli pe Chloe să intre într-o relație bazată pe minciuni și înșelăciune, iar propria vină sporea presiunea.

Mai rău, zidul ridicat în atâția ani se zdruncinase, și toată durerea și angoasa acumulate se revărsau.

Încercase să uite.

Nu putuse niciodată.

Acum, se dezgolea, totul pentru că Chloe găsise nenorocita aceea de scrisoare și o citise. Îi citise corespondența privată.

La naiba cu ea! Merita tot ce auzise.

Chloe găsi castronul lui mare de lemn.

– Ai un uscător de salată?

– În dulapul din colț.

Îl scoase. Scoase legumele din frigider. Se uită întrebător.

– Nu caut scuze pentru mama mea. A fost egoistă până în măduva oaselor, nu i-a păsat de nimic și de nimeni în afară de ea însăși și de unul lângă la care a supus-o mira. Dar ea a spus că el a insultat-o când era gravidă și șmundul-l pe tata, o cred. Pentru că și el era egoist și nu a iubit niciodată pe nimeni în afară de el însuși. Într-un fel cuadat. Eli inca jelea pentru mama lui și pentru oportunitățile irosite în viețile lor.

Chloe rupse frunzele de salată, le clăti și le uscă.

– Rutina vieții de zi cu zi alături de Nonna mea făcut să uit că pericolul pândea atât de aproape. Eli se întoarse cu spatele la ea. Aveam opt ani când mama a ieșit din închisoare. A venit să mă ia de la școală și m-a făcut cu mâna ca și când se bucura să mă vadă. Era atât de frumoasă. Zâmbea. M-am urcat în mașină cu ea. Nu m-am gândit la nimic. Nu mi-am dat seama că era să mor de atâtea ori înainte să ajung să-mi văd iar casa.

Mixerul de salată se opri.

– Tea răpit?

El nu se întoarse, nu voia să-i vadă ochii mari de uimire.

– Tatăl meu nu era un părinte bun, așa că bun ei mă aveau în custodie. Mama mea ura tot ce avea legătură cu tatăl meu, inclusiv pe părinții lui, și m-a văzut drept instrument de răzbunare.

– Dar era mama ta!

Acum, el se întoarse cu fața spre Chloe.

Arăta la fel de șocată cum își imaginase.

Ce femeie e prostuță să-și imagineze că toți părinții erau ca ai ei!

– Vrei să spui că era mama mea, așa că trebuia să mă iubească? Batjocori copilăria lipsită de griji a lui Chloe. Doar puțin. Doar pentru că o invidia, nu pentru

că ar fi dorit vreodată altceva pentru ea. În plăcerea mea care devenise. Mama mea știa că, dacă m-ar fi iubit, ar fi rămas pe lângă mine, care mă ingrijea zi de zi, atât de bine încât nu simțeam lipsa prezenței ei. Ar fi fost mai ușor dacă aș fi înțeles mama atât de bine. Apoi a plecat într-un avion privat, și am zburat spre Chile. Când am plâns că vreau la Nonna, mi-a spus că nu o voi mai vedea niciodată.

Chloe murmură ceva ce sunase precum

– Ce nenorocita! Continuă să învârtă sticla și ridică privirea apologetic. Scuze! Eu... Tocmai mi-am pierdut complet mintea pentru ea.

– Complexul familiei Silva este situat adânc în Anzi. Ea se opri, amintindu-și când văzuse prima oară acei munți frumoși, zimțați ca niște lame. Înainte ca timpul petrecut printre ei să se termine, aveau să sfâșie mama unui băiețel singur. Tatăl mamei mele era mort. Mama e... femeia care a scris acea scrisoare.

– Abuela, îi aminti Chloe.

De parcă ea nu și amintea numele ei.

– Da, Abuela era o supraviețuitoare. Mânase familia prin revoluții, greutăți financiare, scandaluri. Era nemiloasă, și eu nu eram decât un instrument care trebuia ascuțit pentru a fi folosit mai târziu. Am fost instalată în dormitorul pentru verișori. În prima noapte, am plâns până am adormit. După ce verișorii mei au terminat cu mine, n-am mai plâns niciodată.

Chloe îi aruncă o privire sumbră.

– De ce?

– Știi ce este o petrecere cu pături?

Ea clătină din cap.

– Este atunci când băieții se adună și îl acoperă pe unul dintre ei cu o pătură, ca să nu poată riposta, și îl lovesc cu bâte până la moarte.

– *Verișorii* tăi au dat o petrecere cu pături pentru tine? Când aveai *opt* ani?

Eli se îndepărtă de Chloë, de mila și grija ei și privi afară pe fereastră unde apusul soarelui picta valea în roz și aur.

– Eram un străin. Eram mic. Eram slab. Eram smiorcăit. Și spaniola mea era precară.

Chloe nu scoase din sunet, nu puse întrebări, dar el simți apăsarea interesului ei în timp ce aștepta restul poveștii.

– „Doar cei duri supraviețuiesc". Aceasta era deviza Abuelei. Și am supraviețuit. Privind în urmă, îi părea rău pentru copilul prost care fusese. Coaste rupte. Clavicula ruptă. Obraz rupt. Rotulă spartă. Abuela era furioasă. Nu-i plăcea să cheltuiască atât de mulți bani ca să mă facă bine, așa că le-a interzis verișorilor mei să mă mai acopere cu o pătură și să mă bată. După aceea, n-am mai folosit o pătură. Dar am învățat să mă lupt și, în cele din urmă, ei se temeau de mine. Desigur spuse el reflectând, de atunci n-am mai dormit o noapte întreagă.

– Asta explică ochii obosiți. Chloë îl inspectă. Mama ta unde era? Știa că i-ai spus că nu îi pasă de tine, dar nu te-a dus acolo ca să fii omorât. Nu-i așa?

– Mama mea avea propriile probleme. Abuela n-o lăsa nici pe ea să plece. A spus că mama făcuse suficiente daune cu fugile ei. Presupun că se referea la greșeala de a se fi căsătorit cu tatăl meu. Apăsă pe sticlă. Era rece sub palmele lui și, cu toate astea, nimic nu-i putea răcori furia dată de faptul că trebuia să spună această poveste. Mama era acasă cam de un an când Abuela i-a prezentat un bărbat care urma s-o ia de soție.

– Bun ca ta i-a aranjat căsătoria?

„Așa cum tatăl tău a aranjat-o pe a ta."

– Abuela i-a aranjat căsătoria cu un barbat puternic și bogat. Și mama s-a mântat cu el. Ți-am spus. Pentru Abuela, copiii și nepoții ei trebuiau sacrificați pentru binele familiei. Bănuiesc că, atunci când mama a fugit cu tatăl meu, i-a deturnat planurile Abuelei. Dar numai

temporar... când s-a întors în Chile, era încă o femeie măritată, așa că s-a căsătorit.

– Pentru binele familiei, repetă Chloe.

– Da. După aproximativ un an, a fost ucisă împreună cu soțul ei într-un schimb de împușcături motivate politic.

– Bunica ta te-a lăsat singur cu verișorii tăi?

– Cum ar fi putut să mă lase singur? Nu fusese vreodată alături de mine.

Lumina de afară se diminua.

Mai bine. Așa era mai bine.

Pe măsură ce lumina devenea mai slabă, El nu mai putea vedea chipul indignat, șocat și plin de milă al lui Chloe, așa că vorbele curgeau mai ușor.

– Eh, despre părinții tăi. Nu mi-am dat seama.

– Nu. Nu ai făcut-o. Părinții tăi nu sunt împreună. Nu sunt căsătoriți. Și totuși, amândoi te iubesc. O mică dramă cu amărăciune. Nici unul din părinții mei nu m-a iubit, dar, când eram în Bella Valley, nu aveam nevoie de ei, pentru că îi aveam pe Nonno și pe Nonna. Se opri, strădui-se să încetinească puțin curgerea cuvintelor și să-și filtreze sentimentele, astfel încât Chloe să nu-l vadă vulnerabil și rănit – și să-l disprețuiască. Dar cuvintele continuau să vină, rapide ca gloanțele, smulgându-se din el ca și cum stătuseră prea mult timp în interior, așteptând ca ea să le asculte.

Toate nopțile reci, toate zilele lungi, amintirea casei m-au ferit de disperare. La început, m-am gândit că, dacă întreb destul de des, aș putea s-o conving pe Abuela că vreau cu adevărat să mă întorc acasă. Apoi m-am gândit că, dacă sunt băiat bun și îmi dau silința la școală, mă va lăsa să plec. În cele din urmă, am făcut greșeala fatală. I-am spus unchiului meu, care era fabricant de vin, la crama familiei, cum să-și amestece vinul. Și a câștigat premii.

– Cum ai știut să amesteci vinurile?

Eh își atinse nasul.

– Am moștenit acest talent.

Chloe făcu următorul salt logic.

– A dovedit că aveai valoare.

– Exact. Eram deștept și făceam vin bun. Nu mai aveam potențialul de a fi util. Eram util.

De parcă își amintea deodată ce făcea, Chloe intră din nou în acțiune. Căută prin dulapurile lui, găsi o tigaie cu fund gros și ulei de măsline extravirgin, luă un recipient și începu să amestece sosul.

– Te-au maltratat în continuare?

Găsi un tel și bătu ceva într-un castron, de parcă încerca să-l ucidă.

– Nu. Nu. Nimeni nu a îndrăznit. Nu atunci. Abue a ar fi organizat să asigure o petrecere cu pături. Nu dormeam în dormitor cu ceilalți nepoți, mâncam bine, mă înfruptam cât puteam. Încleștă tăcerea și zâmbi la propria glumă. De aceea am supraviețuit prima oară când am fugit. Chiar și vara, în Anzi, noaptea este foarte frig.

– Prima dată când ai fugit? Chloe găsise tocătorul și cuțitele și tăia legume – ridichi, țelină – cu viteza luminii. De câte ori ai fugit?

– De câte ori e nevoie să înveți să urmărești un iepure prin zăpadă? De câte ori e nevoie să înveți să faci focul cu semnal? De câte ori este nevoie să înveți să faci o peșteră din zăpadă și să supraviețuiești unei furtuni? De câte ori e nevoie să înveți să nu lași nici o urmă a trecerii tale?

– A fugit atât de des? Cuțitul încetini. Cât timp ai petrecut acolo?

Am fugit cu succes de trei ori. Prima oară, m-au prins după o săptămână. A doua oară, au adus câini și m-au găsit după trei zile. A treia oară... mi-a luat mult timp până am ieșit din nou. Eram hotărât să-i păcălesc. Așa că am așteptat până am făcut totul ca la carte. Am drogat câinii și am ieșit pe timpul unei furtuni de zăpadă și am fost plecat timp de opt luni, fără să iau contact cu un singur suflet, supraviețuind pentru că nu am avut

de mos. Era tic asta ne să mă înțeleg în complexul ... Dar ... și aș fi preferat să mor. „Și atunci ... și acum." Și cartelul ... le droguri m-a găsit oricum. M-a luat ... m-a dezghețat.

– Te-a forțat să faci trafic de droguri pentru el? întrebă ea îngrozită.

Nu. El nu se gândise că avea să ch cotească în vreo ce spunea această poveste, dar a tăcut. Mă duc ... domeniul familiei. Sincer, cred că era încă de Abuela

Chloe ținea în mână un borcan de capere ... ar încă din urmă întrebă

– Cum ar veni acasă? Acasă în Bella Valley?

– Să dovedit că făceam totul greșit. Fugeam în pustie tare. Nu puteam să ajung acasă așa, și mă, devreme sau mai târziu, aveam să mor – ceea ce ar fi fost mai ușor. Dar eu să trăiesc!

– Oh, Eli!

Chloe abandonă salata și dădu să vină la el să-l ... mbrățișeze.

– Nu! spuse el aspru. Dacă vrei să auzi restul, rămâi unde ești. Nu pot să-ți suport compasiunea.

Ea se opri. Părea rănit. Încuviință rar.

Putea să facă asta.

Aproape terminase.

– Într-o zi, a venit în vizită un actor din Chile și se mân suficient de bine cu tatăl meu cât să mă fi putut recunoaște. L-am rugat să mă ajute. Arăta atât de speriat ... credeam că o să facă pe el. A refuzat. L-am rugat să fi transmită un mesaj tatălui meu. Dădea înapoi și a zis „Dacă aș spune cuiva că pușt ul lui Gavino Di Luca este ținut împotriva voinței lui, ar ieși un scandal internațional, și Abuela ta m-ar face bucăți. Vorbea serios, și m-a pus pe gândurI. Puteam să scap dacă găseam un reporter care m-ar asculta, un paparazzo care ar face ban, dacă ar întreba ce se întâmplase cu fiul lui Gavino.

Chloë stătea acolo, ținând o roșie la piept, de parcă nu se putea mișca până când el nu termina povestea.

– Câți ani aveai când ți-ai dat seama de asta?

4.

– A funcționat?

– De minune! Am fugit! Familia mea a căutat în zadar... Nu a găsit-o – în mănăstire! Când se gândi la uneori se... vremuri le... care căutau prin zăpadă, mama îi tresări inima de... bucurie. M-am dus în capitală, am părăsit un reporter, mi-am amintit de mijunghierea care avusese loc cu unspre-zece ani în urmă și i-am zis că mama mea a fost a în... închisoare și că, atunci când a ieșit, m-a răpit. Asta era o știre pe cinste! Dar i-am spus că tatăl meu nu mă văzuse... de... de... șase ani, că trebuia să mă întorc la el, că ar... trebui să existe o reîntâlnire între tată și fiu pentru ca el să aibă o fotografia. Când Eli își aminti de performanța lui dramatică, i se strânse stomacul. Dar funcționase! Reporterul era deștept. Recunoștea o poveste care i-ar aduce o avere. Tatăl meu recunoștea o poveste care i-ar pune în fața camerelor de știri. Nu îmi păsa că amândoi făceau bani de pe urma adversităților mele.

– În acest caz, amărăciunea a fost compensată de satisfacție.

– Bine spus. Gata! Îi dezvăluise totul lui Chloë. Spusese totul cu voce tare și nu se prăbușise. Au fost o mulțime de poze – trebuia să mă aplec puțin pentru că ajunsesem deja mai înalt decât tatăl meu și nu îi plăcea asta. Dar, după ce s-a terminat circul din presă și după șase ani în exil, am reușit să mă întorc acasă. Acasă la Nonna. Acasă în Bella Valley. Acasă la vinăria Di Luca.

Chloë privi prin încăperea mare de parcă o vedea cu alți ochi.

Rămăsese o singură amintire urâtă de eliminat.

– Ultimul lucru pe care l-am văzut în timp ce eram în avion în drumul spre casă, a fost Abuela, care stătea pe pistă, privindu-mă. Până când a decolat avionul, nu am fost convins că nu avea să își exercite influența pentru a mă forța să debarc.

Rostirea cuvintelor invocă fantasma acelui moment...

Abuela, înaltă, dârză, întruchipată mereu în doliu, cu mâi impreunate în față, cu ochii ei negri întunecați, privind pe fereastra apartamentului unde trăiau ei. Familia spunea pe șoptite că era vrăjitoare. Incapabil să se ascundă de privirea ei acuzatoare, Eli crezuse că se temuse.

Se smulse din acea amintire, se îndreptă spre Chloe și spuse:

– Și tu vrei să mă împac cu femeia asta.

capitolul 25

Chloe se întrebase despre locurile întunecate și ascunse din sufletul lui Eli. Acum le văzuse ieșind la lumină, se târâse după banalul care fusese și băroatul care era acum. Abandonând cuțitele, traversă încăperea.

– Eli, poate *Abuela* ta a făcut ce trebuia să facă pentru a-și menține familia în siguranță și prosperitate, și poate a greșit dar, în acea scrisoare, ea își amintește timpul petrecut împreună și lecțiile pe care ți le-a predat.

Eli ridică o mână.

Chloe se opri cu mult înainte să ajungă la el.

Avea ochii aproape negri de furie și durere și vocea guturală și plină de resentimente.

– Era fiica unui viticultor. Știa procesul. Odată ce și-a dat seama că am acest dar, s-a asigurat personal că am învățat tot ce avea ea de predat.

– Așadar, ați împărtășit ceva.

– Pentru profitul ei!

Când Chloe privea la casa lui și la Bella Valley, părea că el avea tot ce își putea dori cineva .. și, cu toate astea, avea răni pe care nu și le-ar fi putut imagina vreodată.

Acasă însemna totul pentru acest om. Era un sanctuar. Un refugiu. Și, cu toate astea, nici măcar aici nu se putea ascunde de amintirile sale.

Nu se putea ascunde de sine însuși.

Încercă din nou.

- Scrisoarea aceea . nu era umilă, dar vrea să te vadă. Spune că nu mai are pe nimeni

- Unchiul meu, verii mei sunt acolo, te asigur Dar mereu a plăcut să fie singură Izolată de restul familiei, sa nu doar pentru a domni asupra tuturor la mese sau pentru a ridica cu glas tare orice păcat

- Spune că e bolnavă

- Nu cred

- O crezi sau nu. E ca treaba cu Joseph Bianchi, care îşi doreşte deodată sticla de vin a bunicului tău De ce acum, după atâţia ani? Credem că a găsit nişte diamante într-o altă sticlă Chloe flutură un braţ De ce vrea Annaeta să îţi vorbească acum? Are un motiv este bătrână, aşa că probabil nu este un motiv pe care să vrei să ţie în consideraţie Probabil se apropie de sfârşitul vieţii şi vrea să ia legătura cu nepotul care a făcut-o mândră.

- Nu o cunoşti deloc.

- Nu, nu Dar ştiu că nici acel băiat nefericit de 14 ani nu a cunoscut-o. Nu mai eşti copil. Nu te poate ţine ostatic din nou.

- Nu înţelegi? Mi-am petrecut copilăria lovindu-mă de pereţi până când soru mele, şi ea a construit zidurile cu propriile mâini

- Îţi cere împăcarea Poate că acum nu eşti gata să te împaci cu ea, dar timpul nu este ceva pe care să-l poţi controla Daca ea moare şi vine ziua în care îţi dai seama că au fost lucruri care ar fi trebuit spuse Nu va exista o a doua şansă Chloë îşi menţinu vocea joasă şi moale, ca un îmblânzitor care alină un leu gata de atac. Aceasta este ocazia de a-ţi revizui copilăria, de a ierta şi de a uita După ce faci asta, o să se termine, în sfârşit.

- Copilăria mea s-a terminat în ziua în care am aterizat în Chile.

Foarte încet, cu precauţie, ea întinse mâna şi o puse pe pieptul lui.

Eli tresări. Inima îi bătea puternic.

Cred că amintirile tale despre captiv, zise ea. Tatăl tău. Mergi mai departe.

[illegible]

[illegible] durere.

Cu blândețe, ea se apropie. Își trecu brațele peste umărul tatălui lui și îmbrățișă strâns.

– Eu nu te voi trăda.

Își strânse ochii. Oftă încet. O privi în ochi [illegible] în stradă, cât ea era de mică, când ar fi fost ambii apreciați.

Mă rog sub control. Pentru un moment. Suficient. Cât era de mama mea. Ca unchii mei. Ca verișorii. Și totuși. Își dădu plinat. Își ceru să își amintească acele zile negre, când trăiam pe marginea unei furtuni de [illegible] durere, dar amintirile îl îndeamnă la neb[illegible]

Ea îi privi chipul.

Respira greu, cu narinele mărite.

– Dacă nu fugi acum, nu voi răspunde pentru consecințe.

Dar o strânse tare de talie. Picioarele ei atârnau. Trupul lui ardea lipit de al ei.

Ea se decise. Îl cuprinse cu picioarele și spuse:

– Vreau să văd hârtoatul sălbatic. Vreau să te văd scăpat de sub control.

El își dădu capul pe spate, ca și când ar fi înjunghiat în burtă. Trase adânc aer în piept.

Ea aproape că vedea lupta lui cu bestia lăuntrică.

Când El lăsă capul în jos, pierduse lupta.

Merse în grabă spre canapea și se lăsă pe ea. Cu ea călare în poala lui, îi desfăcu cordonul rochiei, o dădu jos de pe umeri și de pe brațe, dezvelindu-i sânii în lumina slabă și în aerul răcoros. Ridicând-o, linse, supse și apucă, până când ea respira zgomotos, cum făcuse el mai devreme. Felul în care își folosea dinții pe sfârcul ei, mai apoi ușurel pe care îl făcea cu limba ca să aline înțepătura

...ul ...ept pretund, ...ridicată în ge...
...pe ...de ...par ...ndul acela. Și acolo...
...ând ...ltă ...apul ...o privi, ...ă ...ată ...pt...nd ș...
...ng...pându-...i limba în gura lui, o imitație evi...
...ră a ...pr...lor ...n săruturi seducătoare. Oare asta
...mplase chiar în dimineața aceea?

...o sărută înapoi, dar nu cu grija de dimineață.

...descoperi de ce. Cu mâinile pe coapsele ei, îi ridi...
...ta ...și strecură degetele pe sub chiloți. O des...
...pe ...și roti degetul mare pe clitorisul ei ca și când
...ea ...reptul său atinge oricând și oriunde dorea.

...ă ...ându-se din sărut cu un geamăt, ea dădu
...pul ...pe spate și se legăna spre el. El strecură degetul
...ăuntrul ei...

„Nu. Prea mult. Prea repede. Prea intim."

De ce? Adorase latura lui sălbatică. De ce s-ar răzgândi
...m?

Pentru că știa senzația de posesie.

Nu era pregătită. Nu pentru asta. Îl prinse de încheie...
...ră și căzu la o parte.

...nu opuse rezistență. Se retrase, apoi cu ambele
mâini smulse dantela delicată de pe lateralul chiloților
...i, ...enjerându-i căzu pe un genunchi, lăsând-o expusă ne...
...ului ...ece ...și ...

Rămase între picioarele ei și o răsturnă pe spate. Cu
mâinile pe coapsele ei, o ridică și o atinse cu gura, și toa...
...e ...mințile le și pierdu. Nea pe care le demonstrase în sărută...
...ți le folosi acum în alte feluri. Își folosi buzele, limba,
...dinții ...ngându-i clitorisul, sondându-l, apoi sugând
până când ea țipă și se zbătu, nu în negare, ci în extaz.

Nu se opri. Plăcerea continua și tot continua. Ca...
...maxul ...se ridica și cobora ca intensitate. Fiecare nerv din
trupul ei tremura de șocul plăcerii continue, și el se re...
...trase abia când ea se prăbuși moale.

Privi cu ochii semiînchiși cum el se ridică, își des...
...făcu cureaua, apoi pantalonii, pe care îi împinse în jos.
Auzi sunetul unui ambalaj deschis, îl văzu că își pune

pieptănatul, apoi își strîpună un pantalon [illegible]

Nu! Se răsti în șoaptă, ofensată. Nu, [illegible]

[illegible]

[illegible]

[

[illegible] fără ezitare [illegible] trupul ei.

Împinse. Și împinse.

Era udă și tremura.

Preservativul era lubrifiat.

Dar [illegible] - și o dă liră [illegible]

El [illegible], tremurând. Expresia lui era cea a unei [illegible] captive, sălbatică și furioasă, dar mai [illegible] blândă, [illegible] interiorul [illegible]

- La naiba. Trebuia [illegible] spus. Este virgină.

capitolul 26

Lui Eli nu-i venea să creadă.

Chloë era virgină.

- Tehnic, *am fost* virgină

Vocea [illegible] firesc. Aproape firesc. Dar el auzi tremurul care o trădă.

O rănise.

Sigur că o rănise.

Pierduse controlul. Venise spre ea ca un sălbatic. Îi sărutase sânii pentru că nu putuse rezista, îi asaltase buzele pentru a pune amprenta asupra ei. Fusese un nenorocit egoist, și când simțise cum... himenul se rupea înăuntrul ei.

Cine dracului [illegible] mai spunea himen?

Cine dracului mai avea himen? Trăia în America zilelor moderne avea 23 de ani, trecuse prin liceu și facultate... și după ce terminau, avea să-i pună niște întrebări. Dar mai întâi...

Dacă ar fi avut vreo urmă de decență, ar fi mers afară. Ar fi oferit altă rundă de plăcere. S-ar fi controlat.

Nu putea s-o facă. Trebuia s-o aibă.

Își trecu un braț în jurul ei și, folosindu-se de pe canapea pentru a controla coborârea, se dădu jos de pe canapea. O ajută să se așeze pe el, încercând să pară comportat dar reuși doar să pară disperat când spuse:

– Ia-mă, atunci. Fă-te fericită!

Ochii ei erau mari, surprinși, privindu-l în jos spre el ca și când el era primul bărbat, iar ea, prima femeie. Nu tăceau așa pentru prima oară în istoria universului.

Trebuia să nu se mai gândească la astfel de lucruri altfel ea avea să ajungă din nou pe spate.

– Dar tu? întrebă ea.

Eu voi fi fericit oricum.

Erau întinși între canapea și măsuța de cafea. Chiar avea picioarele îndoite sub ea.

Părând încurcată, își trecu mâinile prin păr, înfoiat. Apoi, cu o mișcare agitată, își desfăcu fermoarul rochiei la spate. Se răsuci, când și-o trecu peste cap.

O aruncă spre pantalonii lui.

Sânii ei, rozalii și fermi, se impingeau înainte, în sus, apoi sărară.

El era îngropat în ea, căldura ei îl cuprindea, trupul ei îl ținea strâns și, dacă nu începea să-o tragă în curând, urma să moară de frustrare. Sau să ejaculeze fără nici un alt motiv decât că era înăuntrul ei, și se întărea cu fiecare secundă. Era mai tare, dar ea părea mai relaxată, ca și când durerea dispăruse. Ea se aplecă în față, experimental, se ridică, apoi se așeză la loc și iar se ridică.

Se opri, de parcă ceva nu era tocmai în regulă.

Lui i se părea *fantastic*. Dar rămase nemișcat, cuprins de o dorință agonizantă.

Privind concentrată, ea se prinse cu o mână de măsuța de cafea și de canapea cu cealaltă și le folosi ca puncte de sprijin. Sus și jos, sus și jos, drept înainte și drept în jos, cu un zâmbet slab ivindu-i-se pe chip pe măsură ce găsea ritmul.

El voia s-o lase să facă totul, să găsească locul unde exista doar plăcere. Dar, când se lăsă pe el puțin mai

[illegible] își frecă clitorisul de el, când unde e de [illegible] mai tare înăuntrul ei și i se răspândiră prin tot [illegible] în timp ce zâmbetul ei fiav dispăru și ea gemu și după [illegible] acea expresie cu totul feminină de glorie [illegible] oroare, ei cedă

Apăsă spre ea, răspunse la mișcarea ei, căutând plăcere oferind plăcere. Ei și Chloe amestecându-se până când nu-și mai dădea seama unde începea unul și unde se termina celălalt

Voia să posede. Voia să dețină. Voia să fie deasupra, să dirijeze mișcarea, ritmul, să ofere și nu să i se abandoneze.

Dar era blocat între masă și canapea și nu putea decât să apuce piciorul de masă într-o parte și piciorul de canapea în cealaltă și să încerce să le strivească în pumni și să o urmeze pe Chloë.

Instinctul și dorința o direcționau. Mișcarea ei deveni din ce în ce mai iute.

Testiculele lui erau din ce în ce mai tensionate. De-abia se mai putea abține.

Cu un geamăt, ea împinse tare, frecându-se de el, mușchii ei interiori apucându-i mădularul în timpul climaxului.

„Era și timpul."

Se arcui sub ea, trupul lui fiind prins într-un spasm, avu un orgasm atât de puternic și de iute, încât crezu că inima avea să-i explodeze. Gemu ca un puști care avea pentru întâia oară o fată. Nu-i venea să creadă. Gemu din nou, într-o plăcere atât de intensă, încât chiar părea ca prima oară.

Apoi ea se prăbuși peste el, copleșită, gâfâind, râzând și plângând.

El o îmbrățișă, îi mângâie părul cu mâinile tremurânde – ce îi făcuse? – și, mânat de o dispoziție primară pe care de-abia o recunoscu, spuse:

– Asta e. Trebuie să te măriți cu mine. În seara asta.

capitolul 27

Chloë râse răguşit şi îi sărută sfârcul.

– Eh! Ce dulce eşti!

Nu. El o apucă de braţe şi o sălbăti căt să n... ...ab...t! Na glumeşte. Tre... ne... ...t... seara asta.

Vorbea frenetic, împiedicându-se pe...

Ei, nu este necesar. Da, eram virgină, dar... ...t... ...ă... pe umăr, mormăind s...

– Cunoşti partea cea mai rea din mine, s... ...ai lăsat.

Pieptul i se ridica de parcă ar fi străbătut... ...o povară grea pe un drum lung şi întunecat. ... să lase oaste spaţiu între ei, să... fără timp să-şi ... ...ezească mintea.

Dar nu era atât de uşor. El stătea pe... goală. E... întins sub ea – lung, muşchiulos, ...um ... mai un bărbat care îşi ştăpâneşte trupul. Dacă ar mânca ... ... putea fi.

– Ei, nu mai lupta cu forţa. Adică, este evident... Nu ai nici un motiv să te simţi stânjenită. Ştiam ce ... ...eam. Ea încercă să glumească. Ştiam ce urmează, ...ea?

În mod previzibil, el nu râse. Nici măcar nu părea ... ...audă. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

– Putem merge acum la Reno, să ne căsătorim şi ... ajungem înapoi acasă în seara asta.

Ar fi trebuit să se enerveze. Era enervată. Dar el ... ...ferea din motive pe care nu le putea înţelege pe deplin.

– Pe cât de romantic sună asta, nu.

– Mă iubeşti.

Mânată de şoc, se îndreptă.

– Asta nu este adevărat. Vocea ei trecuse în cea mai înaltă octavă posibilă, şi ea încercă să îşi îmblânzească glasul. Ei, te-ai mai culcat cu femei. Nu le-ai iubit

– Nu dar eram genul de bărbat care nu echivalează dragostea cu sexul Tu ai așteptat Înseamnă ceva că mi-ai dăruit

Ea părea că voia să creadă asta

Nu Chiar părea să creadă asta.

Dar bărbații trebuie să fie logici Așa că și ea încercă să gândească logic

– M-am culcat cu tine pentru că ai împărtășit cu mine ceva din tine, mi-ai arătat că ești un bărbat cu sentimente profunde un bărbat care a suferit, nu ca majoritatea tipilor pentru o unghie ruptă sau ceva similar ci din motive bine întemeiate

Ea își știa deja privirea încăpățânată și o văzu acum și el.

– Eu am reușit să trec prin adolescență fără să fac sex. Se întâmplă Așa că acum am 23 de ani, ceea ce înseamnă că știu să aștept În plus, am și ceva inteligență. Am recunoscut că avem interese comune și am împărtășit acum experiențe – și încă partea bună. Ea zâmbi strălucitor știa să profite de moment

– Și eu la fel El se ridică Dar ce s-a întâmplat între noi nu e doar atât Acea expresie împacă faptul că s-a luat în mod intenționat o decizie Ceea ce am făcut noi nu a fost o alegere A fost o forță a naturii

Cuvintele ar părea prea sincere pentru liniștea ei

Nu se bucura deloc de sex, supraviețuise unui cataclism.

El continuă

– Nimic din ce ai spus nu schimbă adevărul. Mă iubești El o privi țintă în ochi. Nu-i așa?

Ea se trezi că nu-și putea muta privirea.

O făcea să fie confuză Nu avea dreptate Știa că nu avea și cu toate astea...

Ce avea acest bărbat de o făcuse să cedeze – și încă dornică?

Era suficient de drăguță, și, din câte își dăduse ea seama, majoritatea liceenilor și a studenților ar face-o

și cu un trol. Așa că, deși nu-și petrecuse toată viața ... flirturi, avusese destule oportunități de a trece la tapo... Odată ce tatăl ei începuse să se joace șah cu viața ei, tipi chiar și mai dornici începuseră să apară pe scena vieții ei.

Era interesată de sex, dar nu și de tipii în cauză.

Acum, după ce Eli, petrecuseră mai puțin de 24 de ore împreună și îl considerase un barbat încrezut, ma... tahălos, cu probleme de intimitate... și, cu toate astea, iată-l aici, piept la piept, față în față. Respirația lui îi afun... gea bazele, ochii lui priveau insistent în ai ei și era încă înăuntrul ei, atingându-se atât de intim, încât păreau o singură ființă.

E credea că ea era îndrăgostită de el.

Nu era. Nu putea fi.

Însă privirea lui o hipnotiza, iar palmele lui, ... se așe... zară pe umeri, calde și liniștitoare.

– Abia ne cunoaștem, șopti ea.

– Te cunosc. Degetele lui îi masau brațele în sus și în jos. Și tu mă cunoști mai bine decât mă cunoaște orice altă ființă de pe Pământ.

– Da. Așa este. Era bună pentru el. Când îl întâlni... se prima data, el era închis la fel de strâns ca o scoică. Acum, umbrele de deasupra lui se lumi... nau, iar ea îș... atribu... acest merit. Dacă ar rămâne cu el... s-ar vindeca de rănile copilăriei sale? S-ar deschide spre iubire? Nu trebuie să ne căsătorim doar pentru că ne cunoaștem.

Trebuie să mă mărit cu tine, zise el categoric. Spune-mi că sunt de modă veche, dar trebuie să te țeg în toate felurile posibile. Trebuie să știu că vei fi aici cu mine, mâine și pentru totdeauna.

De modă veche? Da, probabil că asta îl definea pe Eli Di Luca. Ea făcu un compromis.

– Hai să așteptăm câteva zile! Să ne gândim la asta.

Sub ea picioarele lui se încordară. Își ridică mâinile de pe umeri ei și, cu palmele cuprinzându-i bărbia, îi mângâie obrazul cu degetele.

– Nu pot aștepta câteva zile. Nu trebuie să mă gândesc la asta. Nu mă așteptam să se întâmple asta, dar nu te mai pot atinge până când nu ne căsătorim și nu pot să fiu cu tine și să nu te ating. M-ai sedus, Chloe, și tot ce vreau este să te gust, să fiu în interiorul tău, să tac dragoste cu tine în toate felurile posibile. Trebuie să te căsătorești cu mine. Aș prefera să fiu pierdut în Anzi în adâncul zăpezilor decât să îndur acest gen de suferință.

În interiorul ei, se agita, se întărea, chiar în timp ce vârfurile degetelor sale alunecau în jos, mângâindu-i sfârcurile. Entuziasmul de a face dragoste pentru prima oară se reaprinse. Ea respiră adânc, împingându-și sânii mai adânc în mâinile lui făcute căuș.

– Da, murmură el.

Ochii i se întunecară, privirea deveni mai intensă. Interiorul ei se contractă, nu pentru că asta intenționase ea, ci pentru că trebuia.

El tresări. Respirația lui deveni mai profundă. Privirea lui ardea.

– Te rog, Chloe! Nu pot fi puternic dacă nu te am. Suntem meniți să fim împreună. Te rog. Căsătorește-te cu mine! Trăiește cu mine! Te vreau cu disperare. Am nevoie de tine... cu disperare.

Cuvintele lui amăgeau. Atingerea lui seducea.

Nu gândea limpede. Știa că nu.

Dar poate că el știa ceva ce ea abia observase. Poate că îl iubea. Poate că de aceea, noaptea trecută, când se dusese la culcare, visase nu diamantul, ci pe el. Poate că de aceea se trezise dimineață entuziasmată ca un copil în dimineața Crăciunului. Poate de aceea sărutările lui o stârneau, și durerea lui o făcea să-l dorească arzător.

Poate tocmai de aceea erau acum împreună, intimi, uniți și copleșiți de o dorință disperată... iar ea se simțea... o, se simțea de parcă se născuse a doua oară.

Sfâșiată între dorința de a chicoti și o groază înfiorătoare, spuse:

- Dumnezeule! Chiar te iubesc!

- Da. Ochii lui se închiseră, apoi se deschiseră din nou, iar acum ochii lui ca de ciocolată erau cam sticloși. Femeia din el, nu-i venea să creadă.

Îndrăgostită. Îndrăgostită. Indiferent unde punea accentul, nu-i venea să creadă.

- Deci te vei căsători cu mine? Acum? În această seară?

Graba lui aprinse un foc similar în ea. Încercase să gândească logic, și acum... acum se gândea... lua în calcul căsătoria.

- Nu uita să respiri, spuse el.

- Nu. Nu voi face asta.

Deși se simțea amețită.

Nu tăcuse niciodată nimic cu adevărat stupid în toată viața ei. Dar, până la urmă, nu se mai îndrăgostise niciodată.

O femeie îndrăgostită ar trebui să fie definiția prostiei.

Trase adânc aer în piept... și se avântă.

- Da. Mă căsătoresc cu tine acum. În seara asta.

El o sărută și o sărută și, înainte să se termine, revistele despre vinuri fură împinse de pe măsuța de cafea și ea se afla întinsă pe spate pe lemnul rece lustruit în timp ce el îi arăta din nou cât de mult o dorea.

După ce terminară, ea își ascunse un zâmbet în umărul lui.

- Legat de nuntă... cer un singur lucru.

El avu prezența de spirit să pară bănuitor.

- Ce anume?

- Vreau să ne cunune Elvis.

- Elvis? Vrei să spui... un judecător imitator al lui Elvis?

- Cred că ar fi grozav.

- Nu. Eli părea sumbru. Categoric nu. Căsătoria este o treabă serioasă.

capitolul 28

Judecătorul imitator al lui Elvis lucrase peste program ca să îi cunune pe Eli și pe Chloë. Folosiră verigheta bunicului lui Eli. Era atât de mare, încât Chloë ținea mâna pe mijloc ca să nu-i cadă de la mâna stângă.

Imediat după ceremonie, Eli conduse înapoi la aeroportul din Reno – aveau mașina închiriată de mai puțin de trei ore – pentru a prinde un zbor înapoi spre Santa Rosa, iar apoi conduse spre casa lui.

Conduse spre căminul lor.

În afară de „Da", el abia de rostise un cuvânt tot drumul. Era ca și când ar fi spus tot ce era de spus mai devreme și nu mai rămânsese nimic. Cu toate astea, o ținuse pe Chloë de mână ca și când nu suporta să-i dea drumul, și asta era suficient. Pentru că ei nu-i păsa dacă el vorbea. Odată ceremonia încheiată, nici ei nu mai avea nimic de spus.

Nu mai făcuse niciodată în viața ei ceva atât de prostesc.

Expresia se auzea ca un ecou în creierul ei. Nu avea nici o îndoială că fusese o prostie să se mărite cu Eli atât de repede. Cu toate astea, nu putea să găsească vreo urmă de regret. Ceva o mențineа tără remușcări, o emoție care creștea cu fiecare secundă.

El opri în fața casei și ieși s-o ajute să coboare din camionetă.

Arăta ca și când era în stare de șoc, tras la față și palid.

Bun. Amândoi erau așa.

Când păși pe scări, el o luă în brațe.

Surprinsă, ea râse și se prinse de gâtul lui.

Stătea cu ea în brațe, privind-o ca și când... ca și când ținea în brațe dorința vieții lui.

Expresia lui Eli era atât de intensă, încât îi făcu inima să bată mai tare. Roșind, lăsă genele în jos. Și, în tot

acest timp, se gândea: „Aceasta este noaptea nunții mele. Noaptea nunții mele"

Încerca să se convingă că făcuse asta. Se căsătorise cu ea. Nu făcuse niciodată ceva atât de prostesc. Măcar era îndrăgostită.

Brațele lui o strânseră mai tare, și el intră în casă.

- Pot să merg, spuse ea.

- Am făcut totul pe dos. Asta o să-o fac așa cum trebuie. Aleargă cu ea în sus pe scări - era interesant și puțin neliniștitor să vadă cât de puternic era - și o lăsă doar ca să bage cheia în broască și să deschidă ușa. Apoi o ridică și o purtă peste prag. Trântind ușa cu piciorul, o lăsă din brațe, o lipi de perete și îi dădu unul dintre sărutările lui clasice, cu limbile cercetătoare și respirația împărtășită. În timp ce ea îl ținea de umeri, el se trase înapoi. Avea ochii aproape negri din nou și fierbinți, și ea își aminti ce să facă - să-și întâlnească picioarele pe după talia lui ca el s-o ducă pe canapea.

- Nu putem face asta, spuse el.

- Ce?

Despre ce vorbea?

- O să... o să te rănesc iar. Vocea lui era dură, atingea cu asprime sentimentele ei fragile. Va trebui să așteptăm.

- Ce? repetă ea.

- Trebuie să... Am treabă de făcut.

Ea îl privi fix, uluită și nevenindu-i să creadă.

- La trei dimineața?

El trase adânc aer în piept.

- Piața internațională.

- Vinzi vinuri pe piața internațională?

Stia că părea neîncrezătoare. Era neîncrezătoare.

Dar de ce ar minți El?

De fapt, după acel discurs pastoral despre cât o dorea, de ce ar refuza să facă dragoste cu ea?

- Sconcsule, spuse ea.

Sconcs? El râse ușor. Sconcs. Din câte unsu te există, aceasta este... drăguță.

- Nu pot să fiu mai explicită
- Nu O sărută din nou Nu
O sărută de parcă nu putea rezista De data asta, când
se retrase, ea îl prinse de gulerul cămăși
- El - până și sconcșii au nevoie de iubire
Avea ochi sălbatici, disperați Îi luă mâinile, le ținu
și spuse
- Pentru Dumnezeu Chloe, lasă-mă Am nevoie să
fie tas în pace Doar în seara asta Pot aștepta o noapte
- Este un test?
- O noapte
- Dar cu mine cum rămâne?
- Fii înțelegătoare. El nici măcar nu îi vorbea de
sus Implora Dacă mai facem ceva, o să te doară
prea tare.
„Adevărat."
- Nu-mi pasă, spuse ea
- Atunci va trebui să așteptăm din nou, mai mult
data viitoare, și Se desprinse de ea și traversă camera
spre scări ca și când ar fi fost un ârnt de cami
Ea se sprijini de perete și îl privi cu ranchiună și cu
apreciere Omul acesta putea să fie model cu acel fund
chiar dacă nu îi folosea la nimic
Când el se întoarse, ea redeveni atentă.
- Te-ai răzgândit?
- Nu te-ai instalat încă Dormitorul principal este pe
acel Mergea în fața ei, și făcu semn spre un hol care
ducea afară din sutragerie Ce valiză vrei? Arată-mi-o și
o aduc.
Se purta de parcă ea avea lepră.
Chloë îi arătă.
El luă valiza și înaintă pe hol.
Ea îl urmări.
Dormitorul matrimonial era aproape călugăresc în
ascetismul său.
Ea nu se simțea ascetică. Se simțea obosită. Și moro-
cănoasă. Și excitată.

– Fă ce trebuie să faci.

El se îndreptă spre u[illegible]

– Mă gândesc la o cu[illegible] volane, anunță [illegible]pri. Părea îngrijorat. O văzu cum i[illegible] [illegible] ușă.

Ea se duse în baie, f[illegible] mai banală pijam[illegible] decise să stea îmbufnată și adormi imediat.

Se trezi când un trup cald, de bărbat, o trase aproa[illegible] Dar, în dimineața următoare, când deschise ochii, el [illegible] mai era.

capitolul 29

C[illegible] petrecă toată ziua în birou[illegible] fără pauză [illegible] zumzetul manuscrisul, scriind o nouă scenă înțeleg[illegible] după protagonistul pentru prima oară, deși Ga[illegible] atât de torturat, de cât Hannah era atât de retrasă, [illegible] ar trebui să se întâlnească lanțul de evenimente care [illegible] aducă pe Hannah în arena în care ea nu mai [illegible]

Când sună telefonul, Chloe se bucură la ce[illegible] întrerupă pe ei creativă, și, pentru o clipă nu fu sigură ce însemna acel sunet.

Dar era telefonul lui. Lui și nu se gândi ca ar trebui să răspundă la el. Era ca soția lui – dar cine știa asta cu excepția ei? Și a lui. Și, după experiența castă de noaptea trecută, nu era sigură că el nu se răzgândise.

În plus, nu avea timp să răspundă. O furnicau degetele în vreme ce aștepta să revină la scris.

Intră robotul telefonic. Apelantul începu să lase mesajul:

Eu, sunt Tamosso Conte și voiam să aflu dacă...

Chiar înainte ca el să își dea numele, ea îl recunoscu. Se vorbea. Ridică telefonul și spuse:

– Tati? De ce mă suni aici?

Tatăl ei se opri în mijlocul frazei.

– Chloé?

Părea atât de surprins, încât ea se simți imediat ca proasta.

– Sau îl sunai pe Eli?

– Pe Eli? Da. Îl sunam pe Eli. Barbatul părea luat prin surprindere. Cara, m-ai surprins. Nu mă așteptam să răspunzi tu la telefonul lui din birou. A fost prostesc din partea mea...

Ea încercă să se gândească la ceva care să umple pauza stânjenitoare, dar scrisese atât de mult, încât nu mai avea cuvinte pentru conversație. Într-un sfârșit, el întrebă bănuitor:

– *Lucrezi* acolo, nu?

– Da. Lucrez.

– Este prin preajmă?

– Nu, a plecat în dimineața asta – „înainte să mă trezesc" –, și nu l-am văzut de atunci.

Nici nu îl auzise.

Lună de miere scurtă.

Se prinse. E bine, presupuse ea, pentru că, atunci când o trezise cartea, își preparase cafeaua, urcase la etaj fără să facă duș și începuse să scrie încă îmbrăcată în pijama.

Făcea de rușine femeile din sud.

– Cât e ceasul la tine? întrebă ea.

– La mine?

Bărbatul părea uluit.

– Cât e ceasul în Italia? Trebuie să fie miezul nopții.

– Da. În Italia este miezul nopții. Frumoasa Italie. Eschivă brusc subiectul. Cum merge cu cartea?

Bine! Nu putea să răspândă mai sincer de-atât. Avut dreptate. M-a ajutat mult să vin aici.

– Eu sunt tatăl tău, spuse el cu autoritate. Am dreptate mereu.

Putea să-l *audă* cum se împăuna.

Problema este că tu chiar crezi asta.

– De ce nu aș crede? Este adevărul. Poate ar trebui să-l pe Eli pe telefonul meu.

Pentru că sunteți parteneri de afaceri?

– Exact.

Cum puteți fi parteneri de afaceri? Comercializezi piele.

– Import lucrul, știi?

– Importă vinurile lui Eli în Italia?

Da și, în curând, vei vedea cele mai bune pantofi de piele din Milano în magazinul de suvenire din Bella Terra.

Părea extrem de încântat de sine însuși.

– O! Ea nu crezuse asta până acum. Crezuse că pretenția tatălui ei despre faptul că el și Eli lucrau împreună era doar o născocire. Cunoscându-l pe tatăl ei, putea să facă afaceri doar pentru că el îl investigase pe Eli și hotărâse că era un soț potrivit și îl abordase cu această ofertă la care Eli nu putuse rezista.

„Eli Di Luca, lasă-mă să-ți import vinurile în Italia. Fata mea va deveni celebră în patria ei mamă. Și apropo, dă-o pe fata mea bună de măritat."

A, da. Acest gen de intrigă era tipic pentru tatăl ei.

Nu avea să fie surprins să afle că funcționase?

Ea se strâmbă.

Surprins... și insuportabil.

Ceea ce ar înnebuni-o și mai mult pe mama ei, iar tatăl ar deveni și mai insuportabil. Era un cerc vicios, unul care se învârtea în jurul lui Chloë și a deciziei mamei ei de a păstra un secret față de tatăl ei și, chiar dacă refuzau să facă schimb de replici, se duelau astfel. Modul copilăresc în care se purtau o făcea pe Chloë să se întrebe dacă îl putea convinge pe Eli să țină căsătoria lor secretă până când avea să îi se nască al doilea copil. Dar, odată ce părinții ei începeau să se certe în legătură cu nunta lui Chloë, nu se putea termina decât cu moarte și dezastru.

– Că veni vorba despre Eli... îți place de el?

Tatăl ei era șiret și viclean.

...îmi place de el. Este cea mai bună alegere de soț pe ...re ai făcut-o până acum.

Își privi răsturlarea, așteptând să vadă dacă tatăl ei avea ...să recunoască schemele infame.

– Ha! Ești prea deșteaptă pentru mine!

Vocea bărbatului deveni mai profundă și extrem de ...ă. Chloé voia să-i dea vestea „Planul tău a ...ționat. Suntem căsătoriți!"

Nu. El avea să spună lumii. Cumva, chiar dacă trebuia să fină o conferința de presă, avea să îi dea vestea mamei ei... Chloe trebuia să se abțină.

Își dădu seama că în conversație era o pauză și se grăbi să umple golul.

– Îi voi spune lui Eli că ai sunat.

– Așa să faci. *Arrivederci, mia figlia bella.*

– *Arrivederci, mio papa.*

După ce închise, Chloé bătu cu un creion în birou. Ce afacere aveau tatăl și soțul ei? Eli chiar vindea vin în Italia? Noaptea trecută, Eli o abandonase pentru a vorbi cu tatăl ei?

Era un gând întunecat.

Dar nu avea timp să verifice relația lui Eli cu tatăl ei. Trebuia să scrie – și trebuia să facă asta *acum*.

Momentele de inspirație trebuiau exploatate atunci când apăreau.

capitolul 30

– Nu știu cum ai făcut-o, dar felicitări! Ai salvat crama. Val Mowbray îi dădu lui Eli confirmarea de la Fisc a plăților primite. Persoana care vrea s-o pățești o să fie concediată când află, pentru că Fiscul nu te mai poate atinge acum.

Bun. Eli era atât de furios – pe Joseph Bianchin și pe sine însuși –, încât își simți buzele țepene. Plătește cât mai repede posibil restul datoriei. Vreau chitanțele în după-amiaza asta.

Poți paria pe asta. Val îi întinse mâna. Ar trebui pe barricade.

Eli dădu mâna cu ea, îi părăsi biroul și merse pe strada principala din Bella Terra.

Ar fi trebuit să simtă cum i se ridica o greutate uriașă de pe inimă.

În schimb, se simțea vinovat. Foarte vinovat.

Și asta îl înfuria.

Noaptea trecută, când îi ceruse lui Chloë să se căsătorească cu el, nu se gândise la cramă. Nu se gândise deloc. Fusese într-un fel de stare primitivă de posesie. Ea era a lui, iar el avea s-o aibă.

De parcă așa era mai bine.

Urcă în grabă scările spre secția de poliție din Bella Terra.

Indiferent din ce unghi privea situația, oricum o luă, se folosise de Chloe fără să se gândească la ce voia ea, la ce avea nevoie.

Chiar dacă reușise cumva să justifice noaptea trecută drept un act de posesie primară, tot reușise să își amintească să îi trimită prin fax lui Conte o copie a certificatului de căsătorie și să încasese pariul câștigat. Deci, după toți acești ani și toate lupte e sale, faptele îl priveau direct în față: era precum rudele sale Silva, ca Abuela, analizând fiecare unghi, egoist până în măduva oaselor.

Dar își asumase rolul de a fi un soț bun pentru Chloë. Nu avea să fie greu, toată noaptea trecută și toată dimineața trebuise să se lupte cu dorința de a fugi la ea și de a face dragoste cu ea așa cum trebuia... încet, cu control, până când devenea înnebunită de dorință, de pasiune... de dragoste.

Îl iubea.

Asta plănuise. Pentru asta muncise. Nu-și putea da seama de ce era o surpriză. De ce era o încântare... Știa al naibii de bine de ce era o încântare.

Îi spusese toate secretele, cu excepția unuia, cel cu care avea să fie nevoit să trăiască – amintirea slăbiciunii

pe care ea o arătase încă îl făcea să se cutremure –, şi nu şi ea i se dăruise. Nu o iubise aşa cum trebuia – şi tot îl durea.

Îl mâhnea în ciuda lui, iar el nu se aşteptase la asta. Nu-şi imaginase vreodată că o femeie avea să dărâme zidul pe care îl ridicase în jurul lui şi, odată înăuntru, avea să-l piacă în ciuda slăbiciunii pe care o descoperea

Avea să se simtă mai bine, se gândi el, dacă îi mărturisea totul lui Chloë. Era o femeie logică. Sigur ar înţelege.

Dacă nu . atunci, ei bine, urma să îşi continue planul de a o face fericită implicând-o în rezolvarea misterului.

... Massimo Bruno

Majoritatea femeilor îşi doreau bijuterii. Chloe îşi dorea crime.

Aerul din secţia de poliţie era altfel· închis, dens plin de frustrare de furie şi de justiţie făcută în ciuda propriului sine Locul avea acea ambianţă din anii '30, podele cu linoleum, separatoare de sticlă, holul sumbru care ducea spre sălile de interogatorii şi un birou mare de lemn zgâriat, cu un poliţist pârlit care aştepta să te ajute.

Din fericire pentru Eli, îl cunoştea pe poliţist.

–Hei Terry, ţi-a tras batul scurt?

Terry Gonzales avea 50 de ani, era supraponderal, cinic, amuzant şi cel mai deştept bărbat pe care îl întâlnise Eli vreodată.

Chiar acum, arăta pe jumătate adormit, dar, de fapt, mereu arăta aşa Când era momentul potrivit, se putea mişca cu viteza fulgerului.

–Am oprit o bătaie la barul de la Marinos noaptea trecută, spuse el. La Beaver Inn. Au zis că am provocat daune inutile stabilimentului lor elegant.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul.

Barul de la Marinos nu era un stabilisment elegant.

–Aşa că, până când disputa este clarificată, trebuie să fac muncă de birou. Cum te pot ajuta?

–DuPey este pe aici?

– Nu, ignoră actele pe care le are de făcut ca șef de ... ducă prin oraș pe tipul șmecher de la FBI.

– Cine e șmecherul de la FBI? A, te referi la Wyatt Vincent?

– Chiar el. A venit aici să ne antreneze ca să fim pregătiți pentru infracțiuni extraordinare, Terry vorbea mereu pe un ton sec.

Dar Eli credea că acum era ceva mai special.

– Nu ești de acord.

– Sunt polițist de 30 de ani. Știu cum este cu noii tipi bătrân. Nu ne place schimbarea.

– Ești așa plin de rahat.

Terry era la curent cu toate noutățile, dar mereu își subestima abilitățile. Odată, îi spusese lui Eli că n polițist e era mai bine să fii subestimat. Asta te ținea în viață.

– Este o cerință a locului de muncă, spuse Terry. Te mai pot ajuta cu ceva?

Eli se gândi o clipă.

– A mai examinat cineva de aici scena crimei din tunelul de apă?

Zâmbetul lui Terry era definiția unui rânjet tamp.

– Finnegan Baltour. Este în zona obiectivelor și își bea cafeaua. Vrei să îl chem?

– Nu. Chiar deloc. Eli își aminti de puștiul din Kansas, cel care știa cum să trimită cu alambicurile și întreba: De ce l-a angajat DuPey, oricum? Pare să fie...

– Inutil? Inapt? Rătăcit? Leneș? Un țărănoi?

– Da. Deci chiar este...?

Inutil? Inapt? Rătăcit? Leneș? Un țărănoi? O, da. Este nepotul soției lui DuPey. A fost polițist în Kansas, a dat de necazuri acolo și, în schimbul curățării dosarului său, a trebuit să promită că pleacă din oraș. Terry își sprijini coatele pe bufet. Îl știi pe DuPey. Este un șef de secție destul de bun, dar știm cu toții cine este șeful la el acasă – și sunt sigur că nu el. Puștiul locuiește la subsolul lor.

Am ntmdu-şi cum Chloe îi căzuse cu tronc lu' Finnegan în timp-record. Eli întrebă.

- Pentru ce a intrat în necazuri Finnegan?

- Să spunem doar că standardele lui morale sunt puţin cam strâmbe. Terry zâmbi şi clătină din cap. Nu-ţi face griji. Nu este periculos. Este doar unul dintre cei mai proşti ticăloşi pe care i-am întâlnit vreodată.

- Presupun că aşa e. A reuşit să capete un post bun în Departamentul de Poliţie din Bella Terra, nu poate fi dat afară şi locuieşte împreună cu rudele sale.

Eli îl văzu pe Terry căzut pe gânduri.

- La naiba! Detest că ai dreptate.

Poliţistul oftă adânc.

- Dar Mason? întrebă Eli. El este?

- Dr. Moarte? E în biroul lui, chicoteşte pe lângă un nou rahatometru pe care îl lasă Departamentul de Poliţie din Sacramento să-l împrumute. Îţi spun, nu e nimic mai în neregulă cu un tip decât să aleagă să facă intenţionat din cadavre. Dar îmi amintesc vremea când era copil. El era cel care adora să disece excremente de bomboană. Terry îi deschise poarta lui Eli. Vino în spate!

Eli intră şi se îndreptă spre birouri, apoi se opri şi se întoarse la biroul de la intrare.

- Terry, dacă cineva se însoară cu o femeie pentru bani, şi ea nu ştie asta, ce crezi că s-ar întâmpla dacă ar afla?

- Soţul ei nu s-ar mai putea odihni noaptea. De ce? Eşti fanat şi cauţi o soţie bogată? Terry scoase un râset înfundat.

- Acum, nu, răspunse Eli.

Terry se opri din râs.

Eli intră în biroul lui Mason.

capitolul 31

Mason se apleca deasupra unui aparat care semăna vag cu un protector vertical, doar că luminile clipeau

și dispozitivul wea o mulțime de poziții. Ridică privirea și, deși Eli nu îl mai vizitase vreodată la serviciu, Mason îi acceptă prezența fără să clipească.

– Vino să vezi asta!

Eli intră în biroul mic, dezordonat, plin de cărți legate în piele și mirosind a prat și a ceva stătut, ca, de exemplu, șosete vechi.

De vreme ce Mason era legistul, Eli spera că avea dreptate – șosetele vechi păreau cea mai bună opțiune posibilă.

– Ce ai aici?

Se trase într-o parte în caz că mașina chiar era un rahatometru și Mason chiar voia să se uite la niște rahaturi.

– Acest aparat analizează urme de droguri în sânge uscat sau în cadavre foarte vechi.

Mason își trecu o mână prin părul subțiat.

– Cadavrul foarte vechi e este cel pe care l-am găsit în turnul de apă?

Eli se apropie.

– Da. Am aflat tot felul de lucruri despre el. Era înfometat și deshidratat, dar – Mason se întoarse spre Eli, cu ochii străniu de strălucitori – i s-a dat o doză zdravănă de laxativ ca să-și golească măruntaiele.

Eli se dădu din nou în spate.

– De ce?

– Nu sunt detectiv sau de la FBI, deși Wyatt spune că aș fi un plus pentru echipaj. Mason părea încrezut. Dar aș deduce că ucigașii cadavrului nostru, oricine ar fi ei, credeau că el a înghițit ceva de valoare și își doreau ca acel ceva să iasă la suprafață.

– De ce nu l-au despicat pur și simplu? Părea mai ușor.

– Poate erau sperați de cineva care se furișa pe lângă turnul tău cu apă? Mason ridică din umeri. Poate erau sclifosiți.

– Sclifosiți? L-au înjunghiat.

Adevărata problemă era tractul intestinal al cuiva de pă ceva mai
[illegible] o secție rapidă. Mason radia de mândrie
Autopsia nu este pentru cei slabi de inimă.

– Și de stomac. Lui Mason îi plăcea munca lui – asta era mai mult prea evident. Ce te-ai decis? Crezi că este vorba despre Massimo Bruno?

– Fără îndoială. M-a luat o veșnicie, dar am găsit o fotografie cu el în arhivele noastre.

Mason se duse la biroul său și scoase o fotografie mică, alb-negru. Eli o luă de margini și se uită la un domn matur în vârstă cu chip blând.

Nu arată a gangster. Pare genul care să cultive piersici.

– Un singur lucru te învață la poliție: aparențele sunt înșelătoare. Acum, uită-te la companionul lui. Mason tasta pe o variantă scanată a fotografiei pe computerul său și mângâi ecranul adăugă fotografia capului mutilat.

El se aplecă. Nasul cârn, fruntea lată, chiar și expresia – asemănarea era izbitoare.

– Vrei să-mi trimiți asta pe e-mail?

– Sigur. Mason căută adresa lui Eli și i-o trimise. O să-i arăți prietenei tale care scrie romane de mistere?

– Nu este prietena mea. Eli nu glumea în privința asta. Ai găsit și altceva referitor la caz? Orice altceva ce ar trebui să știu?

Din ușă, DuPey spuse:

– Nu trebuie să știi nimic. La naiba, Eli, de ce folosești munca poliției ca ajutor în curtarea acelei fete? Folosește-te de celebrul farmec Di Luca, și o să-ți pice în brațe ca un fruct copt.

Hmm. Se părea că DuPey încă îi purta pică lui Eli pentru că în timpul liceului ieșise o vreme cu actuala lui soție. Eli nu știa că lui DuPey îi plăcea de Karina. De fapt, nici nu-i păsa. Viața de licean era viață de licean, și numai DuPey își luase în serios relațiile romantice.

Dar tatăl lui DuPey fusese șeful poliției înaintea lui, cel mai mare bătăuș care existase vreodată în comitat.

și de câte ori se întâmpla ceva la licee, DuPey, sfr
tul DuPey, încasa culmea nemulțumiri tatălui să
DuPey nu părăsea niciodată pe nimeni rar
vremea respectivă, dacă Eu nu ar fi fost atât de
în propria reformare, l-ar fi admirat pe DuPey pentru
curajul să
term

În schimb, el își îmblânzise bestia interioară cu o se
rie de fete care erau atrase de un frate Di Luca frumos,
talburat și bogat

– Și pe mine mă interesează, DuPey, spuse el, și cre
Jemă, și pe bunica mea. Nu este în fiecare zi rezolvată
cea mai faimoasă dispariție din Bella Valley

Wyatt se strecură în birou pe lângă DuPey

– Are dreptate, DuPey. Toată lumea pare obsedată de
acest tip Massimo. Persoanele în vârstă vor să știe cine a
omorât, iar cei mai tineri vor să știe câte dintre sticlele
sale mai există, dacă bunicii lor au una și cât valorează.
Fascinant caz! Fascinant răspuns! Se întoarse cu spatele
la DuPey. Este o crimă atât de minoră și o agitație atât
de mare... Arată că ai ținut cu adevărat crim nalitatea
sub control în zona asta. Avea ace. gen de personalitate
care, în mintea lui Eu, îi făcea să fie compl.et nepotri
vit pentru FBI. Probabil era inevitabil să devină propria
companie, și faptul că avea genul de companie care ofe
rea consultanță oamenilor legii îi dădea un avantaj. Ape
larea la serviciile lui fusese probabil cea mai inteligentă
decizie pe care DuPey o luase vreodată

Recunosc, ultimele luni au fost un șoc, cu două cri
me, câteva tentative de omor, distrugerea de mărfuri în
valoare de sute de mii de dolari, iar acum un alambic
în turnul de apă și un cadavru mumificat. DuPey în
tră și se prăbuși pe scaunul lui Mason. Arăta din nou
obosit, și, când Finnegan își vâri capul pe ușă și-și drese
vocea, DuPey mormăi în barbă

– Ce mai face domnișoara Robinson? Finnegan își
scutură picioarele și întrebă timid. A avut vreun coșmar
din cauză că a găsit cadavrul?

Mason chicoti ca o maimuță.

– Ei, vă-nțeleg! Acea femeie este prea inteligentă pentru o reacție atât de sentimentală. Dumnezeule, Di Luca, el punea toate întrebările bune și trăgea toate concluziile corecte. Chiar mi-a spus că dosarul lui Massimo căutase ceva și m-a întrebat dacă sunt de părere că lui Massimo i s-ar fi dat un laxativ.

Finnegan se retrase cu groază.

– A întrebat despre asta?

– Da', spuse Mason. Este, pur și simplu, genială. Dacă ar fi avut stomacul mai tare, ar fi fost un legist pe cinste.

Ochii albaștri ai lui Wyatt scânteiau de amuzament.

– Dar atunci nu-ar fi lipsit o mare scriitoare de romane polițiste. Nu-i așa, Di Luca?

El încuviință din cap.

– DuPey, cum merge actualizarea departamentului?

– Bine, răspunse Wyatt pentru el. DuPey este un manager de resurse umane foarte bun și folosește toate metodele posibile de a reduce criminalitatea în Bella Valley.

– Încă îi țin pe ofițerii mei ocupați – chiar dacă sunt înrudiți cu soția mea.

DuPey îl privi insinuant pe Finnegan. Wyatt privi amuzat cum Finnegan se întoarse spre sala ofițerilor și clătină din cap.

– Înțeleg de ce acel băiat ți-a rămas pe cap, dar, la naiba! Ce ratat!

– Asta nu e totul.

DuPey își frecă fața cu mâinile. Wyatt se întoarse spre El.

– Tot ce pot să fac aici este să-i arăt lui DuPey ce se poate face odată ce se comite o crimă. Crede-mă, uneori, când ofer consultații unei secții de poliție, trebuie să încep de jos în sus – să organizez secția, să le spun cum să-și desfășoare operațiunile de zi cu zi. Îl bătu cu mâna pe umăr pe DuPey. Dar DuPey e ca mine. Are munca de poliție în sânge.

Nu se poate altfel, aprobă DuPey și se ridică [illegible] fără supărare, dar nu e nevoie să ți se prezinte cazu[illegible] înte să îl lansez în presă. Așa că transmite-i salutări mele domnișoarei Robinson, spune-i că mă bucur [illegible] este la fel de bună la rezolvarea crimelor adevărate ș[illegible] cât este la a le crea pe ale ei și ne mai vedem.

DuPey îl împinse pe Eli afară pe ușă. Eli îl urmă d[illegible] colo de birouri, până la masa la care Terry vorbea cu Finnegan și în holul mic.

– Așadar, DuPey, de când vrei tu să vorbești c[illegible] presa?

– Nu vreau. Dar Wyatt chiar se pricepe la ce face ș[illegible] crede că putem să obținem o vizibilitate bună în presă dacă rezolvăm cazul dispariției lui Massimo. Poate că îi place să se audă vorbind, dar, în acest caz, are dreptate – finanțarea s-a redus la toate nivelurile, așa că, dacă tot avem un caz care va capta atenția publicului, va trebui să profităm la maximum de fiecare strop de atenție pozitivă. DuPey avea ochii roșii și obosiți. Mă îngrijorează mai mult tipii care sunt încă în viață și dau de bele[illegible].

Eli ridică privirea și îl văzu pe Finnegan vorbind cu Terry.

– Și care îl ține ocupat pe nepotul soției tale?

– E un idiot. DuPey pronunță cuvântul cu o seriozitate care îl făcu pe Eli să zâmbească. Cum e bunica ta? Și-a revenit complet?

– Nonna e bine. Avem pază la casa de la fermă și e mereu însoțită.

– Mă bucur să aud asta. Nici urmă de vinul lui Massimo?

– Nu, și îndrăgita ta scrutoare de romane polițiste Chloe Robinson, a încercat să-l caute. Deși nu mai era Chloë Robinson. Chloë Di Luca... În seara asta, avea să-i amintească să își schimbe permisul de conducere. În seara asta, avea să-i amintească de ce se măritase cu el. În seara asta...

– Nu l-a găsit, așa-i? întrebă DuPey cu dezamăgire pe chip. Dacă am putea găsi acea sticlă, sunt destul de sigur

Și această senzație de mâncărime de pe scalpul meu ar dispărea

– Păduchi? întrebă Eli

DuPey îl plesni peste braț.

– Instinct. Este ca și cum cineva privește și așteaptă momentul potrivit ca să sară

– Bianchin.

– Da. Nu. Nu știu. Este mai mult de atât. DuPey își trecă ceafa cu mâna. Mă tot gândesc că este ceva mai important decât ne-am putea imagina vreodată.

capitolul 32

El. nu putea să nu fie de acord. Dar nu avea nevoie de DuPey care să scormonească și să afle despre acele diamante roz. Odată ce se implica poliția, Eli și Chloé nu aveau nici o șansă să păstreze povestea confidențială, și, dacă o singură sticlă de vin valoros putea să aducă bătăuși în Bella Valley, nu-și putea imagina ce s-ar întâmpla când avea să se afle că era vorba de bijuterii neprețuite.

Cred că ce se întâmplă este o rămășiță a probelemelor lăsate de Joseph Bianchin când a decis că își dorește sticla de vin a lui Nonno.

– Dar de ce a decis că o vrea acum? Aceasta este întrebarea

– Este bătrân. Nu mai poate aștepta mult, zise Eli cu o notă de amuzament în glas.

DuPey încuviință supus.

– Și asta e drept. Da, probabil îmi cam pierd răbdarea. Nu te pot învinovăți. De când am văzut cadavrul acela în turnul meu de apă, și eu sunt cam iritabil. Eli se uită la ceas. Bun, eu am plecat. Mergi și prinde răufăcătorii și redă siguranța străzilor noastre.

– Să mă pupi undeva, spuse DuPey și dispăru în spate

El ridică mâna luându-și rămas-bun de la Terry. Finnegan încă pălăvrăgea, și Terry era pe cale să explodeze – și porni spre piața din Bella Terra.

Librăria Penny exista de 23 de ani. Penny știa ce îi plăcea lui Eli, comanda cărți despre vinificație, iar el le cumpăra. Dar era la etaj cu unul dintre primii turiști veniți în vale, așa că Eli se îndreptă spre secțiunea de mister și suspans și aruncă o privire. O găsi aproape imediat. *Die Trying*, de Chloe Robinson. Coperta era simplă, izbitoare: o mască albă cu o picătură de sânge în colț, pe un fundal negru.

El o luă prin fotografia lui Chloë de pe spate, frunzări paginile.

Era limpede că Wyatt Vincent știa să se descurce cu un caz de crimă, așa că faptul că îi plăcuse romanul lui Chloë însemna că era o carte bine documentată, bine scrisă. Nonna citea cu voracitate și adorase cartea. Finnegan era un idiot, dar și el o citise.

Se părea că scriitura ei le plăcea tuturor. Și, deși Eli citea ocazional ficțiune, să citească romanul lui Chloë părea... ca și când ar fi cedat planurilor lui Conte.

Ceea ce era o prostie. El și Chloë erau căsătoriți. Se predase. Putea la fel de bine să-l citească.

Penny, de 65 de ani, tuns și o femeie de vânzări din cap până în picioare, apăru în dreptul lui.

– Eli, cum merge?

– Bine. Cum îți merge afacerea?

– Încet. O să se mai anime weekendul viitor.

El ridică întrebător din sprâncene.

– Este Festivalul Strugurilor, Eli, ai trăit aici toată viața. Cum să nu-ți amintești?

– E o prostie, spuse el.

– Aduce turiștii, ripostă Penny. Se uită la cartea din mâinile lui. Ooo. Am auzit că ai un oaspete. Ai de gând să vezi cum e romanul ei?

Lui Eli i se păru o remarcă insinuantă – și era sigur că asta și dorise Penny. La naiba! Nu putea să cumpere această carte de aici. Ar duce la încă o rundă a Festivalului Bârfa despre Eli Di Luca.

– Voiam să văd cum arăta înainte să se tundă, spuse el și puse cartea la loc pe raft.

Penny o luă și se uită la fotografia autoarei.

– Și-a tuns? De ce?

– Pentru că este femeie, spuse el și se uită la ceas. Mai am câteva opriri de făcut, așa că trebuie să plec.

– Stai! Am găsit o carte veche scrisă de un fabricant de vinuri din statul New York.

– O voi lua când voi veni data viitoare.

Îi făcu semn de salut și plecă.

Încă două opriri și se putea duce acasă. Acasă la Chloë, care lucra în biroul lui, cu părul ca un puf de păpădie strălucitor, chipul mobil și expresiv, zâmbetul ei incitant, sănătos...

Nu! Nu se putea gândi la asta. Erau de mărimea perfectă pentru a fi cuprinși în palma lui... felul în care se încălzea când își trecea degetele încet, în cercuri, în jurul sfârcurilor. Nu! Trebuia să se concentreze la păr, chip, zâmbetul ei. Și la cuvintele ei.

Toți cei care o cunoșteau o considerau inteligentă și perspicace. În mod sigur, toți cei din poliție o admirau. Bunica lui o ridica în slăvi.

Când nu era supărat pe ea pentru că îi cotrobăise prin lucruri, și el o considera deșteaptă. Și ura că îl făcuse să se gândească la faptul că poate ar trebui să sune pe Abuela.

Toată viața lui avusese dovezi că femeile precum Nonna și Chloë vedeau lucrurile diferit față de el. Nu păreau să vadă în alb și negru. Pentru ele, întreaga lume era pictată în nuanțe moi de gri sau poate chiar în culori. Cu femeile, cine putea ști?

Iar Chloë nu avea tocmai dreptate în legătură cu Abuela. Nu ar merge atât de departe. Dar lucrurile pe care le spusese ea aveau sens.

„Vrea să te vadă. Spune că nu mai are pe nimeni." Și „Vrea să-ți împărtășit ceva."

Chiar așa și era. Nopți lungi de lecții. Nerăbdarea ei directă față de orice confuzie. Acel chip ferm, dar cu acei ochi mari și întunecați care îl priveau și vocea ei aspră, scorțoasă, care zicea „Nu-mi spune că nu poți. Ești speranța mea pentru familia asta. O vei face."

Abuela nu fusese blândă – și fusese hotărâtă să îl păstreze în familia Silva. Ce era al ei păstra. Hmm.

Poate că asta luase de la ea.

Dar, în timpul serilor lungi petrecute în apartamentul său, îl învățase despre vinuri. Nu doar că îl învățase – își inscripționase cunoștințele ei despre vinuri în memoria lui ca și când ar fi gravat în piatră. Știa lucruri pe care niciun alt profesor nu i le predase, și, când își crea vinurile Di Luca, punea mereu în aplicare cunoștințele de la ea.

Intră în holul complexului, ignorând salutările și merse în salonul Luna Grande.

Barul era gol. Tom Chan nu se vedea nicăieri.

Eli scoase telefonul și se uită la ecran.

Noaptea trecută introdusese în agendă numărul Abuelei.

Nu știa la ce se gândise sau de ce o făcuse. Fusese un impuls prostesc, ca impulsul de acum, de a o suna.

Dar în mintea lui auzi vocea lui Chloë.

„Probabil se apropie de sfârșitul vieții și crede că vrea să ia legătura cu nepotul care a făcut-o mândră." Atinse ecranul și privi cum se forma apelul. Codul de țară, numărul de telefon. Putea să dea acest telefon și...

Și să spună ce?

„Mi-ai controlat viața timp de șase ani lungi și mi-ai făcut fiecare zi un iad?"

Telefonul suna.

„Nu pot dormi noaptea pentru că îi aștept pe verișorii mei să vină să mă bată cu o bâtă? Femeile mi-au spus că sunt distrus emoțional și, de vreme ce nu o pot avea pe femeia care mă iubește, bănuiesc că au dreptate..."

- Alo?

Era ea. Abuela.

I se răciră degetele. Îi recunoscu vocea aspră de nuanță. Cum putea să-o uite vreodată? Închise și puse telefonul la ureche în buzunar.

Nu. Nu avea să stea de vorbă cu ea. Nu acum. Nici în veci. Iritat pe sine însuși că își imaginase că Abuela avea nevoie de el, se uită la ceas.

Unde era Tom? Unde era Victor?

Îi auzise vorbind când traversaseră holul, prietenul cu care servea la bar și Victor, numit recent administrator la Bella Terra.

Distrageri, ambii, și se bucură să îi vadă intrând pe ușă.

- V-am chemat pentru că am nevoie să organizați ceva - ceva foarte special pentru mine -, și știu că amândoi aveți abilitățile și cunoștințele pentru a face asta cât mai repede, spuse el. N-aș avea încredere în nimeni altcineva.

capitolul 33

Când cineva bătu la ușa din față, Chloë tresări și rămase cu gura deschisă, apucă brațele scaunului și se holbă la Eli.

Eli o scosese dintr-o scenă a crimei din Maine, și inima îi bătea alarmată.

- Scuze. Eli părea la fel de surprins pe cât se simțea ea și îi făcu semn în spatele lui. Am făcut zgomot când am urcat scările.

- E în regulă. M-am speriat.

Hannah își dăduse seama că pacientul ei fusese ucis, și vina căzuse asupra ei. Chloë sări în picioare. Trebuie

[illegible] la baie. Nu este cel mai romantic [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Înainte să despună pe masă, se privi în oglindă.

Părul strâns neîngrijit pe spate de cap.

Nu era machiată.

Încă era în pijama.

Dar chiar așa sosvadă în cele mai proaste zile petrecute lângă baie, desculță și simțindu-se ca o proastă.

El desigur, arăta la fel ca întotdeauna în blugi, cămașă, cizme de lucru și cu o austeritate întunecată de frumoasă.

– Deci ți-a ajutat la scris că ai văzut turnul de apă, alambicul și cadavrul, spuse el.

– A adăugat poveștii o latură istorică ce... Nu contează.

Privi către bibliotecă. Lui nu-i păsa de scriitura ei. Nu citea ficțiune.

Nu era de mirare că zâmbea rar. Când se trezea dimineața, toată ziua nu se aștepta la nimic altceva decât la viața reală... deși după modul în care o privea chiar acum, atent și gânditor, își dădea seama că era destul de mulțumit de viața lui.

Trebuia să sublinieze că ea arăta ca naiba.

Nu, ar trebui să-și țină gura.

– Am ceva pentru tine, spuse el.

– Era și timpul, șopti ea.

– Nu așa. Traversă biroul, pasul lui amintindu-i că era periculos un bărbat cu profunzimi și secrete. Căutând în buzunar, scoase o cutie albastră Tiffany legată cu fundă clasică din satin alb.

Ei i se tăie respirația.

Se lăsă într-un genunchi, desfăcu funda de pe cutie o deschise și scoase o altă cutie, mai mică, de catifea.

– O, șopti ea.

Deschise cutia, îi arătă interiorul de satin negru cu Tiffany & Co în relief pe partea superioară a capacului interior din satin și inelele strălucitoare dinăuntru.

Verighetele de nuntă de platină erau bătute cu diamante albe separate de cruci de platină. Frumos dar Chloe se concentra cu greu la verighetă. Atenția îi era captată de inelul de logodnă și de dimensiunea și culoarea pietrei din centru.

– Este un diamant roz de 1,72 de carate, spuse el. Bătut cu două diamante albe în lateral. M-am gândit că este frumos și simbolic pentru perioada noastră de curtare.

În ochii îi apăru lacrimi. Lacrimi prostești... De ce o afecta așa gestul lui?

– Curtare? Ea râse pe jumătate. Așa i se spune acum?

Dar adevărul era că erau deja căsătoriți. Nu trebuia să facă așa. Și totuși, știa că acest bărbat puternic și minunat, în genunchi înaintea ei, îi îndeplinea visul de fetiță despre bărbatul perfect la momentul perfect, cu inelul perfect.

– Poate pentru tine nu a fost o curtare. Întotdeauna am știut ce vreau.

În ochii ei, apăru și mai multe lacrimi și una scăpă. Ea o șterse în grabă.

– Ultima dată când te-am cerut, nu eram în genunchi, spuse el.

– Ultima dată când m-ai cerut, nu a fost o cerere în căsătorie. Vocea ei tremura, dar și-o stăpâni. A fost o solicitare.

– Eram furios pe mine însumi pentru că m-am grăbit atât de tare. Acum, vreau să te întreb... vrei să îți petreci restul vieții cu mine? Părea atât de serios, de parcă răspunsul ei conta... de parcă o iubea.

Ea știa că nu era adevărat. Nu rostise niciodată cuvintele, și dacă ar fi făcut-o, nu l-ar fi crezut, oricum. Era prea „avariat" pentru iubire.

Dar știa să aștepte. Îl cunoștea și, poate, într-o în curând, sufletul lui avea să se deschidă și să-l atingă pe al ei.

Când el nu răspunse imediat, o luă de mână.

– Avem multe de vorbit, despre ce vrem în viața noastră, dar jur că voi avea grijă de tine, Chloe. Te voi spri ți, cu scrisul! Ai făcut atâtea lucruri pentru mine, și voi face tot ce îmi stă în putere pentru a te face fericită.

– Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine – își trecu degetele prin căldura întunecată a părului lui, iar vocea îi tremura din nou – și promit și eu să am grijă și de tine și să fac tot ce îmi stă în putere să te fac fericit.

– Mulțumesc. O sărută apăsat pe degete, și vocea lui vibră ușor. Îți mulțumesc. Își drese glasul. Uite, cei de la Tiffany au fost foarte amabili și mi-au spus să te duc acolo ca să-l alegi pe acela pe care îl vrei. Pentru că dacă vrei alt inel, nu am o problemă cu asta.

– Nu! Nu-mi pot imagina o alegere mai bună decât acest set. Zâmbi larg. O să-mi fac o șuviță roz în păr, ca să se asorteze.

O surprinse când zâmbi.

– Așa să faci. Scoase verigheta bătută cu diamante și o plasă în dreptul degetului ei. Ești sigură că aceasta este cea potrivită?

– Sunt sigură.

I-o puse încet pe deget.

Metalul rece se încălzi repede în timp ce ea își flexă mâna.

– Este mărimea potrivită? întrebă el.

– Pare perfect.

– Am măsurat degetul azi-noapte în somn, spuse el cu mândrie.

– Sigur că așa ai făcut. Nu-și putea imagina ca Eli să lase la întâmplare ceva așa important.

În continuare, scoase inelul de logodnă din cutiuța sau și îl puse încet pe deget, lângă verighetă. Tăietura diamantului roz strălucea glorios. Era atât de limpede

de parcă priveai într-o piscină adâncă, luminată de soare într-o lume de poveste.

– Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse ea.

– Nici pe departe. Se ridică și o luă în brațe și o ținu strâns, știind că ar fi fost mai prețioasă decât orice diamant. Vrei să ieșim în oraș diseară? întrebă el, cu o voce tentă, caldă și profundă.

„Nu. Vreau să îmi arăți un motiv pentru care să rămânem acasă."

– Dacă vrei.

– Mă gândeam să mergem și să sărbătorim

Îi zâmbi jucăuș.

„Mai zâmbește-mi așa, și o să merg oriunde și voi face orice."

– Bănuiesc că asta înseamnă că mergem mai departe cu căsătoria?

Se aștepta ca el să râdă, nu să o sărute, până când își amână cu detalii lente și meticuloase, fiecare moment al serii precedente – sau, cel puțin, partea dinainte ca ei să plece la Reno.

– În mod clar mergem mai departe. Părea aproape răgușit, ca și cum eforturile de a nu și pierde controlul era copleșitor. Nu se va termina niciodată.

Atunci, de ce nu rămânem acasă? șopti ea.

– Dă-mi voie să te scot la cină! Dă-mi voie să fac lucrul corect!

Este obsedat de a face lucrul corect. Trebuie să-și dai seama că e ampede că fac. lucrul corect

Îi mângâie spatele cu mâna.

El o privi cu ochii întunecați de o pasiune mistuitoare și căzând în o patte părul de pe frunte

Ești un miracol, spuse el.

Ea nu se simțea un miracol. Se simțea ca o femeie mânată de frustrare, de incertitudine și de nevoia de a face un duș.

El se purta ca un barbar care avea nevoie de ea cu disperare... Dar ce știa ea? Aparent, nimic.

O luă de umeri și o întoarse spre ea.

– Mergi și pune-ți niște haine! Îmbracă-te cu ceva fru mos – cu rochia de lână. Îți promit că te vei simți bine în seara asta.

Când El și Chloë păsiră în salon il Luna Grande, ei rămaseră locului.

Dădură cu ochii de o masă lungă, cu față de masă albă și unsprezece farfurii de mută veche, albastre cu alb, și de mulți oameni. Nonna Olivia, Bao și alți pe care nu-i recunoscu. Pe măsură ce chipurile nedumerite se întoarseră spre ei, ea șopti:

– El?

– M-am invitat singur.

– Ce mai e nou, El? Un barbar chipeș – trebuia să fie fratele lui. Ei – stătea în capătul opus al mesei. Ce tea t-a cuprins deodată să socializezi?

– Vreau să faceți cu toții cunoștință cu Chloë. Luându-i o mână, El o ridică și le arătă inelul și verigheta. Soția mea.

capitolul 34

Vacarmul care se iscă din jurul familiei și prietenilor lui El o făcu pe Chloë să își țină răsuflarea și să facă un pas înapoi.

Se ridicaseră toți, repezindu-se într-un șuvoi de neîncredere să-i strângă mâna lui El și să o îmbrățișeze – pe ea sau pe amândoi –, și toți râdeau și vorbeau în același timp.

El o trase mai aproape pe Chloë și, cu acel calm specific lui, spuse:

– Calmați-vă! Calmați-vă! O speriați pe Chloë.

Râzând în continuare, mulțimea se retrase puțin. El făcu prezentările.

Nonna, desigur, cu obrajii roz și zâmbitoare, cu Olivia lângă ea și Bao în spate, cu brațele încrucișate, urmărind întregul grup și tot ce se afla în jur.

Fratele lui, Eli, Rafe, și noua sa soție, Brooke, erau mulțumiți, dar, în același timp, atât de atenți unul la celălalt, încât vedeau căsătoria lui Eli drept o extensie logică a propriei lor povești de dragoste.

Francesca Pastore, ușor de recunoscut drept una dintre cele mai frumoase femei din lume, și Kathy Peterssen, fost ofițer al forțelor aeriene, acum forțată să folosească un cadru de mers din cauza artritei reumatoide. Soacre mândre ale lui Rafe și Brooke, amândouă adorau încântarea acelui moment.

Francesca ceru să vadă inelul, îl cercetă cu un ochi de cunoscător, iar cu vocea ei cu accent exotic îi spuse lui Eli:

– Spectaculos, *caro*! Nu m-aș fi așteptat să văd vreodată un astfel de gest din partea ta. Trebuie să fie dragoste.

El, râse încet.

– Petrele sunt frumoase, dar nimic nu se compară cu soția mea.

Francesca îl atinse pe obraz și se întoarse să accepte un pahar de șampanie de la Tom Chan.

Noah, cel mai tânăr frate Di Luca și binecuvântat cu aspectul fizic plăcut și cu farmecul familiei, o îmbrățișă strâns pe Chloe, o sărută pe creștet și îi spuse:

– Nu știu ce vezi la fratele meu cel mai mare, dar, dacă vrei cu adevărat să te legi de acest bătrân, ei bine, atunci bine ai venit în familie!

Tom Chan zâmbi larg, turnă șampanie pentru toată lumea și se proclamă el însuși petitorul care îi adusese împreună.

Victor Ruiz, administratorul complexului, stătea în ușă, deturnând oaspeții și explicând că era vorba despre o petrecere privată.

Și chiar o petrecere era.

Eli o plasă pe Chloe în capul mesei, și el se așeză în dreapta ei. Șampania și vinul curgeau după fiecare fel de mâncare și, când apăru desertul – mousse de ciocolată cu felii de mandarină proaspăt curățată și înșiropate cu Grand Marnier –, Chloe se ridică.

– Trebuie să merg la toaletă.

– Și eu, zise prompt Nonna.

Bao și Olivia se ridicară deodată.

– Și eu.

Cu ajutorul Francescăi, Kathy se ridică. Se ridică și Brooke mai târziu.

– Am crezut că nu mai mergem odată.

Eli se uită la frații săi.

– De ce merg împreună?

– Sunt ca niște gâzele – umblă în turmă, răspunse Noah.

– Potolește-te, Noah!

Brooke o luă pe mama sa de braț și o ajută să traverseze holul și să intre în toaletă.

Ca restul stațiunii, toaleta doamnelor era curată și frumos proiectată, cu suprafețe de marmură crem, chiuvete de ceramică albastră, corpuri de iluminat din sticlă artizanală albastră și un șir lung de separeuri. Aerul era îmbălsămat de potpuriu cu vanilie franțuzească și într-o mică sală de așteptare erau scaune elegante în fața oglinzilor de machiaj luminate.

De parcă s-ar fi sincronizat, femeile intrară în cabine, ieșiră și se spălară pe mâini, apoi intrară în sala de așteptare.

Acolo, unde lumina era cea mai bună, cerură să vadă inelul lui Chloë.

Întinse mâna mai întâi către Brooke, apoi spre Kathy, apoi spre Francesca, Nonna, Olivia. Până și Bao părea impresionată de pietrele care scânteiau.

Francesca le examină cel mai mult.

– Un aranjament foarte impresionant. Un bărbat care oferă astfel de bijuterii încearcă să îi transmită ceva unei femei.

- Că o iubește, spuse Olivia solemn.

- Nu cred, spuse Chloë, apoi își puse mâna peste gură.

Trebuie să fi fost ametită, altfel nu ar fi recunoscut așa ceva cu voce tare. Dar era prea târziu, nu mai putea să își retragă cuvintele.

- El nu este îndrăgostit de mine. Nu încă. Dar are potențial - zâmbi în timp ce râsetele răsunau în baie -, și am mari speranțe.

- Chloe, nu pot să cred altceva decât că El te iubește, spuse Brooke. Nu-mi imaginez un alt motiv pentru care s-ar căsători cu tine.

- Dragă, exclama Kathy cu groază.

Brooke își dădu ochii peste cap, jenată.

- Nu am vrut să sune așa. Am vrut să spun doar că este un singuratic. Nu mi-am imaginat că se va căsători vreodată - decât dacă ar găsi pe cineva potrivit, de vârsta lui, o femeie care e familiarizată cu afacerea cu vin și cunoaște Bella Vista, și care ar fi ajutorul perfect când vine vorba despre promovarea vinurilor lui. Tu, Chloë, ești frumoasă, fermecătoare, tânără, inteligentă, ai propria carieră... ești opusul femeii cu care credeam că se va căsători. Deci cred că ți-ai cucerit inima.

Nonna îi privi pe amândouă și zâmbi cu drag.

- Sper că ai dreptate.

Chloe își mângâie verigheta și se gândi cât de frumos ar fi să creadă că o iubea.

- E bine, chiar așa, spuse Brooke. Ce alt motiv ar avea să se însoare cu ea?

Lui Chloe îi trecu brusc senzația ușoară de amețeală. Ce alt motiv ar putea avea El să se însoare cu ea?

capitolul 35

Ce alt motiv?

Insistase cu nunta pentru că făcuseră sex și sentimentul lui de onoare cerea să oficializeze totul.

Când se cam lăsase întreaga situație părea să se găsească la cel, iar această petrecere părea ideală. I se puse pe [illegible] în mat.

Ce alt motiv ar putea avea să se însoare cu ea?

Chloe nu reușea să vorbească să speculeze.

Ușa de la bar se deschise și trei femei se repezi înăuntru. Una dintre ele intră imediat într-o cabină. Celelalte două se opriră văzând trupul Dr. Luca.

O bruneță atrăgătoare de vreo 35 de ani le privi cu ochii lăcrimând și spuse:

Brooke Petersson? Am auzit că te-ai căsătorit – și cu Rafe Di Luca dintre toți oamenii. Este adevărat?

– Da, Karina, este adevărat. Brooke capătă o poziție mai înaltă. Acum, sunt Brooke Di Luca.

Era și timpul! Kari nu înaintă și o îmbrățișă pe Brooke. După toți acești ani în care el te-a părăsit și tu ai rămas în Bella Terra așteptând și tot așteptând, îmi imaginez că trebuie să fie o mare ușurare.

Prinsă într-o îmbrățișare forțată, Brooke privi peste umărul Karinei spre Chloe, cu o expresie pe chip de *vreau să-mi mor*. Chloe nu o învinovăți. După treizeci de secunde în compania Karinei, Chloe deja își formase o părere. Această Karina, oricine ar fi fost, nu era o persoană plăcută de mulți, nici nu era cineva în care să ai încredere. Era una dintre acele femei căreia îi plăcea să bage cuțitul chiar între coaste. Karina era căsătorită, desigur. Purta o verighetă drăguță, nu prea mare, nici prea mică, dar era singurul lucru moderat la ea. Vorbea prea tare și prea repede. Hainele ei erau scumpe și prea strâmte, ca și cum nu ar fi vrut să admită creșterea în greutate. În atmosfera relaxată din Bella Terra, sprâncenele ei exagerat de pensate și machiajul exotic al ochilor erau prea dramatice.

În stilul indiferent cu care oamenii importanți îi abordează pe cei în vârstă, aruncă un:

– Bună ziua, doamnă Di Luca, bună ziua, doamnă Petersson.

Amândouă femeile se crispară auzind tonul ei respingător. Dar Karina își dădu greșit adversarele.

– Karina, ne pare bine să te vedem. Kathy se sprijini de cadrul ușii, zâmbi într-un mod direct, care o făcu pe Chloe să-și amintească de trecutul mohorât al lui Kathy Vorheam cu femeile. Di Luca despre magazinul meu și despre câți bani apelează la mine pentru a crea platouri cu fructe și brânzeturi pentru petrecerile lor. Cum a fost petrecerea ta de săptămâna trecută?

Karina trase aer în piept rapid, jenată.

– Petrecerea a fost reușită, și ați făcut niște platouri minunate. Vă voi veni mâine să vă plătesc pentru cea mai recentă extravaganță!

Kathy înclină din cap.

– Aș aprecia asta. N-aș vrea să cred că nu-ți permiți să îți plătești facturile.

Uau. Unu-zero pentru Kathy.

Cu un zâmbet prefăcut, Nonna intră în conversație.

– Karina, aș vrea să fac cunoștință cu cel mai nou membru al familiei noastre, proaspăta mireasă a lui Eli, Chloë Di Luca.

Karina păli la cât fața – de fapt, rămase cu gura deschisă.

Femeia care ieșise din cabină rămase țintuită locului. Aruncă o privire alarmată spre Karina și șopti:

– O, Dumnezeule!

Cealaltă femeie își acoperi zâmbetul cu mâna.

Chloe nu știa ce se întâmpla, dar știa că Nonna își folosise mumița împotriva Karinei. Nu că ea s-ar fi opus – dar Nonna era o drăguță, ceea ce însemna că, în realitate, Karina o enerva foarte, foarte tare.

Karina închise gura.

– Eli Di Luca s-a căsătorit? O măsură din priviri pe Chloë de la cap până în picioare. Cu... ăăă...

Chloë este autoarea unui bestseller New York Times, un roman polițist minunat. Nonna o prinse pe Chloë de o mână și o strânse.

El era prima documentare pentru urmărirea cum s-ar putea ca un nou membru în familia Di Luca

– Ce drăguț! spuse Karina surâzătoare. Ce drăguț!

Femeile din spatele Karinei se sprijiniseră una de alta și râdeau în surdină.

Văzând pe arătătorul ei în oglindă, se răsti Karina.

Amândouă încremeniră și se opriră.

– Arată-mi inelul! Karina înhăță mâna lui Chloe. Ce drăguț! Un safir roz!

Francesca dădu și ea să spună ceva. Chloë clătină din cap.

– Da. Zâmbi spre Karina. Este un safir roz.

– Și celelalte pietre sunt...?

– Diamante, desigur. Chloë ținu o mână socată. Nu-n închipui că Eli s-ar mulțumi cu altceva, nu?

Chiar și acele diamante nu-i erau suficiente pentru a o face pe această Karina să se înverzească de invidie.

– Sigur că nu. Nu Eli. El este cu adevărat un bărbat cu bani. Este un Di Luca. Mi-ar plăcea să știu cum l-ai înhățat.

– Nu este un secret, ciripi Nonna. Nici măcar nu s-a străduit.

La expresia criminală de pe chipul Karinei, Chloe se îndreptă spre ușă. Celelalte femei din grupul Di Luca o urmară și ajunseră în hol, cu ochii mari, ca și când ar fi scăpat la timp de rottură și de moarte.

– Cine era? întrebă Chloë.

– Scuze, dragă, ar fi trebuit să vă facem cunoștință, spuse Nonna.

– Nu. Chloë scutură din cap. E limpede că nu era cazul. Are o atitudine groaznică!

– Este Karina DuPey.

Pentru o femeie plăcută, Brooke putea să zâmbească disprețuitor destul de eficient.

Soția șefului poliției? Oh. Ei bine. În sud, când vorbim despre o femeie ca ea, spunem mereu „Apără-l sfârletul", din cauza hainelor și a machiajului. Chloe

se uită la grup cu o privire limpede. În plus, e mai puțin direct decât să-i spunem cățea.

Râseră și se îndreptară încet înapoi spre Luna Grande.

– O știu pe femeia asta de 23 de ani și mereu a fost exagerat de impătimată cu poziția ei în orașul acesta.

Kathy ținea buzele țuguiate, de parcă mușcase o lămâie.

– Să înțeleg că Eli a ieșit cu Karina? întrebă Chloë.

– Ai nimerit-o, spuse Brooke.

– Are gusturi mai bune acum, comentă Francesca.

– Ai dreptate din nou, spuse Chloë.

– Cred că și-a băgat în cap că el nu s-a căsătorit pentru că era îndrăgostit de ea.

Nonna nu putea să pară mai sigură de asta.

– Cam atât și cu acea iluzie, spuse Brooke veselă.

În Luna Grande, bărbații păreau să se fi înmulțit, iar Chloe își dădu seama de ce Karina DuPey era în toaleta femeilor – era un soi de reuniune a polițiștilor.

Șeful poliției, Bryan DuPey, era acolo în uniforma lui șifonată, părând mai relaxat, dar tot obosit și reținut.

Chloe îi cunoscuse soția. Acum, știa de ce.

Wyatt Vincent purta un costum crem și o cămașă albă, iar cravata lui bleumarin era lărgită. Avea un pahar de vin și o expresie veselă și, când ochii lui albaștri dădură de ai lui Chloë, ridică paharul într-un toast.

– Iată mireasa, anunță el.

Finnegan Balfour se întoarse trist spre ea.

– Speram că eu voi fi cel care te va fermeca, spuse el.

– Mă farmeci, răspunse ea flirtând, dar, când el se apropie de ea, se duse lângă Eli.

Pentru că, deși chipeș, Finnegan era puțin ciudat. Avea uniforma perfect călcată și apretată atât de precis, încât nu părea un polițist adevărat, ci un actor care joacă rolul unui polițist într-un sitcom vechi de televiziune și o privea cu mare atenție, de parcă o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea însăși.

El puse un braț în jurul ei, o trase mai aproape și o întoarse către un ofițer musculos, între două vârste hispanic.

– Nu cred că ai făcut cunoștință cu Terry Gonzales.

Ofițerul avea mânuțele de mărimea scaprecelor coșarului de grădină, mâna cu care o strânse lui Ellie dispăru într-a lui, dar el o scutură cu blândețe și spuse pe un ton sec:

– Dacă bunul Dumnezeu hotărăște să facă ceva necazuri, să mă dea de știre.

Ea îi mulțumi, apoi, când se îndepărtară, îi șopti lui Eli:

– Terry mai trebuia să-mi spună „domnișoară" și aș fi crezut că m-am întors în Texas.

Eli zâmbi.

– Îl știu pe Terry de ani întregi. E un tip bun. Vino să-l cunoști pe singura noastră femeie în uniformă!

Robin Webster era cam de vârsta lui Chloe. Era drăguță. Uniforma îi venea bine. În ochii ei Chloe vedea un cinism dureros de crud. Ceva i se întâmplase lui Robin de intrase în poliție – și nu fusese ceva bun.

– Cum sunteți toți aici de față, trebuie să mă interesez ce s-a întâmplat, zise Chloe. Răufăcătorii și-au luat o seară liberă?

– Wyatt a dat o petrecere pentru a mulțumi secției de poliție din Bella Terra. Am luat cina în sala privată a restaurantului și, când am terminat, așteptam în hol să ne vină nevestele, și am auzit vestea voastră bună. Robin era politicoasă, dacă nu entuziastă. Felicitări!

– Mulțumim. Suntem foarte fericiți.

Chloe nu știa de ce simțea nevoia să-i spună lui Robin că erau fericiți - poate că acel cinism era prea vizibil.

– Și, te rog, dă-mi voie să te asigur. Robin zâmbi strâmb. Există ofițeri de serviciu, și eu mă întorc la secție imediat ce pot să plec de aici. Nu am băut nimic. Ești în siguranță.

- N-am vrut să. Era limpede că pe Chloë o luase gura pe dinainte. Îmi pare rău dacă am jignit. A fost o glumă proastă.

- Nici o supărare. Robin îi făcu loc lui Mason Watson să treacă. Întâi-l pe legist, care vrea să vă felicite.

- Este o polițistă bună, îi spuse Eli lui Chloë la ureche. Dar se știe că e cam sensibilă.

Legistu. îl bătu pe Eli tare pe umăr – băuse puțin cam prea mult și vorbea puțin prea tare.

- Nu am crezut că vei convinge vreodată o fată să te scoată de pe piață. Și ai capătat o comoară rară. Bravo, Eli!

În preajmă, Nonna oftă cu zgomot.

- Mason, abilitățile tale sociale lasă de dorit, spuse Eli.

- Ce? Licărirea din ochii lui Mason dispăru. Ce-am spus?

- Nimic care să îngrijoreze pe cineva, zise Chloë consolator.

DuPey îi dădu pe Mason la o parte și dădu mâna cu Eli, apoi cu Chloe și din nou cu Eli.

- Vreau să vă felicit și eu. Am sperat asta ani buni.

Chloë se gândi că asta însemna că soția lui considerase că Eli era bărbatul cu care ar fi trebuit să se mărite.

Mason îl împinse la rândul său pe DuPey și, cu ambele mâini pe umerii lui Chloe, se aplecă spre ea.

- Ai grijă. În domeniul meu, cadavrele apar câte trei, așa se spune. Până acum, primăvara asta am avut două. Ai grijă să nu fii al treilea.

- Mă voi strădui, promise Chloë și se îndepărtă de respirația lui inflamabilă de la atâta whisky.

Eli le făcu semn fraților săi.

Dar Mason turuia mai departe.

- Spun asta doar pentru că miresele Di Luca par să dea mereu de necazuri. Mai întâi Nonna, apoi Brooke... Au supraviețuit. Dar trei e cifra magică!

- Haide, Mason. Noah îl luă de braț. Haide! Te ducem la Victor, și el o să te bage în pat.

În timp ce îl conduceau pe Mason, le spuse sincer:

– Nu mă interesează ce se spune prin oraş. Sunteţi foarte drăguţi.

Fu condus în hol, de unde îl preluă Victor.

Când se întoarseră la Luna Grande, Eli le mulţumi.

Karina apăru, cu celelalte soţii imediat în urma ei.

– Văd că toţi aţi aflat veştile *foarte* bune despre Eli şi Zoe, anunţă Karina. Bryan, ai văzut inelul lui Zoe?

– Chloë, o corectă Brooke.

Karina clipi spre ea, ca şi când ar fi fost confuză.

– Da. Chloe. O piatră atât de mare! Şi roz!

– Roz? Terry se încruntă, încurcat. Se fac diamante roz?

– Nu mi-l imaginez ca Eli Di Luca să îi ofere mireselui lui un fals.

DuPey era extrem de jovial.

– Este un safir roz, interveni Karina. Este la fel de bun ca un diamant. Serios!

DuPey îşi luă soţia de talie şi o strânse. Ea se întoarse mirată spre el, dar în privirea lui era ceva care o făcu să închidă gura. Se adresă grupului.

– Vreau să îi mulţumesc lui Wyatt pentru că ne-a invitat la o adunare atât de grozavă. A fost o plăcere să lucrez cu el şi ştiu că am învăţat cu toţii multe.

Wyatt încuviinţă şi puse jos paharul.

– A fost o plăcere să lucrez cu Departamentul de Poliţie din Bella Terra.

– Trebuie să-i lăsăm pe aceşti oameni să îşi termine desertul şi cafeaua şi să trecem la treabă acum – DuPey făcu semn spre Robin şi apoi spre ceilalţi – sau să se pregătească fiecare pentru tura lui.

Dădu mâna cu Eli şi o împinse pe Karina în faţa lui, afară pe uşă. Ceilalţi îi urmară, fluturând din mâini în semn de bun-rămas.

Tăcerea care urmă fu profundă. În cele din urmă Noah întrebă:

– Încă îi sunt aprinse călcâiele după tine, Eli?

- Imposibil, spuse Rafe.

Cei doi frați izbucniră în hohote.

- Da, doar că... Francesca se încruntă. Femeile de genul acesta... sunt periculoase în telul lor. Chloë ar trebui să aibă grijă în preajma ei.

Francesca dădu dovadă de cunoaștere a firii umane care o făcu pe Chloë să o aprecieze și mai mult. Întrebă:

- Cât timp?

- Pentru totdeauna, spuse Francesca.

capitolul 36

Seara fusese veselă și zgomotoasă, plină de mâncare bună, de vinuri fine și de multe toasturi pentru cuplul proaspăt căsătorit. Și era încântată să vadă cum Chloë se acomoda cu familia lui și observă că, după primul ei moment de surpriză, păru impresionată că se gândise și organizase petrecerea.

Inelul fusese un succes răsunător, cu Rafe care îl pocni peste ceafă pentru extravaganța lui și mormăind că Brooke o să vrea și ea unul, iar Brooke plesnindu-l peste ceafă și spunându-i că dacă va vrea unul și-l va cumpăra singură.

Dar, deși în aparență totul era vesel, Eli era conștient de mormăielile schimbate de membrii familiei Di Luca. Frații și bunica lui erau bănuitori... și nu în sensul bun.

Ceea ce îl determină să se întrebe dacă devenise genul de bărbat care ar genera acest gen de bănuieli.

Când platourile cu desert fură luate și vinul de porto consumat, Nonna dădu să se ridice, apoi se lăsă înapoi pe scaun, râzând.

- Cred că mi-ar prinde bine puțin aer proaspăt. Mi-am încălcat propria regulă. Eli, am băut în cinstea căsătoriei tale cam mult din vinul tău minunat.

Asistenta ei, Olivia, se ridică anevoie.

- Îți aduc niște apă.

- Dragă, nu te deranja, spuse Nonna.

– Deshidratarea este principala cauză a căderilor în rândul vârstnicilor, replica Olivia.

Atunci, sunt bine, pentru că nu sunt vârstnică.

Nonna părea puțin mai fermă decât de obicei, chiar enervată. Olivia se lăsă înapoi pe scaunul ei, cu obrajii roșii.

– Eli, vrei să vii cu mine? întrebă Nonna.

– Desigur.

Eli se ridică imediat și veni lângă ea.

Să vin și eu? Din păcate, probabil mi-ar prinde bine și mie niște aer.

Chloe avea obrajii roșii și zâmbea. Dar Noah se ridică iute.

– Tu stai și simte-te bine cu fetele. Merg eu. Sunt singurul care l-a înfruntat pe Bianchin și a câștigat, așa că voi putea să-l protejez pe Eli dacă îl atacă cineva.

Asta declanșă un râset din partea lui Rafe și a lui Bao, dar, în timp ce Nonna, Noah și Eli se depărtau, petrecerea își recâpătă exuberanța.

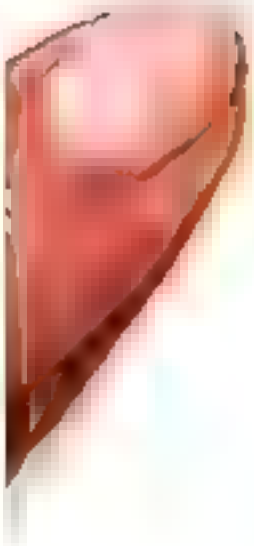

Nonna merse spre partea din spate a hotelului unde poteci luminate duceau spre cabanele private, iar oaspeții erau puțini. Imediat ce rămaseră singuri, se opri, privi în jur și apoi se întoarse cu fața spre Eli.

– Ce dracului crezi că faci?

Nu-și amintea să fi folosit vreodată acel ton cu el.

– Ce vrei să spui?

– Te ce te-ai însurat cu fata aia? întrebă ea.

Simți un fior pe șira spinării.

– Pentru că noi doi... ne-am încurcat.

– Nu. Nu. Ai prieteni, dar îi ții la distanță. Ai familie, dar nu ne spui niciodată ce ai de gând. Ai invitat-o pe fata asta în casa ta. Nu inviți pe nimeni niciodată, nici măcar pe mine.

Eli își dădu seama că era posibil să-i fi rănit sentimentele. Ochii ei străluceau de furie.

– În mai puțin de trei săptămâni, te însori? Încerci să-mi spui că te-ai îndrăgostit în trei săptămâni?

El nu crezuse vreodată că bunica lui avea să vadă dincolo de bucuria de a mai avea un nepot însurat, cu atât mai puțin că avea să fie furioasă. Nu știa ce să spună

– Avem multe în comun.

Noah se apropie de umărul drept al Nonnei

– Ce s-a întâmplat, Eli? Am auzit zvonuri

– Ce fel de zvonuri? întrebă Eli

– Zvonuri cum că ar fi probleme la cramă, spuse Noah.

Lui Eli nici venea să creadă – și în mod sigur nu urma să accepte asta de la fratele lui cel mai mic

– M-am însurat. Oamenii fac asta mereu.

– Tu nu ai spus Noah. Îmi place de Chloe și nu mă las să fie folosită pentru cine știe ce motiv o folosești tu. Uite, sunt om de afaceri. Conduc complexul Bella Terra – și o fac și pe ea. Odată ce am auzit zvonul despre cramă, am început să mă gândesc – și, să fim serioși, contabilul tău a plecat din oraș puțin cam brusc.

– Asta nu te privește, spuse Eli cu asprime. Am tratat-o pe Chloë cu onoare, așa cum merită orice femeie, și voi fi un soț bun pentru ea.

Doi oaspeți veneau spre ei. Noah își drese glasul. Eli și Nonna se dădură la o parte și zâmbiră rigid. Oaspeții se uitau curioși în timp ce treceau. Când se îndepărtară suficient, Nonna își reluă atacul

– Nu încerca să faci pe inocentul cu mine, Eli. Sunt bunica ta. Te-am crescut. Știu să-mi dau seama când minți – și acum minți. Ochii ei erau necruțători. Noah are dreptate? Te-ai căsătorit cu ea pentru bani?

Eli nu o putea privi în ochi. Când își mută privirea, Noah spuse:

– Eu, Dumnezeule! Își trecu degetele prin păr, apoi făcu câțiva pași înainte și înapoi. Sunt *fratele* tău. Crezi că nu te-aș fi ajutat? Chiar e vorba despre bani? Pentru că așa autoare de bestseller cum e, nu-mi vine să cred că Chloë are suficienți bani cât să salveze crama Di Luca dacă de asta este nevoie.

Tatăl ei e bogat, spuse Eli. Mi-a oferit o înțelegere. Te-ai însurat... Te-ai însurat.

Noah se bâlbâise.

Noah nu se bâlbâia niciodată.

– Nu te-am învățat mai bine de-atât, Elisen! Chiar te-ai însurat cu fata asta pentru averea tatălui ei?

Nonna părea cu inima frântă.

O să fie un soț bun pentru ea, repetă Eli.

– De parcă asta rezolvă ceva.

Nonna își atinse fruntea ca și când ar putea opri durerea de cap.

Chloe crede că o iubești, spuse Noah.

– De unde știi asta?

Eu își dădu seama că devenea defensiv, dar cum putea să nu facă asta? Îl atacau și spuneau lucruri adevărate. Lucruri pe care sperase să le ascundă.

– Uită-te la ea! Nonna arătă înapoi spre hotel. Stă și așteaptă pentru tine. Când o să afle, ce crezi că se va întâmpla? Crezi că va ierta o asemenea trădare amară?

– N-o să afle.

– Ești un prost, Eli Di Luca, spuse Nonna.

Noah clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Mai devreme sau mai târziu, tot va afla.

Chiar dacă începea să se simtă vinovat, Eli încercă din nou să le explice.

– O respect. O plac. Au existat căsătorii fundamentate pe mai puțin.

– Nu ale noastre. Suntem Di Luca, spuse Noah.

– Am renunțat la familia mea ca să mă mărit cu bunicul tău. Mama mea a plâns în ziua nunții. După aceea am văzut-o doar când bunicul meu era plecat din oraș. Dar eu și Nonno ne iubeam – și asta a meritat durerea și pierderea, deși chiar și azi... îmi e dor de mama mea. Nonna puse mâna pe brațul lui Eli. Ce va umple golurile din viața lui Chloe când va descoperi că îți iubești vinurile mai mult decât pe ea?

Eli voia să se smucească, să se elibereze de aceste reproșuri și să se întoarcă la credința lui că putea să îndrepte lucrurile cu Chloe.

– Am față de familie responsabilitatea de a fi cel mai bun producător de vinuri posibil și de a transforma cramа într-un succes.

– Nu te-am făcut vreodată să crezi așa ceva, spuse Nonna. Niciodată.

– Nu. Se gândi la Abuela, bătrână, severă, fumând trabucurile ei mici. Nu nu.

– Uite, Eli, știu că ai dus-o greu în Chile. Te plimbi pe aici ca o primadonă rănită, dar nu ești singurul din familia asta care a suferit vreodată. Noah știa despre ce vorbea. Gata cu teama și mergi mai departe!

– Nu mă port ca o primadonă. Eli se opri și se gândi. Așa nu, măcar nu e genul corect.

– Suferi în tăcere atât de zgomotos, încât e asurzitor. Maturizează-te, spuse Noah cu un dezgust vizibil. Pur și simplu, maturizează-te!

Cei doi se împăunară.

– Bă eți, spuse Nonna încet și ferm. Destul!

Nu folosea acel ton prea des, și amândoi se dădură înapoi.

– Eli, vreau să știi cât de dezamăgită sunt de tine. Nonna scutură un deget spre el. Căsătoria este o taină binecuvântată, și tu ai folosit-o pentru câștiguri personale. Sper și mă rog ca această uniune să supraviețuiască unei asemenea trădări. Dar Noah are dreptate. Îmi aduc aminte când ai venit acasă din Chile, atât de neîncrezător, de tăcut, atât de înverșunat împotriva ție însuți. Credeam că este o idee proastă să insist să vorbești despre experiențele tale. Credeam că, locuind cu frații tăi, cu Nonno și cu mine vei vedea o cale de a te deschide. Acum, cred că m-am înșelat și îmi pare rău pentru tine. Își șterse o lacrimă de pe obraz. Dar cel mai mult îmi pare rău pentru Chloe. Dacă e să faci din asta o căsnicie adevărată, va trebui s-o pui pe Chloe pe primul loc.

și asta înseamnă să sapi adânc în tine. După sen[illegible] le pe care le controlezi atât de ferm. Înseamnă să [illegible] bărbatul care ar fi rău dacă ar fi înainte ca răceala [illegible] gurăratea să îți ia umanitatea. Își puse brațul [illegible] și îl îmbrățișă strâns. Te iubesc, dragul meu [illegible] sau cam - Va afla Chloe, o să considere că acest [illegible] este de neiertat. Va avea dreptate. Sper că ești pre[illegible] pentru asta. Sper că voi ști ce este corect să fac.

Îi dădu drumul și dădu să meargă spre hotel.

Noah zăbovi o secundă.

– Ești fratele meu mai mare și mereu te-am respectat. Îmi doresc să nu fi distrus asta complet. Aș prefera să mă gândesc la tine cu prețuire... decât deloc.

O prinse pe Nonna din urmă și o însoți înăuntru.

El privi în sus, spre stele, și se întrebă dacă avea dreptate și dacă Chloe avea să descopere adevărul. Pentru că, deși fusese singur înainte și supraviețuise, acum, cumva, viața fără Chloe ar fi de nesuportat.

capitolul 37

– A fost o petrecere minunată, Eli. În dormitor Chloe își ridică brațele, fusta ei ridicându-se în timp ce se învârtea. Prăbușindu-se pe pat, zâmbi spre tavan. Și acesta este un mel minunat. Ridică mâna și se uită la ea. Îmi place foaaarte mult.

Soția lui era ușor amețită. Îi lua glezna, o ținu și îi dădu jos pantoful.

– Mă bucur că ți-au plăcut petrecerea și melul.

– Îmi dau seama ca o să-mi placă să fiu căsătorită cu tine. Știi de ce?

– Nu sunt sigur.

Repetă procesul de scoatere a pantofului cu celălalt picior și aruncă pantofii cu toc spre dulap.

– Petreceri bune, bijuterii *grozave* și – se ridică precum o jucărie care sare din cutie – tu!

El puse un genunchi pe pat lângă ea, o împinse înapoi pe saltea, o privi în ochi și spuse:

- Ține minte asta! Indiferent de ce se întâmplă, ține minte asta.

Își apropie capul de al ei, o sărută cu toată priceperea, apoi făcu dragoste cu ea încet, controlat, splendid, până când zorii pictară cerul.

Chloë stătea la biroul lui Eli. Se uită la figurina de marmură a lui Bachus, zeul vinului, la chipul lui zâmbitor prostesc. Trase adânc aer în piept.

Își spusese același lucru în ultimele trei zile.

Familia lui Eli știa despre nuntă. Știa de trei zile. Era doar o chestiune de timp până să afle tatăl ei și apoi și mama ei. Dacă Chloe nu avea să o anunțe înainte, avea să se simtă rănită..

Trebuia să îi spună mamei ei.

Trebuia să îi spună *acum*.

Nu voia.

Așa cum îi explicase Chloe lui Eli, își iubea mama, dar faptul că aceasta alesese să fie cinică și neîncrezătoare o făcea pe Chloe să îi fie groază de reacția ei. Sincer, mama ei urma să facă scandal în tot Texasul.

Dar, odată ce această misiune avea să fie îndeplinită, Chloe avea să își sune tatăl și să îi spună – și, pe cât de furioasă urma să fie mama ei, pe atât de încântat avea să fie tatăl.

Orice ar fi, nu avea de gând să renunțe la Eli. Era soțul ei. Avea să îl păstreze până când moartea urma să-i despartă. Se gândi la felul în care o ținuse în brațe noaptea trecută și în fiecare noapte. Deși își dorea să nu mai fie atât de atent cu ea. Se purta de parcă era făcută din cristal, casantă, și, deși era încântată când o mângâia, când crea o lume în care existau doar ei doi, răsucindu-se în valurile lente ale pasiunii, îi era dor de acea virilitate brută, neîmblânzită, pe care o dezlănțuise în acea primă noapte. Când se gândea la el, la curtarea

pe care o construise cu atâta grijă pentru ea –

Rămasă în sfârșit singură, își sună pe mama

în ultimele trei sau patru zile.

– Chiar așa?

Se întâmplase și altă dată. Mama era mereu

– Îmi merg bine cartea?

Lauren avea acel ton ușor anxios în voce.

– Foarte bine. Îl Da Luca mi-a dus prin Bella Vista

Chloe, se gândi Chloe, făcea

vreo doi ani înainte de apa. Rezolverea vechiului mister

Dispariția lui Massimo, și acest lucru o încânta

tare. Acum dacă ar găsi și pe criminalul său...

Petrecu multă vreme cu domnul Di Luca, mereu atentă

ren cu precauție.

– Mult timp, da. Îmi place de el, mamă. Este un

foarte interesant.

Chloe era conștientă că sună ca un vânzător de

șor la mama a doua pe cale să încheie o afacere.

După scurtă pauză de ezitare, apoi amuzament plin

căldură.

– Deci tatăl tău a găsit în sfârșit un pretendent care

nu este o poamă?

– Este altul decât tipul obișnuit. Are viitor de mult

succes. Provine dintr-o familie bogată. Familia lui este

grozavă, de mare ajutor – și normală.

Altă pauză.

– De ce îi faci această reclamă?

Amuzamentul dispăru. Chloe făcu saltul.

– Ne-am căsătorit acum patru zile.

– Ce? Chloe auzi un bubuit când scaunul mamei ei se lovi de perete. Lauren sărise în picioare. Nu!

Și Chloe se ridică.

– Este adevărat.

– Cum? De ce?

Acum venea partea mai grea.

– M-am îndrăgostit. Chloë așteptă ca mama ei să îi scoată în evidență nerozia.

În schimb, Lauren spuse:

– O să-l *omor* pe tatăl tău.

Întinzând mâna spre Bachus, Chloë mângâie marmura rece, grea, încercând să se calmeze și să își aline anxietatea.

– Ți-am spus deja, mamă. O fi încercat tatăl tău să-l convingă să mă curteze, dar Eli nu a acceptat. În primele două săptămâni, în singura ocazie când l-am văzut s-a purtat ca un măgăros. Apoi a venit și am început să vorbim, și un lucru a dus la altul, și acum...

– Acum! Chloe își o imagina pe Lauren făcând pași prin micul ei birou de la universitate. Recunosc mâna fină a tatălui tău în povestea asta. Probabil l-a ajutat pe acest Dr. Luca să îți intre pe sub piele.

Chloe se străduia să nu își piardă răbdarea.

– Mamă, nu crezi că este puțin paranoic?

– Doar pentru că sunt paranoică nu înseamnă că n-am dreptate. Dumnezeule, Chloe, gândește. Lauren se răsti la Chloë. Mai întâi, acest Eli te-a ignorat, te-a dezarmat, ți-a spus că nu are nevoie de banii tatălui tău. Apoi te-a plimbat și te-a incitat cu mistere și crime. Te-a salvat de la ceva – de la o cădere? De la o bătaie? De la vreo prostie pusă la cale de el? Apoi ți-a vândut o poveste tristă despre trecutul lui întunecat.

Chloë îl ținea atât de strâns pe Bachus, încât cupa lui ridicată o tăie în palmă.

Am dreptate, nu-i așa? Mama ei ochi la fix. Are un trecut întunecat, nu-i așa?

A mai o copilărie dificilă, acceptă Chloe.

Așa că ți-a spus despre asta. Mai departe? Te a sedus?

Chloe nu răspunse. Nu putea. Când mama ei o spunea astfel, părea atât de logic.

Oh, Chloe, spuse mama ei cu disperare. Nu te-am învățat mai bine de atât? Nu te-am învățat să pui mereu la îndoială orice când tipii ăștia încep să îți spună ceea ce vrei să auzi?

Da, mamă, dar realitatea este că doi oameni pot avea multe în comun și fără să existe un schimb de bani.

Nu și când este implicat tatăl tău. Privește în jur. Când deschide cu cheia? Pun pariu că ne vom afla destul de curând că acest Di Luca avea nevoie de bani pentru un motiv sau altul.

– Mi-a cumpărat un inel superb.

Privi în jos, la diamantul roz strălucitor. Zâmbi, iar inima i se umplu de bucurie.

– Un inel scump?

– Foarte scump.

Îl căutase pe site-ul Tiffany. *Foarte scump.*

– Cu banii cui?

Chloë își pierdu cumpătul.

– Mamă, nu se poate vorbi cu tine.

– A fost un inel luat din vinovățiile Sau pe post de mită.

– Când o să-ți treacă șocul, o să vorbim din nou.

– O să-l omor pe taică-tău, repetă Lauren.

– Te iubesc, mamă. Vorbim în curând.

Chloë închise cu puțin mai multă forță decât era nevoie. Sprijinindu-se cu coatele de birou, se uită la Bachus.

De ce era întotdeauna atât de greu să interacționeze cu mama ei? Mereu trebuia să îi întunece ziua? Ea nu pusese cap la cap ultimele câteva săptămâni așa cum o făcuse mama ei. Pentru că nu era nimic adevărat. Eli nu luase bani de la tatăl ei pentru a se căsători cu ea. Simpla idee era absurdă. El avea o cramă. Era unul

dintre cei mai de succes vinificatori din lume. Făcea parte dintr-o familie bogată. Dar o voce în capul ei o numea proastă. „Nu știi nimic despre finanțele lui. Nu ai întrebat. Nu ți-a spus."

„Nici el nu știe nimic despre ale mele."

„Într-adevăr, un răspuns rezonabil", se gândi ea.

Vocea era neobosită. „Nu ai nici o responsabilitate. Dacă te confrunți cu momente grele, nu trebuie să te îngrijorezi decât pe tine. Dacă el trece prin vremuri grele, ar putea pierde totul. Și știi mândria pe care o simte când vine vorba despre vinurile sale."

„Ce-ar fi putut întâmpla prost, încât să aibă nevoie de tatăl meu ca să-l scoată la liman?"

Privirea i se opri pe sertarul încuiat de la birou.

„De ce nu afli?"

Era o scriitoare de romane polițiste. Își făcuse documentarea, știa cum să deschidă o încuietoare simplă. Cu pila de unghii și cartea de credit, trecu la treabă.

capitolul 38

Eli veni acasă și coborî din camioneta sa cu o grimasă. Avea nevoie de un duș.

Își petrecuse dimineața în pivniță, amestecând vinuri. Își petrecuse după-amiaza pe câmpuri, cu Royson cercetând strugurii în curs de dezvoltare, îngenuncheat în noroi, vorbind despre tăierea viței, murdărindu-se.

Îi plăcea fiecare minut.

Dacă totul mergea bine, dacă ploaia și soarele cooperau, se anunța un an bun pentru recoltă.

Nu, se anunța un an grozav pentru recoltă.

Pentru prima oară în viață, privea spre viitor cu altceva în afară de groază.

Cu Chloë lângă el, putea să facă față la orice. Cu Chloë lângă el, era cel mai norocos tip din lume.

Scoase o carte de sub scaun – cartea ei, misterul care o făcuse celebră. Reușise s-o găsească la magazinul

alimentar și să o achite la o casă automată fără ca nimeni din oraș să observe. Încă nu citise nimic, fiind cu adevărat prea ocupat, dar faptul că deținea o copie îi domolea cumva sentimentul de vinovăție. Și, avea s-o citească. Chiar da. Cândva.

Urcă în goană scările și scoase cheia.

Tot ce trebuia să facă era să învețe să trăiască de acum încolo cu această teamă care îi dădea ghes cum că bunica lui și Noah aveau dreptate și Chloë avea să descopere adevărata înțelegere pe care o făcuse cu tatăl ei.

Nu avea cum. Cum ar putea să afle? El n-avea de gând să-i spună.

Lui Conte în mod sigur nu avea să îi scape așa ceva.

Nonna și Noah îl bătuseră la cap până când le spusese adevărul, dar, indiferent de ce credeau despre el și despre comportamentul lui detestabil, reprezentau familia lui. Nu l-ar trăda niciodată.

Și făcea totul bine cu Chloë, tratând-o cu grijă, fără să facă niciodată greșeala din prima noapte: să-și piardă cumpătul, s-o asalteze cu o lipsă de control totală. În fiecare moment în care făcuseră dragoste fusese atent cu trupul și pasiunile ei, învățând unde să atingă, cum să sărute... Era atât de receptivă, atât de frumoasă... Îl făcea să tânjească. Îl făcea să trăiască... Intră în casă. Puse cartea pe masa de lângă ușă. Își făcu planurile. Duș, bărbierit, cină și apoi...

Chloë stătea în bucătărie, cu capul în jos, privind ceva de pe butet. Pe masa de mic dejun, craniul ei rânjea la el, diamantul mic și roz pe care îl găsiseră stând în continuare înfipt între dinți.

– Ce faci? El zâmbi, bucuros s-o vadă așteptându-l. Ai scris mult azi?

Se întâmplară mai multe lucruri deodată.

Ea ridică ochii, cu privirea la fel de goală și de dezolată precum deșertul Mojave.

Ridică mâna să-l oprească, iar pe degete nu mai purta verigheta.

Iar el observă valiza moartă lângă uşă.

Se opri, ţintuit locului.

– Ce s-a întâmplat? Ce e în neregulă? Protestez, adevărul nici nu-i trecu prin cap. Mama ta e bolnavă?

– Deloc. Am vorbit azi cu ea. Cu amănunte, Chloe spuse. E în formă maximă.

Ar fi trebuit să se relaxeze. Cel puţin, nu vorbise cu tatăl ei.

Dar ceva era foarte în neregulă. Era îmbrăcată lejer cu un maiou alb şi jeanşi, dar jacheta ei kaki arăta precum o haină de călătorie.

– Ce i-ai spus mamei tale?

– I-am zis că te-am căsătorit. În timp ce Chloë vorbea, chipul ei rămase lipsit de orice expresie. Femeia adorabilă şi caldă era înlemnită, ţeapănă şi rece. A spus că tatăl meu a aranjat totul.

– Da, ei bine... ştiai că îţi caută peţitori.

Eli se simţea pe teren minat.

– Dar nu mi-am ştiut valoarea exactă. Acum, ştiu. Patru sute cincizeci de milioane de dolari.

Aceea era suma exactă pe care Conte i-o dăduse lui Eli.

I se opri inima. *Ştia.*

– Chloe...

Dădu să se apropie de ea.

Ea ridică nişte documente de pe bufet şi, ca pentru a-l ţine la distanţă, le flutură spre el.

– Ai face bine să nu te apropii prea mult. M-am uitat prin documentele tale. Ştiu cât de mult te înfurie asta.

El recunoscu acele pagini. Găsise transferul bancar.

– Am spart încuietoarea de la biroul tău.

Ar fi trebuit să mute documentele. Ce prost fusese – dar nu se gândise niciodată că această autoare era suficient de descurcăreaţă cât să îi spargă biroul.

Ea adăugă gânditoare:

– De fapt, după ce am văzut documentele [illegible] ce însemnau, un trăsnet s-a [illegible] rupt... Scuze!

Replica nu putea să sune mai fals.

Chiar acum, înmuiat [illegible] în oceanul [illegible] ne însemnase [illegible] afle adevărul și îl aflase. Acum, nu avea de ales [illegible] să facă să înțeleagă de ce făcuse ceea ce făcuse.

– Oh, lasă-mă să-ți explic.

– Ce să explic? Este stil [illegible] patron. La tribunal. Mea maxima in fiecare clipa.

Nu e adevărat. N-am vrut [illegible] banii tăi, dar...

– N-ai avut de ales. Știu. Are vreo legătură cu mama ta iubită?

Îl zâmbi precum un rechin [illegible] înainte [illegible]

Cuvântul nu a mai fost [illegible]

Jalnic. Suna jalnic.

– Am glăcut [illegible]. Dădu capul [illegible] plin, dureros. Deci Dr. [illegible] vrea [illegible] mea [illegible] și ți-a făcut o ofertă de nerefuzat, pe care ai acceptat-o.

– Nu a fost atât de simplu.

– Sigur că nu. Sunt convinsă că ai suferit ce fiecare dată când mă aduce [illegible]. Acum, că mă [illegible] sunt ultima [illegible]. Fă un pas spre [illegible] Prefă-te că nu mă placi, oferă-mi un mister de rezolvat cu tot cu un cadavru – știai că Massimo e o acoladă mai dus sus să vad alambicul!

– Nu.

Îl privi din [illegible], încet, glacial.

– Vezi [illegible] de ce mincă. Ai mințit în toate [illegible] Dr. [illegible]. De ce nu-mi spui [illegible] adevărul despre asta?

– Nu mint.

– Mi-ai prezentat-o pe [illegible] ca și cum [illegible] să mă cerească. Ia înghite în sec. Te rog, spune-mi că [illegible] n-a făcut parte din toate astea.

– N- După ce ne am căsătorit, ea a ghicit.
Și Norma avusese dreptate. Treaba asta o rănise rău pe Chloë. *Et* o rănise rău pe Chloë.
– Este foarte perspicace.
– A fost mănoasă.
– Pare că d-l. Chloë trase aer în piept și se lansă imprevizibil înainte. Ai folosit legăturile cu departamentul de poliție pentru a afla mai multe despre trecutul lui Massimo, ai pretins că cineva a intrat cu forța în casa ta ca să trebuiască să mă mut cu tine. N-a intrat nimeni cu forța, de fapt, nu?
– Nu.
– Și odată ce am venit aici, a relatat o versiune absolut halucinantă a copilăriei tale. Sarcasmul contura fiecare cuvânt cu acid. Trebuie să fi avut cuvântul „proastă” scrisă în frunte.
Acum, nu era corectă, dar el bănuia că primea ce merita.
– N-a fost așa, repetă el.
Ea bătu cu palma în bufet.
– A fost *exact* așa. Ai dat o petrecere la care să anunțăm nunta – a vrut să fie greu pentru mine să plec. Mi-ai dat verigheta asta – o ridică, veni spre el, i-o puse în mână și îi închise degetele în jurul ei –, cumpărată cu banii tatălui meu.
El o prinse de încheietura mâinii și o ținu pe loc.
– N-am vrut să te rănesc.
– Să mă rănești? Dar nu asta este important aici, nu? Atâta vreme cât tu nu ești rănit, totul e în regulă. Ea se smuci din strânsoarea lui atât de tare, încât lui îi era frică să nu se rănească singură.
El îi dădu drumul.
– Dă-mi o șansă să îți dovedesc asta! Chloë, te rog!
– Ce s-a întâmplat? Înțelegerea este anulată dacă nu suntem căsătoriți o anumită perioadă?
Lungimea căsătoriei nu este specificată în contract

Ea își mușcă buza de jos suficient de tare încât aceasta să i se albească.

– Nu e un contract, spuse el. Desigur. A fost o tranzacție. Pentru Trebuia să fie un contract. Era limpede că nu se așteptase la asta, iar faptul că atât se înroșise dovedea

– Te rog să mă crezi, spuse el. A început ca un act necesar și a devenit mult mai mult. Te admir atât de mult. Rămâi cu mine!

– Mă admiri. Mersi mult! De ce să nu-ți dau o șansă? Dacă te-aș răni vreodată, nu mi-ai ierta niciodată. Ar dori să mă ții prizonieră și se uita la el ca și când ar fi fost un fel de paraziț. Până la urmă, o să-mi pui cu bunăvoință despre mama, o femeie bătrână și bolnavă, care te-a urât. Căsătoria noastră nu ar putea să meargă niciodată.

– Nu mă părăsi, Chloe, te rog. Când ți-am dat inelul, am vorbit foarte serios. Putem rămâne căsătoriți pentru totdeauna. Putem avea o viață minunată împreună. Putem să ne facem un cămin aici, să ne întemeiem o familie...

– Mă iubești?

El îngheță, holbându-se la ea ca o căprioară în fața farurilor.

– Așa și credeam. Își acoperi ochii, ca și când nu putea suporta să se uite la el. În ciuda atâtor minciuni pe care le-ai spus, nici măcar tu nu o poți spune pe asta. Merse spre valiza ei și o ridică de parcă ar fi fost goală. Ai spus că o urăști pe Abuela pentru că te-a folosit, pentru că te-a făcut un obiect de valoare și nu te-a tratat ca pe o persoană. Așa că, spune-mi, cum justifici faptul că mă tratat atât de rău?

Nu putea. Sigur că nu putea.

– Unde te duci?

Acasă. În Texas. Îi susținu privirea, disprețul fiind evident în fiecare linie a trupului său. Acolo unde îmi e locul. Încuviință spre craniul rănit. Îți las inspirația mea. Eu nu mai am nevoie de ea. Nu am nevoie de nimic care să-mi amintească de groaza care zace în creierul

[illegible] sau de [illegible] spiritului omenesc. Am înțeles [illegible]

[illegible] Trebuia să plec. Dacă plecam, nu mai rămâneau [illegible] Dacă aș pleca, poate reușea să mă mai vadă [illegible]

[illegible] Nu se întâmplă nimic. Nu trebuia să se întâmple nimic până când [illegible] n-ar fi de rănită.

[illegible] Ea întrebă: Sunt [illegible]

- Desigur. Stai să vezi. Credeai că [illegible] o facea să [illegible] pe scară astă-seară în casă. Poți fi singură [illegible] promit că nu te voi deranja.

- Dacă vrei să stai în cabană, spuse ea batjocoritor.

- Foarte sigur, răspunse el.

El știa, respirând lent, apoi încet, că

- Trebuie să mă pun pe treabă, zise. Să mă duc să vorbesc cu [illegible] – mai trebuie să conduc. Bine. Rămân [illegible] în seara asta să plec dimineața. Se îndreptă spre ușă. Nu te deranja să rămâi prin preajmă ca să mă conduci.

Ea privi [illegible] verigheta ei cu diamant.

Am ceva economii. Nu au fost de ajuns să salvez [illegible] Dar te asigur că am cumpărat verigheta și inelul din banii mei.

El se [illegible] în prag și privi înapoi spre el.

- Sunt impresionată. Păcat că nu mai vreau acele diamante.

capitolul 39

Trei ore și jumătate mai târziu, Eli termină cartea. [illegible] cartea e. O lăsă jos pe masă, dădu muzica mai încet, se aplecă în față și se frecă obosit la ochi.

Cartea era despre moarte și crime, despre cine le-a comis și de ce, dar, mai mult decât atât, era despre oameni, despre depășirea adversității, despre iubire și încredere. Auzise vocea lui Chloë în fiecare replică, îi văzuse sufletul, încrederea ei în bunătatea omenirii.

Spusese că ar prefera să fie o proastă decât să fie mama ei, mereu rezervată și critică.

Își dăduse seama că fusese naivă pentru că avusese impresia că în el băzându-se pe nimic mai mult decât iubirea ei pentru el.

Se ridică.

Trebuia să meargă la ea. Trebuia să discute cu ea, să îi explice... ceva.

Dar cum? Nu avea nici o scuză pentru ce făcuse. Așa spusese Nonna. Așa zisese și Noah. Ei știa asta. Mereu știuse asta.

Crezuse că avea să moară de rușine și de durere când pierdea crama. Crama fusese mai bună decât orice ființă umană vie, pentru că era un lucru care nu putea să moară.

Nu-și dăduse niciodată seama că nu îl putea iubi la rândul ei. Nu putea să rădă cu el, să-l tachineze sau să-l facă să se zvârcolească de tristețe.

Dacă era nevoie să se târască în genunchi, avea să o aducă înapoi pe Chloe. Și apoi urma să se târască în fiecare zi dacă așa voia ea.

Pentru că, citindu-i povestea, auzindu-i cuvintele, descoperise un adevăr de nestrămutat – o iubea într-adevăr.

Pur și simplu, nu recunoscuse emoția.

Luă cartea, o răsfoi din nou, căutând inspirație și poate curaj. Își luă cheile, pentru că știa că ea nu urma să-i deschidă ușa. Încă ținând cartea, coborî la parter și ieși pe ușă.

Cabana avea ferestrele luminate de strălucirea caldă, ceea ce însemna că Chloe era înăuntru.

Inima îi bătea cu putere în timp ce mergea pe potecă și își dorea să poată lua totul de la capăt.

Își dorea să fie din nou bărbatul care fusese înainte, fără sentimente sau nevoi.

Își dorea să nu îl doară atât, să nu vrea să repete lucrurile cu Chloë cu atâta disperare, încât să nu se poată gândi la nimic altceva.

Amintirea se ițî în fața lui.

Își dorea să nu îl îndărăgostit

Și era ridicol, știind că se îndrăgostise de singura femeie care era prea nobilă pentru toată lumea.

Când se întoarse de vreo două, căută cheile, găsindu-le pe podeaua pridvorului.

Încă nu știa ce urma să spună și să facă. Știa doar că trebuia să o facă pe Chloë să înțeleagă că...

Boom

Explozia zgâlțâi pământul, îl ridică de la sol, îl aruncă în sus, merse și îl trânti pe pavaj

O mulțime de lucruri se ridică la zeci de metri în aer

Căldura îi pârli fața și părul, îi luă oxigenul din plămâni.

Își pierdu cunoștința. Se chinui să își revină

Apoi se ridică și alergă spre cabană.

Căldura îl făcu să dea înapoi. Auzea țipete: erau ale lui.

„Chloe! Chloe!" Ea era înăuntru

Nu! Bucăți de acoperiș, de pereți erau împrăștiate în jur, arzând în mici imitații ale focului masiv din cabană

Chloe nu era acolo. Dispăruse, fusese aruncată în aer

Flăcările urlau și râdeau.

Eli se trezi holbându-se la foc, atât de strălucitor, încât îi se întipări pe retină. Strângea din nou cartea în mâini. Nemișcat.

Știa că el făcuse asta. O mințise pe Chloë. Îi spusese că cineva sabotase cabana, ca s-o ademenească în casă cu el

Se adeverise.

Cumva, era vina lui.

Auzi strigăte din nou, dar de data asta nu era el. Sirene. Erau sirenele.

Lumini roșii licăreau. Mașina de pompieri trecu pe lângă el și se opri mult de mult de cabană, încât crezu că avea să ardă. Pompierii săriră afară, se conectară la hidrant și începură să ude zona. Nu cabana. Cabana era pierdută. Voiau să limiteze flăcările, să nu se lase să se răspândească spre vecini, căci ea era importantă pentru economia locului. Credeau că îi pasă.

Și mai multe sirene în spatele lui. Și girotarur.

Cineva, un bărbat, strigă în urechea lui Eli.

– Vino aici. Echipajul de pe ambulanță vrea să te consulte.

Eli nu auzea prea bine. Nu putea să înțeleagă asta.

– Eli, Dr. Lucas! Un bărbat vorbi pe un ton tern. Nu mai ai sprâncene. Vino la ambulanță. Cred că ai nevoie de oxigen.

Eli își întoarse capul și privi spre Wyatt Vincent.

– Hei, omule! Stai în drum. Wyatt arătă spre cabană. Focul ardea deja cu mai puțină intensitate. Mare parte din materialul inflamabil fusese îndepărtat de explozie. Lasă-mă să îmi fac investigația, spuse Wyatt. O să vrei să afli cine a făcut asta.

Eli își atinse fruntea. Pielea era uscată la atingere. Wyatt avea dreptate, Eli nu mai avea sprâncene și prin. Capul îi era din părul lui se desprinse în bucăți arse, cenușie. Încet-încet, merse spre ambulanță. Ceilalți membri ai echipajului de urgență se împrăștiară prin curtea lui. Rămase o femeie.

Îi spuse să se așeze.

Se așeză.

Îi dădu o mască.

Eli o puse pe față. Tuși când oxigenul îi alungă fumul din plămâni și rămase nemișcat în timp ce ea îi bandaja urechea. Aparent, sângera de la o tăietură.

Își ridică ușor capul și puse un pachet cu gheață pe cucuiul care se forma la ceafă. Îi vorbi, îi flutură o lanternă în ochi, îl întrebă cum se numește.

Eli privi lumina, răspunse la întrebări.

Simți o mână grea pe umăr.

– Era cineva înăuntru? întrebă DuPey.

Eli încuviință.

Mâna lui DuPey se strânse.

– Chloë?

Eli frunzări cartea din mână. Se uită la fotografia ei. Încuviință.

– Doamne, ai milă! DuPey își făcu cruce, apoi se întoarse și începu să strige la oamenii lui. Unde e Wyatt? Adu-l aici! A spus că el o să facă investigația. Adu-l aici!

Siluete în uniformă apărură lângă flăcări. Terry. Finnegan. Alții. Forme fără nume, fără chip se mișcau și strigau, dar Chloe nu mai era.

Nu. Nu era adevărat. Nu putea să fie adevărat. Dacă nu ar mai fi, Eli ar trebui să știe.

Poliția plecă de pe alee.

Pompierii stinseră focul din curte.

El stătea amorțit și gol, fără să gândească, fără să simtă, așteptând să fie copleșit de un val mare și sumbru.

Apoi ceva... ceva îi atrase atenția.

Ceva era în neregulă. Ceva era greșit. Ceva nu avea sens aici.

Începu să analizeze vehiculele de pe alee.

Unde...? Unde era Fordul albastru? Unde era mașina lui Chloë? Unde...?

Cine luase mașina lui Chloë?

În buzunarul de la pantaloni îi vibra telefonul. Și vibra.

Nu-i păsa.

Unde era mașina ei? Arsese și ea? Pompierii o dăduseră la o parte?

Nu și nu.

Unde era mașina lui Chloë?

Vibrația telefonului mobil se opri, apoi începu iar.

Se ridică și scrută zona ca să vadă și, în acest timp, scoase telefonul să vadă cine îl suna.

Chloë Robinson.

Chl să îl sune.

Răspunse, de-abia prinzând apelul înainte să intre mesageria vocală

– Chloë?

– Eh. Ascultă, Eh! Era vocea ei. Vocea ei piţigă ară a speriată. Încearcă să mă scoată de pe drum

– Cine?

Pentru prima oară de la explozie, creierul lui se puse

Cineva aruncase în aer cabana. Cineva încercase să omoare pe Chloe. Cine?

– Nu ştiu. O camionetă mare. Cauciucuri mari în spate. e meu. Părea extrem de agitată. E întuneric aic complet beznă, dar a încercat să mă depăşească într-o curbă şi să mă scoată de pe drum.

Cineva îşi dăduse seama că era vie. Cineva o urmărea. Eh puse mâna peste telefon şi vorbi încet şi repede.

– Dacă vezi un loc ce pare sigur, intră repede în tufe şi ri, stai...

– Vine iar! pipăi ea.

Conexiunea se întrerupse.

– Chloë! strigă el.

Asistenta îl luă de braţ

– Domnule Di Luca, înţeleg că de-abia v-aţi căsătorit, dar ea nu mai este. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

El o privi pe femeie şi dintr-odată îşi dădu seama că trebuia să tacă, să plece repede, s-o salveze pe Chloe. Pentru că

Era în viaţă. Chloë era vie.

Unde? Unde era?

Asistenta încercă să îl mute

– Domnule Di Luca, aţi suferit un şoc. Ar trebui să vă aşezaţi la loc

Trebuia neapărat să gândească. Cum putea s-o găsească pe Chloë?

Această femeie chiar părea îngrijorată. Avea nevoie de o distragere.

– Este rănit unul dintre acei pompieri?

Eli arătă spre vie, spre un loc unde nu era nimeni.

– Ce?

Ea se uită în jur.

– Da. L-am văzut cum cade. Nu e nimeni aproape. Eu sunt bine, serios. Se așeză iar. Ar trebui să mergi să vezi ce are.

Ea îi aruncă o privire, își luă trusa și plecă în grabă.

Eli cercetă rapid zona.

Pompierii erau ocupați.

DuPey coordona investigația. Polițiștii scotoceau domeniul. Recunoscu mașina de patrulă a lui Terry, dar pe Terry nu-l văzu nicăieri.

Exact de ce avea nevoie.

Se ridică, porni în direcția aceea, emanând încredere cu fiecare pas. Deschise ușa și se sui în mașină.

GPS. GPS. Tot ce trebuia să facă era să localizeze GPS-ul telefonului lui Chloë.

Luă stația și o apelă pe Patricia. Terry nu era greu de imitat. Eli își coborî vocea și vorbi pe tonul anost al lui Terry.

– Poți să-mi localizezi un telefon mobil?

– Sigur că da, Terry. Care este numărul?

Eli recită fiecare cifră încet și clar, așa cum ar face-o Terry, apoi stătu și așteptă, cu inima bătând de să-i sară din piept, până când Patricia reveni și spuse:

– Locația actuală este Browena Road, aproape de vârf. Ești la incendiu? Ce s-a întâmplat...

Eli închise. Se dădu jos din mașină și își privi mâinile. Cartea nu mai era. Probabil o lăsase la ambulanță.

Își pipăi buzunarele. Cheile dispăruseră.

Le avusese când venise. Avea nevoie de ele acum. Trebuia să plece cu camioneta. Trebuia să plece după Chloë.

Alergă înăuntru. Își luă cheile de rezervă. Ieși în goană. Se sui în camionetă și o porni.

- Hei! strigă la unul dintre tinerii ofiteri. Mută-ți mașina! Îmi blochezi calea!

Bărbatul se uită la Eli. Îl recunoscu.

- Haideți, domnule Di Luca, spuse el, nu pot să fac asta. Nu sunteți în starea potrivită să conduceți.

Eli privi în jur.

DuPey se îndrepta spre el.

Asistenta alerga spre el.

De aceea avea Eli o asemenea mașină. Ridică din umeri, bîgă în viteză, întoarse spre stânga și conduse peste strugurii Zinfandel plantați de familia Di Luca în 1974, grilajul și bara dărâmând spalierul, cauciucurile lui urmărind strivind via, în timp ce Eli se îndrepta spre drumul principal, lăsând în urmă focul, durerea și haosul.

Pleca s-o salveze pe Chloë.

capitolul 40

Chloe conducea pe drumul sinuos de munte cu privirea de întunericul nopții, copleșită de frică. Mergea cu prea repede. Copacii și indicatoarele se succedau cu repeziciune. Cauciucurile ei scrâșneau pe pavajul uscat. Auzi hurducăitul unei camionete puternice când șoferul acceleră încercând din nou s-o lovească, iar în oglinda retrovizoare tarurile imense o orbeau.

În stânga, muntele urca. În dreapta, o prăpastie se afunda în întuneric. Nu avea idee cât de departe sau cât de abrupt cobora. Știa doar că se afla aproape de vârful muntelui, spre ieșirea din Bella Valley, și că, dacă mașina din spatele ei ar arunca-o peste margine, s-ar rostogoli și s-ar tot rostogoli. Și ar muri.

Ținea volanul prea strâns, cu palmele transpirate. Accelera, rugându-se ca drumul să fie liber, și conduse peste linia continuă, blocându-l, ținându-l în spate.

Dar motorul ei mic nu putea să-i țină piept. El o prinse la o curbă exterioară. Văzu bara de oțel care se apropia, apoi metalul se zgâlțâi în timp ce camioneta

se zbea în lateralul mașinii ei, împingând-o spre margine. Anvelopele ei derapară. Ea țipă. Ieșea de pe carosabil.

Faruri luminau spre ei. Venea o mașină.

Laolaltă cu ea țipau și trânele. Camioneta dispăru din câmpul ei vizual, trecu înapoi în spatele ei, și mașina trecu de ei.

Aceasta era șansa ei. Puse piciorul pe accelerație, goni înaintea camionetei, se folosi de mărimea mai mică a mașinii ei și de abilitatea ei de a lua curbele, cot strâns, apoi acceleră.

Pe o porțiune de drum drept, el o prinse iar din urmă. Ea se pregăti ca el să gonească lângă ea. În schimb, o urmă în spate, foarte aproape, și farurile luminau printre barele de cromat peste platoul mașinii ei. Dacă el nu dădea înapoi, urma să se lovească de ea.

El se izbi de ea din spate, vechiul lui Ford împingea Focusul în față așa cum făcea bătăușul școlii când îl împingea pe piticul clasei.

Chloë încercă să o ia în față.

Dar el avea motorul mai puternic. El deținea controlul.

Era blocată de el și plângea îngrozită în vreme ce luau curbele prea repede, iar el vira dintr-o parte în alta, împingând-o, chinuind-o. Râzând de ea. Ieși și acolo, trecea pe lângă o barieră de metal, o parodie a siguranței. Camioneta căzu înapoi o clipă, apoi motorul acesteia vui din nou și mașina porni la atac.

În întuneric, ea văzu iute un drum de țară, poate o alee.

Nu ezită.

Aceasta era singura ei șansă.

Trase de volan iute și cu putere. Derapă în lateral. Văzu luminile camionetei îndreptate direct spre portiera ei. Cauciucurile ei scrâșniră, dar ea apăsă accelerația – și se ridică de la sol.

Drumul era doar o fundătură care cădea direct în prăpastie.

– Eh, strigă ea.

Mașina zbură prin aer, în vreme ce ramurile loveau parbrizul. Se izbi de pământ, impactul lasându-o fără suflare. Alunecă în față, apoi în lateral și în spate. Copacii loveau aripile, barele. Un far se sparse. Airbagurile se deschise în față. Mașina se răsturnă, apoi se răsturnă iar și se lovi de un copac... și se opri. Se opri brusc. Se opri rapid.

Nimic nu se mișca în jurul ei.

Dar ea era încă vie. Încă vie.

Era răsturnată pe o pantă atât de abruptă, încât numai centura de siguranță o ținea locului.

Motorul mergea în continuare.

O durea capul.

Inima îi bătea cu putere.

Ucigașul era încă acolo, sus.

„Ieși! Ascunde-te!"

Dădu la o parte airbagul dezumflat, opri motorul și, stinse luminile.

Tăcerea se instală imediat, neagră, opresivă, periculoasă.

Sus, deasupra, auzi vuietul distinct al acelei camionete masive.

Panicată, se chinui să iasă din mașină. O durea umărul. Sub ea, acele de pin alunecau și cădeau pe panta abruptă. Închise portiera – dacă el vedea mașina, nu voia să își dea seama că ea scăpase – și se îndreptă în jos pipăind printre o pădure atât de întunecată și de adâncă, încât crezu că nimerise într-un alt secol. Înainta cât de repede îndrăznea pe panta abruptă, apucând tufe, lovindu-se de copaci, cuprinsă de panică.

Sus, departe, se vedea lumina unei lanterne.

Ea îngheță, se aplecă și se ascunse în spatele unui trunchi de copac. Și privi.

Lanterna lumina fiecare bucată de pământ, căutându-o. Ajunse la mașina ei, zăbovi acolo, apoi se îndreptă spre copacul unde se ascundea ea. Se ghemui, își strânse tare

picioarele lipindu-și spatele de trunchi, rugându-se să nu fie văzută.

Nu putea s-o vadă. Sau da?

Nu dacă nu cobora aici. Sau dacă ea se panica și fugea.

Nu avea să facă asta. Încercase s-o ucidă. Dacă ar vedea-o acum... Oare avea o armă? Ar împușca-o, iar apoi cadavrul pradă animalelor? Dacă ar muri aici, Eli ar găsi-o vreodată? Ar căuta-o? Iar păsa, măcar?

Își înăbuși un râs isteric.

Sigur că ar căuta-o. O căuta acum. Orice-ar fi, avea s-o găsească, s-o salveze și, dacă asta nu era posibil, dacă ea murea în seara asta, el urma să se răzbune pe bărbatul care o ucisese.

Conștientizarea acestui lucru o făcu să se simtă mai bine. Nu cu mult mai bine. Dar mai bine.

Lumina se stinse.

Înălță capul și ascultă.

Ușa camionetei se trânti. Motorul porni, hurducând încet și profund. Făcu o întoarcere din trei manevre. Auzi: înapoi, în față, înapoi.

Și dispăru.

Chloe se sprijini cu spatele de trunchi, epuizată, tremurând, fiindu-i încă teamă să se miște de frica să nu fi rămas cineva s-o aștepte.

Era destul de sigură că nu era cazul. Nu văzuse nimic când luminase mașina cu excepția unei grămezi de metal îndoit.

În mod miraculos, supraviețuise.

Dar noaptea era atât de densă, încât îi agresa ochii. În tufișuri se auzeau foșnete. Și îi era atât de teamă, încât îi clănțăneau dinții.

Eroinele ei nu ar fi niciodată atât de lașe. Dar ei îi era frig, frică, era rănită în feluri în care nu-și imaginase vreodată că ar putea fi rănită, cu trupul și sufletul frânte.

Eli. Se dusese să stea în cabană. Chiar voise asta. Cu toate astea, nu putuse suporta să stea atât de aproape

[illegible]

Și cineva încercase să o ucidă.

[illegible] stătea în calea lui?

[illegible]

[illegible] Pentru că aflase despre diamantul roz?

[illegible]

Ideea nu era la fel de prostă pe cât suna. Unele dintre e-mailurile pe care le primise erau cu adevărat nebunești.

Putea să stea acolo, să încerce să doarmă, să aștepte până dimineață. Dar dacă acel tip o urmărea pe ea cu adevărat? Se putea întoarce și să coboare, să se asigure că terminase treaba.

„O, Doamne! O, Doamne!" Ce făcuse să merite așa? Era ... scriitoare, cineva care își imagina aventuri, nu cineva care le trăia.

Trebuia să se ridice. Trebuia să fugă, să meargă la vale, sperând să găsească adăpost sau [illegible]. Nu, stai!

Putea să-l sune pe Eli. Sau la poliție. Sau [illegible].

Unde îi era telefonul?

În mașină.

Trebuia să ia telefonul. Telefonul era singura ei șansă să supraviețuiască acestei nopți — pentru că singură nu ar putea niciodată să scape cu viață.

Se ridică. Păși pe după copac. Ridică privirea.

Nu vedea nimic. Chiar *nimic*. Nu era lună. Lumina slabă a stelelor nu trecea de crengi ca să ajungă pe sol, în pădure.

Dar era o prostie. Mașina era undeva în întunericul ca de cerneală, suficient de aproape de ea cât să găsească cărarea, folosindu-se de crengi și de tufișuri ca să se țină în urcuș și descoperi că mersul rapid la vale presupunea acum un urcuș greu, abrupt. Se gândi că era aproape de mașină. Apoi descoperi că era la baza unei stânci care se înălța foarte mult în sus și nu o putea ocoli – și tot nu vedea nimic.

Copacii trosneau în bătaia vântului. În aer se simțea miros de pământ, de pământ reavăn.

Stătea acolo, cu mâna pe piatra rece și tare, și își dădu seama că era complet și absolut singură.

Mașina ei dispăruse. Telefonul mobil nu mai era. Nu putea să urce. Nu putea rămâne acolo. Trebuia să coboare.

Se smiorcăi, își șterse nasul de mânecă și se smiorcăi din nou.

Începu să coboare schiopătând.

Acum, nu se temea la fel de mult de ucigaș.

Se temea de sălbăticie.

Era o fată de la oraș care nu reușise la Cercetașe.

Nu știa cum să facă un nod sau un foc.

Probabil erau mulți lupi aici.

Noaptea era atât de întunecată. Stelele se învârteau pe cer. De fiecare dată când ceva îi atingea fața, țipa încet și dădea iute din brațe, mai-mai să-și ia zborul. La un moment dat, dădu din brațe atât de tare, încât alunecă și căzu.

Lilieci. Sau insecte. Sau ambele.

Fiecare centimetru din acest munte era abrupt.

Încălțămintea ei nu era făcută pentru acest gen de coborâre. Erau mocasini. Aveau mici steaguri nautice pe călcâie. Erau *drăguți*. Nu erau făcuți pentru mers ore întregi. Pentru ore și ore întregi. Ore nesfârșite.

Prostia de Californa! Nici un loc civilizat n-ar avea munți atât de abrupți, încât să fie nevoită să stea în fund și să alunece! Și s-alunece! Și să alunece din ce în ce mai tare, până când alunecă de pe un terasament și aterizează pe pământul moale care tot nu era suficient de moale.

Impactul o lasă fără aer și o face să își simtă vânătăile – în lateral și pe umăr. Și simțea coaiele drept cuțite când și-a tras singură un pumn. Ceea ce, în timpul rostogolirii masive, se prea poate să se fi întâmplat.

Se odihni acolo pentru că... pentru că era obosită. Voia să renunțe. Voia să se ghemuiască și să moară.

Era vina lui Eli. De ce nu era el aici, în locul ei? El era omul primitiv al munților. El supraviețuise în împrejurări mai grele. Ani în șir. Probabil ar râde de temerile ei, ar ridica-o și ar duce-o într-un loc sigur.

Și la naiba cu mândria, l-ar lăsa s-o facă.

La naiba cu el! Unde era? Nu se mișca din acest loc până când el nu avea să o găsească.

În ochi îi apărură lacrimi. Mersese atât de mult. Avea nevoie de somn, dar era prea frig și...

Un cârcel o făcu să se ridice.

– Nu! Nu! Nu acum! Sări în jos pe pantă, sperând să reducă crampele. Au, au!

Eroinele ei nu aveau niciodată cârcei, mai ales nu pe un versant de munte într-o noapte neagră ca smoala, și nu spuneau niciodată „Au!", ceea ce era prostesc și juvenil și nu ajuta deloc.

Dar cumva acel „Au!" o făcea să se simtă mai bine, chiar și când păși în pârâul pe care îl auzea, dar nu-l putea vedea.

Apa rece îi alină cârcelul instant. Înjură, păși afară, se lăsă în genunchi, își coborî fața spre apă și bău. Se stropi pe față și simți cum se spală de transpirație, praf și teamă. Își scoase pantoful, îl scurse de apă, stoarse șoseta, le puse la loc, se ridică și merse mai departe.

Și își dădu seama șocată că putea să distingă forme întunericul nu era atât de întunecat. Cerul nu era chiar atât de negru.

Noaptea era pe sfârșite.

Se od hni și așteptă în timp ce cerul deveni gri, apoi albăstrui. Trebuie să fi fost cinci sau șase dimineața. Ridică privirea spre pantă și nu-i veni să creadă că ea însăși coborâse pe versantul acela periculos. Privi înainte și nu-i veni să creadă că muntele continua mai departe în jos.

Nu mai exista pe lume nivelul solului?

Dar lumina tăcu mai ușoară coborârea. Ochii prăpastia în loc să cadă se feri de copaci în loc să se lovească de ei. Imediat ce soarele răsări și proiectă lumina sa glorioasă peste tinut, ieși din pădure și dădu de o vale . și se trezi într-o vie, crescută prea mult și neîngrijită.

Se întorsese în Bella Valley.

Tot ce trebuia să facă acum era să găsească drumul spre casă fără să fie ucisă.

Și-ar fi prins bine un mic dejun.

capitolul 41

Timp de două ore, Eli conduse pe Browena Road pe întuneric, căutând urma lui Chloe și o găsi spre vârf într-o dâră de plastic și sticlă spartă de la farurile din spate. Urmă cioburile roșii după o curbă care nu ducea nicăieri. Se dădu jos din camionetă, lumină spre poteca unde se vedeau resturile și dădu de Fordul Focus avariat.

Oare ea supraviețuise?

El coborî prea repede, alunecând și derapând pe ace de pin, și descoperi că . Chloe dispăruse. Găsi telefonul mobil la geamul din spate, zdrobit și inutilizabil. Folosind lanterna, privi în jur, îi zări urmele și apoi, într-un final, putu din nou să respire.

Nu era în siguranță. Nu era suficient de prost să creadă asta. Putea să aibă oase rupte. Probabil era în stare

de șoc. Dar nimeni nu o scosese cu forța din mașină să plecase singură. Nu fusese răpită și nu era rănită de sânge. Avea un spirit hotărât să supraviețuiască.

Pentru 180 de metri, îi urmări coborârea. Găsi locul unde se ghemuise în spatele unui copac. Văzu unde încercase să urce și își dăduse seama că se pierduse. Acolo era. Voia să coboare după ea. Când se gândi la prăpastie și la pericolele mersului pe munte în întuneric, își aminti de propriile chinuri din Anzi. Din cauza lunilor petrecute singur, deabia supraviețuind, vânând hrana și evitându-i pe cei care îl căutau, știa cum să urmărească pe Chloe – pe lumină. Pentru prima oară se bucura că trecuse prin acel chin, pentru că îl antrenase bine. Știa că, pe întunericul acesta sumbru, ar putea să rateze. Ar fi dezastruos. Și, dacă era rănită, nu avea să o poată aduce sus până la camioneta lui pe un teren atât de abrupt și de accidentat.

Nu. Cunoștea fiecare centimetru din Bella Valley. Știa pe ce potecă era probabil să fi coborât pe întuneric, fără nici o idee unde ar trebui să meargă, știa unde avea să o dacă această parte a muntelui. El avea să coboare și, dacă ea nu o găsise, urma să înceapă să o caute.

Geanta ei de laptop era încă în mașină, sprijinită de portiera orientată spre vale. Se aplecă prin geamul spart și o luă. Computerul era probabil și el spart, dar cineva ar putea să recupereze datele de pe hard disk și, în acest moment, asta ar putea conta în căutarea persoanei care o dorea moartă.

Știa și el că ea își prețuia laptopul și cartea pe care o păstra acolo, iar el se gândea acum mai mult la cum să o recucerească decât la căutarea dovezilor. Era un nenorocit egoist, un excelent strateg și – și era în stare de orice, putea să sacrifice orice, inclusiv viața lui, pentru ea.

În răcoarea de dinaintea zorilor, când dimineața era doar sugerată și promisă, se întoarse în grabă la camioneta lui, apoi coborî pe drum spre baza muntelui.

Imediat ce ajunse în zona unde era semnal, îi sună telefonul. Îl privi.

Rate. Fără îndoială, se întreba ce făcea, unde se dusese, dacă înnebunise de durere.

Eli îl ignoră.

Soarele se vedea peste orizont.

Sună iar. Se uită din nou.

DuPey. Fără îndoială, îi ordona să se întoarcă și să primească îngrijiri de urgență. Închise telefonul și scoase bateria.

Nu avea nevoie să fie distras încercând să o aline pe Nonna sau să-i convingă pe frații lui că era în regulă. Mai important, nu avea nevoie ca poliția să îi urmărească telefonul, așa cum îl urmărise pe al lui Chloe.

Conduse pe autostradă, apoi pe drumul lateral, iar lângă cabanuț rupt pe care scria VINURI INTERESANTE viră pe aleea neasfaltată. Această cramă fusese una dintre cele două duzini din Bella Valley care fuseseră victima recesiunii și, dacă Chloe ar fi reușit să coboare de pe munte, aici ar fi ajuns izolată și singură, flămândă și înfrigurată.

Se opri să deschidă poarta și analiză urmele din praf. Nimeni, altcineva nu mai venise pe aici cu mașina în ultima vreme, ceea ce însemna că era apărată de criminal, oricine ar fi fost el.

Eli trecu pe lângă casa darăpănată, căutând orice semn că Chloë fusese acolo, apoi se opri în podgoria ușor înclinată, plantată cu un amestec de struguri Chardonnay. Încetini camioneta și înaintă prin iarba înaltă de lângă capătul rândului, căutând o siluetă singuratică, mică.

Nu găsi pe nimeni.

Deschise geamul și o strigă pe Chloë pe nume.

Nu se auzi nici un răspuns, în afară de briza ușoară, caldă.

Ajunse la capătul rândului. Aici, muntele se ridica brusc, iar Eli știa că, undeva mult deasupra, Browena

Road se ridica spre vârf. Canalele naturale de drenaj ... muntelui ar fi trebuit să conducă pe Chloë aic ... parcă mașina și continuă deja lungul sinuos de copa... căutând dovezi că ea ar fi coborât aici. Dacă nu găsea nimic, avea să urce pe munte după ea. Avea să dea de ea oriunde ar fi fost.

Dar tară urme lângă un pârâu, se întorcea, ina... tând spre marginea pădurii, spre orice ar fi părut ... în această crâmă abandonată. Fără sutlu de ușurare ... nerăbdare, se urcă în mașină și conduse între pâd... ș, capetele de șiruri, privind cum urmele ei se pierdeau în iarba înaltă.

Le găsi, o linie dreaptă care ducea direct spre un smochin plin cu fructe coapte. Unele fuseseră culese ... mâncate.

– Bună fată, spuse el.

„Instincte bune de supraviețuire."

După aceea, tu ușor. Conduse printre resturile unei mici livezi de pruni și direct spre coliba dărăpănată a viei, unde se făcea vinul.

Era acolo, întinsă pe niște saci de pânză, pe o bancă ruptă, pe veranda dărăpănată. Dormea.

Parcă mașina și merse spre ea. Când se apropie, amintirile îi înțepară ochii.

O găsise. Slavă Domnului, o găsise, și acum... Cum ar putea să-i mai dea drumul vreodată?

Îi strigă încet numele.

Pentru o clipă, ea nu se trezi, atât de adânc dormea.

Apoi se ridică, cu chipul vânăt și o rangă feroce în mână, gata de atac.

– Hei!

El ridică mâinile.

Ea privi în gol o clipă nesfârșită. Apoi îl recunoscu. Ochii ei străluceau de bucurie. Aruncă departe bâta improvizată, sări de pe verandă și alergă spre el.

O prinse cu blândețe în brațe și o ținu așa, în timp ce o mângâia pe cap, ea spunea iar și iar

– Știam că o să mă găsești, Eli. Știam eu.

Fusese că ea nu-l mai plăcea, dar avea încredere în el, și aceasta era un început bun în direcția potrivită.

Înclinându-și capul spre al lui, îi examină vânătaia de pe obraz și de sub ochi și tăieturile de pe frunte și gât, provocate de sticla spartă.

– Unde mai ești rănită?

– Mă doare umărul și încă sunt zdruncinată de la impact.

– Ai ceva rupt? El nu aștepta un răspuns, ci îi dădu jacheta jos de pe umeri și îi ridică tricoul. Avea vânătăi pe partea stângă. Poți ridica brațul? întrebă el. Putem să dăm asta jos?

– Nu, cred. Se strâmbă și își flexă umărul. Cel puțin, nu vreau să încerc.

– O să te ajut eu. Scoase briceagul, îi tăie tricoul de la gât până la capătul mânecii în ambele direcții, apoi până jos la tiv și trase de fâșii.

– Eli!

Ea râse pe jumătate.

Dar el nu era amuzat. Soarele lumina prea clar vânătăile provocate de centura de siguranță peste claviculă și între sâni ei. Umărul nu părea afectat, dar nu se îndoia că se lovise zdravăn.

– Mai jos de talie?

Ea se dădu înapoi.

– Nu, și îmi plac acești jeanși, așa că pune cuțitul ăla deoparte.

– Draga mea, tăierea hainelor tale este cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru ele. Sunt distruse. Dar el strânse cuțitul și-l puse deoparte.

Chloë se uită în jos, la ea însăși. Pentru prima oară, își dădu seama cât de mânjită era de noroi, cât de mult îi erau distruse toate hainele de la accident și de la coborâre. Oftă nefericită.

– Chiar îmi plăceau acești jeanși.

El scoase iar cuțitul. Ea spuse în grabă:

Nu am nimic rupt. Data trecut starea în care se afla mașina mea, mi-a scăpat acum. Dar nu era păr p

Ajunseseră unde lăsaseră sprințarele.

- Am o trusă de prim ajutor în camionetă. O aduc să te ajut până pachetul la loc. Hai să te punem un pa cu gheață și să bei niște calmante, apoi plecăm și o să-ți povestesc totul.

O ajută să se urce în camioneră. Porni încălzirea sca un cât pentru ea îi dădu un pachet cu gheață și o pă aspirine cu apă dintr-o sticlă care se rostogolea pe ban chetă din spate. După ce îi puse o pătură în poală, con duse cât de rapid putu, îndreptându-se spre autostrăzi.

- De ce am plecat de acolo? întrebă ea.

- Dacă persoana care te-a forțat să ieși de pe drum cunoaște zona, o să știe unde ai coborât de pe munte și va sosi în curând.

- Cum ai făcut tu.

- Da. Dacă se întâmplă asta, vreau să fii departe de aici.

Ea mută pachetul cu gheață de pe obraz pe coaste

- Mă tot gândesc. Probabil a fost cineva nervos, care a atacat la întâmplare.

- Nu cred, spuse el și îi povesti despre cabană.

După ce termină de vorbit, privi înainte în direcția e și văzu că se uita pe fereastră, cu ochii mari și speriați. Tremura violent, fiind cuprinsă de frisoane și suferință. Trase de pătură până ajunse sub gât, se cuibări în ea și șopti:

- Cineva încearcă să mă omoare. De ce ar încerca cineva să mă omoare?

Eli nu suporta acest gând. Imediat ce putu, viră pe un drum lăturalnic izolat și pe poarta une, alte vile abandonate. O închise în urma lor, scoase un lanț și un lăcăt din trusa de unelte și securiză poarta de intrușii foarte hotărâți.

Conduse spre cea mai îndepărtată vie din lot, întoarse încă o dată și conduse de-a lungul șirului până la capăt.

Opri cam oneta, apoi se întoarse și o luă pe Chloe în brațe. Strânse părul și mai tare în jurul ei și o purtă până la o portiță cu iarbă. Vântul sufla încet, și soarele era dulce, iar ei se așeză și o ținu în brațe, leganând-o îndelung, dar ușurat.

Această alinare funcționă de ambele părți.

Aproape că o pierduse – și nu doar în calitate de soție. Aproape că o pierduse pentru totdeauna. Când își aminti de groaza pe care o simțise văzând cabana aruncată în aer și cum înnebunise de frică când o auzise la telefon – când își aminti că cineva o împușcase de pe unul dintre cele mai periculoase drumuri care treceau din Bella Valley – acum nu mai putea decât să o țină în brațe cu recunoștință și iubire.

Era în viață.

Și carcasa care îl protejase de durere atâta vreme se spărsese într-un milion de bucăți. Orice urma să se întâmple, nu avea să mai fie niciodată omul de dinainte.

Din cauza ei.

Ea avea tot meritul.

Chloe își puse un braț în jurul gâtului lui și își apăsă chipul în pieptul lui. Încet, se opri din tremurat și se relaxă lângă el.

– Nu știu ce ne face asta, dar intenționez să aflu, i-a spus ea.

– Știu că da. Îl mângâie pe cap, găsi cucuiul de la impactul cu cimentul și îl atinse ușor cu degetele. Dumnezeule, Eli, ai o contuzie?

– Este în regulă. Am aterizat în cap. E cea mai tare parte a mea.

Ea râse puțin amărâtă. Dar râse. Eli îi sărută vânătaia de pe obraz. Se întoarse cu fața spre lumina soarelui și spre ea, și îl lăsă să își apese buzele de fruntea ei, de urechea ei, de gură.

Apoi o sărută, chiar o sărută, controlul lui ceda sub presiunea unui sentiment din ce în ce mai acut și copleșitor de ușurare și iubire disperată.

Aproape că o pierduse. Dacă nu ar fi plecat din rabină la timp. Dacă ar fi fost împinsă de pe drum într-un alt loc.

Ea îl îmbrățișă cu ambele brațe. Buzele ei se deschiseră sub ale lui.

Iar el îi gustă lacrimile sărate. Ridicând capul, îi spuse:

– Te-am rănit.

– Nu. Ea clătină din cap. Nu credeam că te voi mai vedea vreodată. Apoi mi-a fost frig și teamă iar tu m-ai găsit. După aceea, spuse cele mai dulci cuvinte pe care Eli le auzise vreodată:

– Eli, te rog, fă dragoste cu mine. Fă-mă să știu că sunt cu adevărat vie!

capitolul 42

Eli întinse pătura pe iarbă și înclină capul lui Chloe pe spate, până când ea stătea întinsă pe lâna aspră. Se lăsă cuprinsă de mirosul verde de iarbă strivită. Pământul răcoros o susținea. Cerul albastru adăuna fâșii de nori și îi trimitea într-o călătorie leneșă de la un orizont la altul.

Iar Eli se aplecă deasupra ei, cu ochii fierbinți și chipul încordat de pasiune. De dorință. Pentru ea. Totuși mâinile lui erau blânde când îi dădură jos jeanșii, și Eli tresări când văzu vânătaia de pe coapsa ei, zgârieturile de pe genunchi, ca și când durerea ei era și a lui.

– Mâine, durerea va fi mai acută.

Ea voia să spună că putea să fie mult mai rău.

– O să te doară toate și o să fii înțepenită. O să am grijă de tine. Îi dădu jos chiloții, îi sărută șoldul, abdomenul. Relaxează-te și lasă-mă să am grijă de tine!

Închise ochii în lumina strălucitoare a soarelui și îl lăsă să îi scoată hainele până când ajunse goală în acest loc izolat, singură cu el. Se simțea nouă, ca Eva înapoi în Grădina Edenului, și i se oferise orice își dorise

vreodată soare, o briză ușoară care agita aerul cald, mirosurile amestecate de frunze, pin și El.

Când își scoase și el hainele, când o mângâie cu o dorință de-abia controlată, ea își aminti de acea primă noapte când el reprezentase toate lucrurile interzise, păcătoase și sexy, când o călărise, și ea îl călărise pe el, și fusese năvalnici împreună. Se întreba, în timp ce el îi mângâia căușul sensibil al palmelor, ce s-ar întâmpla dacă mai cere să se oprească.

Când se apropie să înșire sărutări ca perlele pe gâtul ei, deschise ochii și îl privi în ochi – și văzu o flacără care avea să îi consume pe amândoi.

Nu se putea răzgândi, era mult prea târziu pentru asta. Poate că el ar putea fi întruchiparea unui iubit rândru care îi trata vânătăile cu grijă iubitoare, dar el intenționa foarte clar să și-o revendice.

Adevărul era că ea voia să șteargă ultimele 24 de ore din mintea ei, ca și când nu ar fi existat niciodată. În timp ce El îi acoperea trupul cu sărutări, știa că putea să conteze pe el să facă exact asta.

El își folosi degetele în mângâieri lungi, lente, ferme, de pe umeri ei în jos pe brațe, până în vârfurile degetelor, apoi din nou de pe pieptul ei până pe abdomen. Zăbovi peste vânătăi care o marcau în pete de albastru și mov și îi ridică coapsele, sărutând-o ușor între picioare. Ea îi mângâie părul, ars și rupt de la căldura exploziei și oftă de plăcerile îngemănate ale căldurii soarelui și căldurii dorinței.

Ridicând-o, o întoarse pe burtă și îi mângâie din nou umerii, apăsându-i și frământându-i până când tensiunea de care ea nici nu fusese conștientă dispăru. Îi masă spatele, în jos, înșiră sărutări pe spinarea ei, apăsă ușor o vânătaie de pe șold și una de pe gleznă.

Ea stătea întinsă cu obrazul pe pătură, împăcată, dar însuflețită de pasiune, știind că nimic atât de minunat nu se mai putea întâmpla vreodată iar, dorind să țină fiecare moment, chiar în clipa în care dispărea.

El arse mângâie, [illegible] fiecare centimetru [illegible] îl [illegible] o mângâiere iar el căt era relaxat [illegible] vechi se pătrunse [illegible] cu paşi repetaţi

Chiar pe măsura ce ritmul creştea, [illegible] stăpâ[illegible] îşi [illegible] mişcă coapsele mai de la mijloc şi exte[illegible]

Apoi îşi mută poziţia, se ridică în genunchi şi [illegible] ei odihnă cât el şi precum un magician [illegible] şi reţeaua formată care îi bătea ca o tobă în vene

Ea se încordă lângă el din nou şi din nou [illegible] căutând. De fiecare dată când se apropia de climax, [illegible] fiecare dată când tremura şi îşi întăşura picioarele [illegible] jurul lui, el încetinea, o aducea la început. Dar nemulţumită [illegible] la acest început. De fiecare dată, ea începea de puţin mai sus, puţin mai repede, cu puţin mai multă disperare şi cu mult mai multă dorinţă.

Într-un final, el se aplecă aproape de ea, piept la piept, şi apăsă adânc, foarte adânc. Orgasmul o copleşi începând cu miezul fiinţei ei şi întinzându-se spre fiecare nerv, până el însuşi compus din cer şi pământ, din amintiri şi prezent, din Eli şi Chloe.

Ţinându-i trupul în braţe, ea scânci de bucurie pe măsură ce spiritul ei plutea alături de al lui.

Îl rugase să o facă să se simtă vie din nou.

El îşi îndeplinise promisiunea.

Pe măsura ce mişcarea încetini, pe măsură ce ei se încetară să fie unul şi deveniră iar Eli şi Chloe, separaţi şi complecşi, în ochii ei apărură din nou lacrimile.

Eli observă imediat.

– Ce s-a întâmplat? şopti el şi îi le şterse.

„Acelaşi lucru care se întâmplase ieri. M-a trădat în toate felurile posibile, şi te părăsesc."

Dar acum nu era momentul, aşa că ea clătină din cap.

– Sunt epuizată, rănită şi în stare de şoc.

– Nar fi trebuit să...

– Ba da, a trebuit. De asta era ferm convinsă. A fost dulce şi bine, şi acum am o amintire la care să...

Ea chiar era obosită, pentru că spusese prea multe.

- O amintire pe care să o prețuiești când nu vom mai
[illegible]! Nu era prost. Privirea îi deveni mai tăioasă
Ar trebui să fii mai atentă, Chloë!

- Atentă pentru că sunt nesocotită?

- Atentă pentru că asta te poate costa totul. Gân-
[illegible], Chloë! Cabana a explodat după ce am prez s
că asta va fi. O camionetă mare ca a mea te-a împins
de pe drum. Vocea lui era rezonabilă, dar avea privirea
[illegible]. Nu ar trebui să bănuiești pe nimeni mai mult
decât pe mine. Și iată ne aici, singuri în mijlocul unei
[illegible], la kilometri distanță de locul în care te-am
găsit. Dacă aș vrea să te omor, aș putea să o fac aici și
acum, și nimeni nu ți-ar găsi cadavrul.

- Nu fi rid col, El! Nu mă-ș teme niciodată de tine. Îi
mângâie părul scurt, ars de pe frunte, și simți o durere
amară. M-am pus viața în mâinile tale. Dar nu îți pot
încredința inima mea.

capitolul 43

Era după-amiaza devreme, iar Eli și Chloë mergeau spre casa lui. Tăcerea stătea între ei ca o ființă vie, dând greutate aerului, îngreunând respirația lui Chloe.

Nu era că nu vorbeau. O tăceau, dar politicos, ca niște străini care făcuseră cunoștință recent.

El îl întrebase dacă ea credea că ar trebui să meargă la spital.

Ea spusese nu, era sigură că nu avea răni grave și înțelegea că ar fi mai bine dacă toată lumea, inclusiv potențialul ei ucigaș, credea că era moartă.

Eli îi spusese că îi recuperase laptopul din mașină.

Ea îi mulțumise amabil, mai încântată decât arăta, dar reținută din cauza stânjenelii groaznice dintre ei care tot creștea.

Eli se scuză pentru că nu îi scosese hainele din portbagaj, dar îi explicase că se temuse să piardă timpul deblocându-i portbagajul.

[illegible] de acord și spuse că avea [illegible] cumva.

– Este un magazin de țară mai în față, spuse. Aș vrea să ne oprim și să luăm ceva de băut. E [illegible] este deshidratată, și eu... sunt și eu deshidratat.

– Ar fi plăcut, spuse ea și tresări.

„Ar fi plăcut!" Ce era cu neregulă cu „Da, mersi"?

– Îmi dau seama că este o solicitare neobișnuită, [illegible] vrei să te [illegible]? Cu părul ăsta și publicitatea [illegible] avut parte, mă tem că este foarte ușor de recunoscut.

– Bun plan.

Gata. Asta sună se puțin mai natural. El [illegible] vină spre In and Out Grits and Food.

Trase pătura peste cap și se lăsă pe pernă.

– Mă întorc imediat, spuse el.

Așa și făcu, cu sticle de apă, două cești [illegible] sandvișuri într-o pungă de plastic și un [illegible].

Când plecă, îi dădu tricoul.

– Mulțumesc. Îl rădică. Pe el scria IN AND Of Grits AND FOOD, pe piept.

– Măcar atât puteam să fac după ce l-am tăiat pe celălalt. Am luat mărimea S. Este mărimea potrivită.

De obicei, ea cumpăra mărimea M, dar el părea rezistător, așa că spuse:

– Sigur.

Îi chiorâi stomacul. Se lăsă înapoi pe scaun, băgă tricoul în buzunarul de la ușă și spuse:

– A trecut atât de mult timp de când am mâncat încât probabil am ajuns la XS.

– Serios?

El o privi îngrijorat.

– Nu. E perfect. Mulțumesc. Acum, nu-i pasă de tricou. Luă un sendviș și îl desfăcu.

Am luat cu curcan și cu șuncă, spuse el. Nu știam de care preferi.

– Nu-mi pasă.

Ea mușcă.

El intră în parcarea aproape goală a unui bar dezafectat. Destăcând celălalt sendviș, luă jumătate, și pe cealaltă jumătate o lăsă pe scaun, între ei.

Amândoi priveau înainte, prin parbriz, și acea liniște apăsătoare revenea de fiecare dată când mesteca – o auzea în urechi. Puse sendvișul – era cu șuncă – pe hârtie, cu grijă să nu facă prea mult zgomot.

– Cât timp crezi că trebuie să fac pe moarta?

– Lasă-mă să vorbesc cu Rafe. El este expertul. Probabil că chiar acum este disperat. Eli puse bateria în telefonul mobil și îl porni, aruncând o privire la lista de apeluri. Da, am primit aproximativ o sută de apeluri, iar de la el sunt zece. Telefonul începu să sune. Va pune întrebări. Spune-mi, când te-ai dus la cabană, alarma era activată?

– Da. Îmi amintesc că am dezactivat-o. Eram atât de supărată, încât am nimerit cu greu butoanele potrivite – și am încercat de trei ori. M-am temut ca alarma să nu se declanșeze și...

– Nu voiai să mă vezi din nou. Știu. Capacul de la cea ul rece tăcu zgomot când îl scoase. Ai setat-o când ai intrat?

– O, da. Pentru că voiam să fie avertizată dacă el încerca să vă vină teze. Și am setato și când am plecat. Pentru că nu voiam să îi oferi nici un motiv să se plângă atunci când avea să descopere că ea plecase.

– Imediat ce ne întoarcem acasă, îl voi pune pe Rafe să trimită pe cineva să păzească locul și să verifice sistemul de securitate. La cum îl știu pe fratele meu, deja a cercetat locul exploziei.

Melancolică, se gândi că trebuie să fie frumos să ai automat acest ajutor și știa că întorcea din nou spatele șanselor de a face parte din exact genul de familie care acorda acel fel de sprijin.

– Ce speri să găsească?

– Ceva care să identifice răufăcătorul: cine este, unde a stat, cum a reușit să facă asta. Chipul lui Eli era rece și distant, gânditor când se străduia să își dea seama

ce se întâmplase și cum. Ce mă deranjează este că... cer d-o Bella Valley știu că suntem căsătoriți. Ar... bun să presupună că eram amândoi în casă. Nu... cam de criminalul nostru a știut că ești în cabană.

– Poate că nu mă urmărea pe mine.

Eli se uită la ea.

Amintindu-și urmărirea de pe acel drum întunecat de noaptea trecută, începu să transpire.

– Știu. Aș vrea eu.

Cineva supraveghează casa. Sau pe tine.

Acum, că vorbeau, putea să mănânce din nou. Mușcă iar din sendviș și apoi luă o înghițitură zdravănă de ceai de piersici.

– Cum a știut că nu m-a ucis în explozie?

– De ce ai plecat?

– M-am decis că nu puteam suporta să rămân.

Ei bine, el întrebase.

– Ai făcut-o repede, fără să stai pe gânduri, fără să suni sau să fi anunțat pe nimeni?

– Da.

– Deci dacă tipul care a pus bomba nu te-a văzut plecând...

Îi trecu un gând prin minte.

– Se poate să fi fost o explozie de gaze?

El clătină din cap.

– Îmi pare rău. În cabană nu există nimic pe gaz.

– La naiba!

– Deci dacă tipul care a pus bomba nu te-a văzut repetă el, ar fi aruncat cabana în aer presupunând că erai înăuntru. La ce oră ai plecat?

Cam pe la opt, opt și jumătate.

Eu am venit pe la nouă. Eli panea evenimentele în ordine cronologică în timp ce ea asculta. Unde te-ai dus când ai plecat din casă? Spune-mi despre fiecare loc unde te-ai oprit.

Am trecut pe lângă magazinul de sticlă artizanală din centru ca să văd dacă este deschis. Voiam să am

vera pentru mama mea, o ofrandă de pace pentru că am ignorat statul. Nu era deschis. Nu mâncasem toată ziua așa că muream de foame. Asta îi am nu ca încă îi era foame și mai mușcă o dată, mestecă și înghiți. Am trecut pe la Boomers și am luat un burger. M-am oprit la benzinărie și am făcut plinul.

– Oamenii din Bella Terra te-au văzut?

– Sigur. Nu am recunoscut pe nimeni, totuși.

– Crezi că ai ajuns pe autostradă cam pe la ora la care a explodat casa?

– De fapt, nu, după. Când își dădu seama de adevăr, clipi la el. Am văzut mașinile de pompieri trecând în goană când făceam plinul. Nu mi-a trecut prin minte că veneau acasă la tine.

Ochii căprui ai lui Eli se mișcă în timp ce se gândea.

– Întrebarea este dacă te-a urmărit cineva când ai plecat din oraș ca să încerce să te scoată de pe drum sau persoana în cauză a venit la foc odată cu poliția, și-a dat seama că nu erai acolo și apoi te-a urmărit. M-ai sunat între zece și zece și jumătate, așa că totul pare să aibă sens.

Pentru ea asta nu avea sens.

– Dacă ar fi cineva care a venit odată cu poliția, cum de a știut unde mă duceam?

– La fel cum am știut și eu, folosind GPS-ul de pe telefon pentru a te localiza. Și asta probabil înseamnă că este cineva din poliție. Nu neapărat.

– Dar e probabil. Înțeleg. Ce nasol e asta! Împinse sendvișul la o parte. Nu mă voi simți niciodată în siguranță.

– Încearcă-l pe cel de curcan. Este bun. Împinse jumătatea lui spre ea. Trebuie să rezolvăm lucrurile astea. Nu te pot iubi dacă nu ești vie.

Iubi. Știa că îl părăsise. Și spusese clar că nu intenționa să se întoarcă. Deci cum trebuia să răspundă la asta?

– Lasă-mă să vorbesc cu DuPey, spuse el.

– Ai încredere în el?

El avea dreptate. Cazul era [illegible]

În [illegible] nu am încredere în [illegible] momentul ăsta să îi spun că este [illegible] trimite ea să îmi dea orice informație [illegible] trecută la explozie. Eli se întoarse cu fața spre [illegible] timp când resimți în stare aș vrea să ca[illegible] orice știri legate de tine.

– Automatele mi-au anunțat moartea. Ar fi [illegible] mai ușor pentru ea să se ascundă. Dar m[illegible] să obțină alt contract pentru carte.

– Probabil. Ignoră asta și caută amenințări [illegible] te înainte.

– Ca autoare, am primit niște e-mailuri destu[illegible] spăimântătoare. Le-am predat celor de la FBI.

– Bravo ție! Părea surprins și încântat. Au găs[illegible]

– O temelie dintr-un azil din Michigan le-a scri[illegible] toare. Puse jos sendvișul. Dar știi ce? Nu cred că ast[illegible] fost. Aș căuta mai întâi informații despre Massim[illegible] amantele roz. Dacă cineva caută diamantele roz [illegible]

Lui i se întretăie respirația.

– [illegible]. Era un indiciu. Eli, nu o lua razna. De unde [illegible] știm că cineva din Bella Valley ar face această legătură.

– Asta este cea mai bună dovadă a noastră. Deschise consola, scoase un plic, îl întoarse și găsi un pix. Cine a fost la cină?

– Familia ta. Cred că îi putem exclude.

– Nu știu. Nonna poate să fie un persona destul de dur. Nu părea să glumească.

– Bao. Olivia. Tom Chan. Victor a văzut meniul. Am văzut petrecerea lui Wyatt Vincent, și atât. Intră DuPey, șeful poliției, soția lui, Finnegan Baltour, Terry Gonta[illegible] les, Wyatt însuși.

Eli notă numele.

Chloë continuă:

– Francesca și Brooke l-au admirat în toaletă, și soția lui DuPey și prietenele ei au venit și ele.

Asta îl făcu să ridice privirea.

– În baie?
– Ce crezi că facem acolo când mergem împreună?
– Vorbiți despre bărbați?
Chloé zâmbi.
– Nu te flata. Vorbim despre lucruri care sunt importante pentru noi.
– Vestea despre acel inel trebuie să se fi împrăștiat prin tot orașul în câteva secunde.
– Fără îndoială. Este un inel grozav. Ea zâmbi fără să fie amuzată. Majoritatea celor care s-au uitat la el au presupus, ca doamna DuPey, că era un safir roz. Eu nu l-am corectat – întreaga speculație era de prost gust. Dar criminalul știe că nu era un safir roz, căci, pentru el, simbolismul faptului că ai ales un diamant roz este mult prea evident. Deci cred că bănuielile noastre ar trebui să înceapă de la oamenii care au văzut inelul în noaptea aceea.
– De acord. Se aplecă și o sărută pe frunte. O să aflăm cumva. Cu noi doi, ticălosul acela n-are nici o șansă.
Își termină ceaiul rece, apoi strânse gunoiul și îl puse în punga de plastic.
– Tu de ce ai plecat?
– Ce?
– De ce te-ai dus la cabană? Întrebarea ei chiar era pusă din curiozitate. Venise să își verifice investiția, desigur.
– Ca să îți spun că mi-a plăcut cartea ta și că te iubesc. O spuse atât de relaxat, de parcă era un fapt pe care îl știa deja. O lăsă fără replică. Apoi cabana a explodat, și am crezut că este prea târziu. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată. Îi tremura vocea, și o luă de mână, strângându-i-o ca și când avea nevoie de acel scurt moment de contact.
Ea își dădu seama de adevăr pentru prima oară.
– Dacă ai fi venit cu câteva minute mai devreme, ai fi fost înăuntru. Și așa nu ai sprâncene, linia capilară ți se retrage brusc și ai un cucui la ceafă.

Putea să fie mort. Când se gândi la asta, i se strânse propriul său cord ua inima.

– E bine că nu ai scris o carte mai scurtă.

El zâmbi.

Ea, nu.

– Eli, dacă ai fi murit din cauza mea, nu m-aș fi putut ierta niciodată.

– Sunt bine, nu este bine și o să rămânem bine. Mă întreb... arată spre firma care anunța numele acestui bar dărăpănat – dacă vrei să îți iau un tricou și de-ale.

Ea privi într-acolo.

THE BEAVER INN.

– Nu, spuse ea. Mulțumesc.

capitolul 44

Drumul de pietriș de pe aleea care ducea spre casa lui. El o trezi pe Chloe, și, pentru prima dată de când tăcuseră dragoste, vorbi fără să se gândească.

– Știu că ești antisocial, dar este o prostie. Trebuie să rezolvi asta.

– Bine, spuse el.

Se încruntă. Poate că încă visa, pentru că El părea atât de... plăcut. Se întoarse, îl studie, îi observă ochii trași, pungile de sub ochi.

Plăcut? Nu, era doar obosit – și încă era atât de... bun de frumos, ca o charismă discretă ce o făcea să-și amintească să uite de trădare și să trăiască alături de el pentru totdeauna – sau până când avea să o trădeze din nou.

Nu, nu putea sa stea cu el. Dar cel puțin ar putea să se uite la el și să se bucure de priveliște.

Camioneta ajunse în zona asfaltată, drumul deveni mai neted, și ea se uită spre podgorie și întrebă îngrozită:

– Eli! Ce s-a întâmplat cu strugurii tăi?

El privi spre locul în care douăzeci de rânduri cu spalier fuseseră doborâte și distruse.

– Noaptea trecută, aici au venit mașini de pompieri, de poliție și ambulanțe. Cineva era blocat, și a trebuit să iasă.

– Sper că plănuiești să îl dai în judecată!

Petrecuse suficient de mult timp cu Eli încât să înțeleagă distrugerea viețelor sale dragi.

– Se mai întâmplă.

Evident, ultimele 24 de ore îl tulburaseră pe Eli. Eli pe care îl cunoștea ea nu ar desconsidera atât de ușor moartea atâtor vite nobile.

Ajunseră în zona de parcare, și cabana – sau ceea ce mai rămăsese din ea – ajunse în raza lor vizuală.

Chloé trase aer în piept.

– O, nu! O, nu! Explozia făcuse un crater negru, adânc în pământ, atinsese gazonul din jur și azvârlise resturi în vie, tufișuri și pe casă.

– Știu că ai spus că, dar nu mă așteptam să... Arată ca și cum o tornadă de grad F a devastat cabana.

– Stai. Opri camioneta și privi distrugerile. Dar cel puțin nu am pierdut ce este important pentru mine. Oprindu-se la mijlocul propoziției, arătă spre cele două vehicule parcate lângă casă. Recunoști mașinile?

– Nu. Dar nu-mi place cum arată aceea, zise ea îndreptându-și spre Mercedesul CL600.

Eli se uită la ea de parcă era nebună.

– Este o mașină grozavă.

– Este o mașină pe care ar conduce-o tata.

Entuziasmul lui Eli se stinse.

Asta ar explica tipul care arată ca un bodyguard postat lângă ușă.

Chloé observă un străin care stătea nemișcat și care se ridică pe verandă, privindu-i.

– Ai dreptate. Acela este Arvid Dijkstra. Este principalul bodyguard al tatălui meu.

I făcu semn cu mâna. El ridică o mână drept răspuns.

– Acum, mă întreb dacă cealaltă mașină nu este...

Chloe trase adânc aer în piept – a mamei mele.

Eli se întoarse spre ea îngrijorat.

– Crezi că au fost anunțați că ai fost ucisă?

– O, Doamne!

Chloe ieși din mașină și alergă spre casă, strigând de răsuflă în grabă de a-și liniști părinții. Eli o urmă îndeaproape. Urcară în grabă scările de la intrare.

Eli descuie ușa.

Când ajunseră în pragul ușii neobservați, auziră un vuiet de strigăte.

– A omorât-o! Mama ei, înaltă, suplă și puternică, se certa cu Tamosso Conte.

Tamosso, scund, îndesat, sfidător și mai mult decât un adversar pe măsura ei, stătea față în față cu ea.

– Nu fi ridicolă, femeie! N-a omorât-o.

– Ai văzut cabana unde ai botărât, atât de inteligent că o să stea. Ochii Lauren Robinson se umplură cu lacrimi, și vocea îi tremura. Dacă Chloë a murit...

– Nu, Lauren. Nu. Eli este un om bun. N-ar permite vreodată ca Chloë să pățească ceva. Tată, făcu un pas înainte și veni lângă mama ei. Puse brațul în jurul ei și spuse: Crede-mă, draga mea, Chloe este bine.

Chloë înaintă.

– Tati. Mamă. Deschise brațele. Sunt atât de bucuroasă că sunteți aici!

Preț de câteva secunde, părinții ei o priviră uluiți.

Veniră în grabă spre ea, o îmbrățișară, o ținură în brațe într-un fel în care o făceau să înțeleagă cât de îngrijorați fuseseră amândoi.

Chloë tresări, întrucât o îmbrățișau puțin prea strâns, și râse când Lauren spuse:

– Părul... tău!

– M-am tuns.

– În mod clar!

– *Ti sta bene il nuovo taglio di capelli!*

Tatăl ei radia și îi ciufuli părul.

– *Grazie, papa*, spuse Chloë.

[illegible] drăgut dragă Lauren [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] Chipul tău mă ingrozeşte
[illegible] şi. Ce s-a întâmplat? Am crezut că-ţi
Ochii i se umplură de lacrimi.
– Nu-ţi face griji, mamă. Chloe o trase înapoi spre ea şi o cuibări tandru. Nu eram aici când a avut loc explozia, aşa că sunt pe deplin apărat de necazuri.
– Ce necaz? Tamosso arătă spre cabana. Ce necaz s-a mai întâmplat?
– Încercăm să aflăm, spuse Eli, şi vă vom informa când vom avea mai mult timp. Trebuie să întreb – cum ai intrat?
Chloe nu se gândise la asta, şi se uită la părinţii ei, speriată şi temătoare.
– Am sunat-o pe bunica ta, şi a venit să ne deschidă. O femeie încântătoare. Tamosso îşi sărută vârfurile degetelor. *La più gentile.*
– Nea întâmpinat cu multă bunătate, spuse Lauren pe un ton înţepat.
Chloe îşi dădu seama că se clătina. Privirea lui Eli căzu asupra ei.
– După cum puteţi vedea, Chloe şi-a accidentat maşina. A trecut printr-un calvar şi are nevoie de odihnă.
Tamosso îi mângâie bărbia.
– *Cara*, îl chem pe medicul meu personal din San Francisco.
– Serios, tată, nu e nevoie. Acum, că şocul iniţial mai trecuse, Chloe căscă obosită.
Eli o trase aproape de el.
– A stat trează toată noaptea. Am adus-o înapoi aici ca să doarmă. Vă rog să ne scuzaţi.
Lauren îşi întipări pe chip privirea ei încăpăţânată.
– Am venit aici pentru că, după ce am auzit despre această nuntă extrem de nepotrivită, am ştiut că fiica mea are nevoie de mine.

Am venit aici pentru că tu ai luat-o razna cu Casare... na îi spuse Tamosso.

Dintr-odată, pentru Chloë, totul era prea mult: trădarea lui Eli, accidentul groaznic, coborârea înspăimântătoare de pe munte, foamea, frigul, durerea, faptul că bărbatul pe care îl iubea ar fi putut fi ucis în locul ei.

Mă bucur să vă văd pe amândoi, dar eu mă duc la culcare. Chloë se sprijini de brațele lui Eli. Așa cum a spus și Eli, am nevoie de somn.

Ambii părinți făcură un pas înainte.

– Ce a pățit?

Tamosso tremură privind trupul moale al lui Chloë.

– Epuizare și șoc, îi spuse Eli cu răbdare. Noaptea trecută aproape că a murit. Are nevoie de odihnă.

– Dacă o duci tu în dormitor, voi avea eu grijă de ea. Lauren Robinson era o femeie activă, cu un aer impunător, care îi transmitea foarte clar lui Eli că era obișnuită să fie ascultată.

El nu avea să îi permită să îi dea ordine. Nu așa. Privindo în ochi, spuse:

– Chloë este soția mea. Voi avea eu grijă de ea.

Lauren se dădu înapoi, jignită.

Fără să deschidă ochii, Chloe mormăi.

Sunt bine, mamă, jur. Lasă-mă să dorm puțin și voi fi ca nouă.

– Cum dorești, draga mea.

Lauren îi dădu lui Chloe la o parte părul de pe frunte, apoi o sărută acolo și îi netezi iar părul.

Eli se relaxă puțin. Chloe îi spusese că ea și mama ei aveau o relație bună, dar el trebuia să vadă dovada. Trebuia să știe că Chloe era în siguranță înv...ită de dragostea mamei ei.

Le spuse părinților ei:

– Dormitoarele de oaspeți sunt la parter. Dacă vreți să așteptați, vă arăt unde sunt, dar, vă rog, sper că vă veți face comozi în casa noastră, spuse el ușor sarcastic.

de vreme ce părinții lui Chloë erau deja suficient de relaxați cât să se certe.

Lauren înțelese.

Tamosso era ignorant.

– A! Bun. Lăsă cele două valize de lângă ușă. În ultima vreme, am locuit într-un hotel din San Francisco, așteptând vești de la tine. E mai bine să stai cu familia. Vino, Lauren! Acum, că știu că fiica noastră este în viață, să-i lăsăm pe copii singuri.

Lauren ezită.

Vocea lui Tamosso răsună ca un bici.

– Hai, Lauren!

Se îndreptă spre scări. Lauren îl urmă. Chloë privi printre pleoape.

– Nimeni nu face pe șeful cu mama mea. N-am idee cum de i-a ieșit asta.

El înaintă spre dormitor.

– A pornit de la zero și a făcut avere. Nu este de mirare că se poate face auzit.

– Presupun. Dar nu văd niciodată latura asta a lui, și, crede-mă, nu am văzut niciodată un bărbat care s-o țină pe mama din scurt.

El o puse pe pat.

Ea gemu.

– E așa bine.

El se aplecă peste ea.

– Te-ai prefăcut că leșini acolo?

Ea îl privi printre genele lăsate.

– Poate... puțin.

– Bună strategie, spuse el. Acum, odihnește-te! O să am grijă de tine. Ești în siguranță aici.

– Știu.

Se cuibări în perne.

Da. *Pentru că avea încredere în el cu trupul, dar nu cu mintea.* O condamnare care îl flată și îl stinse în același timp.

Îi mai dădu calmante, îi scoase hainele, îi puse o cămașă de-a lui în jurul umerilor și o înveli, luptându-se

cu dorința de a se sui în pat cu ea, de a o ține în brațe în timp ce dormea, de a fi cu ea când se trezea și de a face din nou dragoste cu ea. Voia să-i arate că putea să aibă încredere în el în orice fel, că bărbatul care se afla aici acum, nu era acela cu care se căsătorise orbește.

Dar ea adormi repede, epuizată de evenimentele din ziua anterioară și de supliciul de noaptea trecută.

Iar el avea lucrum de făcut.

Instinctul lui biologic îl îndemna să se asigure că semnea lui era în siguranță, și asta avea prioritate în fața nevoilor lui.

Se aplecă deasupra ei, îi mângâie vânătaia de pe obraz, și senzația rece de furie i se păru puternică și familiară. Când avea să îl găsească pe ticălosul care încercase să omoare și avea să fi terminat cu el, atunci Chloë urma să descopere ce om bun, blând și insistent putea fi El.

O privi... și o tot privi. Mânat de o chemare de neînvins, se ridică și se îndreptă spre cutia ei de bijuterii. Acolo, un diamant roz periculos, mărginit de două diamante albe, strălucea puternic și o verighetă de platină bătută cu diamante albe separate de cruci de platină strălucea cu o eleganță mai supusă.

Luă verigheta, se duse la soția lui inconștientă și o puse pe deget.

Nu era un bărbat chiar atât de bun.

Acum... să-l prindă pe ticălosul care îi răpise soția.

capitolul 45

Trăgând ușa dormitorului în urma lui, Eli se îndreptă spre scara care ducea până la nivelul de jos, ca să vadă ce fac noii săi socri.

O altă rundă de strigăte răsună de-a lungul coridorului de la parter.

Se mai gândi o dată și se decise că nu voia să se implice în asta. Se întoarse, se îndreptă spre telefon, apelă un număr și, când răspunse Rafe, spuse:

– Sunt bine. Chloe este în regulă.

– Ești un nesimțit, Eli, veni drept răspuns strigătul lui Rafe. Nu puteai să răspunzi la telefon?

– L-am închis. Nu voiam să risc să fiu localizat prin GPS când m-am dus după Chloë. Și am găsit-o.

O pauză. Un suspin de ușurare.

– Bine. Bine, spuse Rafe. M-am gândit că poate fi ceva de genul ăsta. Nonna a spus că sunteți amândoi în viață.

– Una dintre presimțirile ei? întrebă Eli.

– Nu. Când i-am spus că ai trecut prin podgorie și ai străbătut via, mi-a zis că te duci după Chloë. Brooke a fost de acord. Cine sunt eu să mă cert cu ele două?

Eli chicoti și se îndreptă spre fereastră și privi Bella Valley, priveliștea fiind obstrucționată doar de silueta înaltă și de umerii lați ai lui Arvid Dijkstra. Garda de corp a lui Tamosso era uriașă.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Rafe.

– Ai fost aici?

– Aseară, după ce ai plecat tu.

– Atunci, tu să-mi spui ce s-a întâmplat. Tu ești expertul în securitate.

De fapt, slavă Domnului că Rafe era în echipa lui Eli.

– Cineva care chiar are cunoștințe despre explozibili l-a transformat cabana în surcele.

– Asta este evident. Eli privi cum Dijkstra parcurge încet lungimea verandei. De unde a știut că Chloë se mutase acolo? Toată lumea din oraș a auzit că ne-am căsătorit. Ar fi trebuit să fie în casă, cu mine.

– V-ați certat? întrebă Rafe laconic.

– A fost mai mult o bătălie. Ea a câștigat. A plecat.

– Când vă certați, trebuie să faci ce fac eu. Recunoști că ai greșit chiar și atunci când știi că ai dreptate.

Bărbătesc sfat din partea unui tip care era căsătorit de aproximativ o lună.

– Am recunoscut că am greșit, spuse Eli cu iritare. Nu i-a păsat.

– Trebuie să fi aflat despre zestrea pe care ai primit-o?

Eli sâsâi enervat.

– Cine ți-a spus? Noah sau Nonna'

– Nici unul, zise Rafe cu îngâmfare. Când a aflat că s-a căsătorit, Brooke a bănuit că s-a întâmplat ceva de genul acesta, și eu m-am interesat. Ești un idiot dacă ai crezut că poți scăpa basma curată cu o asemenea schemă prostească.

– Acum, știu asta.

– Dar sunt impresionat că ai reușit s-o seduci într-un timp atât de scurt. Rafe râse. Trebuie să ai talente ascunse.

– Talentele mele ascunse nu te privesc. El, își controlă iritarea. Putem să revenim la chestiunea de față? Am senzația unui ceas cu bombă ..

Rafe redeveni serios.

– Bine. Mai întâi , ești sigur că explozia era menită s-o ucidă pe Chloë?

– Cineva a împins-o de pe Browena Road noaptea trecută.

– Înseamnă că în mod cert a supărat pe cineva. Rafe oftă. Avem câteva posibilități. Poate că exploziv-ul a fost pus înainte să se afle vestea căsătoriei voastre.

– Cabana are sistem de securitate, și, când a intrat Chloe l-a activat. Doar prin mila lui Dumnezeu și a hoției ei nenorocite a plecat înainte ca toată casa să fie aruncată în aer.

Gândindu-se cât de aproape fusese să se întâmple asta, pe Eli îl cuprinse o transpirație rece.

– Uite ce e, Eli! Sistemul tău standard de securitate este menit să împiedice un hoț obișnuit să-ți fure lucrurile. Dar nu face față cuiva priceput. Aș putea să intru în casa ta în mai puțin de un minut.

Eli se învârti, privind prin sufrageria lui. Nu se mai simțea nicăieri în siguranță. Nicăieri.

– Ar trebui să verificăm dacă e o bombă aici'

– Am făcut-o aseară. Locul este curat, și-am sporit securitatea. Nu este varianta perfectă, dar este mai bună

și o să fie de ajuns până când îl trimit la tine pe unul dintre experții mei adevărați.

– Mulțumesc.

Eli simți o ușurare profundă.

– Cheste a este că bomba din cabană a fost pusă de un profesionist și, fără să examinez resturile, bănuiala mea este că cronometrul a fost activat de sistemul de securitate. Altfel spus, când a fost activat sistemul de securitate, a pornit cronometrul bombei.

Avea sens.

– Pentru că, dacă tipul ar fi urmărit o ocazie pentru a activa bomba, ar fi văzut-o pe Chloë plecând și ar fi oprit cronometrul.

– Exact, spuse Rafe.

– Dar de ce o întârziere atât de mare între momentul în care a setat codul de securitate și declanșarea bombei?

– A fost o detecțiune, fie mecanică, fie umană. Bănuiala mea este că făptașul se grăbea și l-a setat pentru 150 de minute, în loc de 15.

– Am avut noroc?

Eli putea cu greu să concepă asta.

– Având în vedere cât ghinion am avut în ultima vreme, era și timpul să se schimbe ceva, nu ai zice? Rafe părea exasperat. Acum... de ce o urmărește cineva pe Chloe? Pentru că trebuie să-ți spun, Eli, că bomba aceea transmite mesajul că cineva este extrem de enervat și decis să o elimine de pe fața pământului.

– Suntem destul de siguri că are legătură cu diamantele roz pierdute.

Eli îi spuse lui Rafe detaliile poveștii lui Massimo. Când termină, Rafe trase concluzia corectă.

– A expus-o cu inelul de logodnă.

Sunt un tip extraordinar. Vrea să divorțeze de mine pentru că am luat bani de la tatăl ei și era să fie ucisă din cauza gestului meu romantic.

– Ar putea să aibă pe urmele ei hoți internaționali de bijuterii. Nu sunt niște tipi de treabă. Rafe vorbea

de parcă se întâlnise cu câțiva Eli, asta înseamnă că te urmăresc și pe tine.

– În afară de puțin păr pârlit și de un cucui, nu am altceva.

– Încă, spuse Rafe sumbru Ai străini prin preajmă?

– Socrul meu

– E implicat în furturi de bijuterii?

– Nu. Eli se gândi la Conte, la averea lui și la faptu că pretindea că era comerciant de piele. S-ar putea - nu știu exact cu ce se ocupă –, dar nu i-ar face niciodată rău iubitei sale fiice.

De asta Eli era sigur.

– Trimit un paznic acasă la tine imediat .

– Am unul. Tamosso Conte a venit cu un tip pe nume Arvid-cumva.

Rafe recunoscu imediat numele.

– Arvid Dijkstra Îl cunosc Referințe impecabile Nu aș putea face ceva mai bine. Are o rezervă?

– O să-l întreb.

Eli se duse spre verandă și îl găsi pe Arvid pășind în jurul casei.

– Ai rezervă? strigă el.

– Este un înlocuitor la fiecare opt ore. Arvid pronunță cuvintele încet și cu un accent suedez. Este chiar acum pe drum dinspre San Francisco.

– Este bine, zise Rafe. Spune-i că ne așteptăm la probleme Are oameni pe care îi poate chema sau ar trebui să îl trimit și eu pe unul dintre oamenii mei?

Eli repetă întrebarea.

Arvid aruncă o privire spre gaura înnegrită unde fusese cabana și se uită spre Eli.

– Voi rămâne când va veni înlocuitorul meu. Este suficient, pentru moment? Dacă apare o problemă, pot găsi soluții.

– Dă-i numele meu, spuse Rafe. Mă cunoaște. Spune-i că nu avem nici un motiv să ne alarmăm imediat, dar că nu putem sta relaxați și că trimit pe cineva.

Eli repetă mesajul.

Arvid încuviință rigid, probabil pentru că era greu să dea din cap neavând gât.

El rămase pe verandă, privind peste Bella Valley. Valea lui, casa lui, atât de glorios de pașnică.

– O să-mi fie dor de locul acesta, șopti el.

– Ce? Vocea lui Rafe deveni mai stridentă. Ce ai spus?

– Nimic. Doar că, dacă Chloë insistă să mă părăsească, va trebui să mă duc după ea.

– Eli, este scriitoare. Poate trăi oriunde! Lui Rafe nu-i venea să creadă. Ai un loc de muncă aici. O slujbă pe care o iubești. O treabă pe care o faci bine. O slujbă care pentru mine produce bani ca acționar al cramei familiei!

– Dacă Chloë vrea să meargă în Texas sau în Italia, o să găsesc crame și acolo. Pot oricând să obțin o slujbă ca vinificator.

– Nu fi ridicol, Eli! Tu nici măcar nu pleci în vacanță.

– Rafe, este soția mea, și vreau să rămână așa. Este supărată pe mine, și chiar tu ai spus că sunt un prost pentru că am crezut că pot să o seduc și să fiu o zestre în urma căsătoriei cu ea. Deci ce să fac? Deși Rafe nu-l putea vedea, Eli ridică mâna deznădăjduit. O iubesc.

– Uau! Rafe părea uimit. Nu am crezut niciodată că te voi auzi spunând asta. Uau! Stai să-i spun lui Brooke!

– Trebuie să o țin pe Chloe în viață. Eli își mută atenția asupra craterului din curtea lui și asupra șirurilor de viță rupte și spuse: Amândoi bănuim pe cineva din poliție.

– Expert în securitate și în bombe, acces și încredere. Este un punct de pornire bun. Cineva anume?

– Wyatt Vincent. Mason Watson. Finnegan Balfour. Terry. Eli ezită. DuPey.

– Îi caut acum, spuse Rafe.

Mirat, Eli spuse:

– Nu te-ai opus la Terry sau DuPey, și amândoi îi cunoaștem dintotdeauna.

– Îl cunoșteam pe amândoi oamenii [illegible] cal asupra Nonnei și în distrugerea [illegible] prins până când nu a fost prea târziu. Br[illegible] pe că a fost ucisă. Vocea lui Rafe se înc[illegible] za amintirilor. Nu exclud pe nimeni când [illegible] despre lucrurile astea. Nu știi ce motivează [illegible] sau o femeie –, mai ales când vine vorba despr[illegible] prețioase inestimabile. Și uneori merită să [illegible] stinctul. Este vreunul dintre aceștia la care [illegible] strâmbă din nas?

– Nu-mi place Mason, recunoscu Rafe. Este p[illegible] naibii de încântat de cadavre.

Rafe tastă.

– Nu are dosar. Pare curat. Ceea ce nu înseamn[illegible] nu ai dreptate, doar că nu a fost prins.

– Nu-mi place nici de Finnegan. Este neport[illegible] lui DuPey, din Kansas. Terry spune că are ceva la dosar. DuPey pare să nu-l placă. Eli se simțea prost, dar trebu[illegible] să adauge: Și îi place de Chloë.

Rafe râse.

– Asta este o dovadă incontestabilă. Tastă iar și zise: Aș spune că ai un câștigător!

Eli se aplecă în față.

– Spune-mi!

– Un membru al forței de poliție din Keddington, Kansas. A dat de belele, se pare că a deschis un seif din departament și a furat ceva destul de valoros. Eli auzi scârțâitul unui scaun, în timp ce Rafe se mișca agitat. Astea sunt din auzite, pentru că dosarul lui a fost șters. Va trebui să-l pun pe hackerul meu să afle.

– Finnegan a folosit explozibil ca să deschidă seiful.

– Nu-mi dau seama, dar știu că să spargi un seif fără să afectezi conținutul necesită multe cunoștințe despre explozibile de mici dimensiuni sau o abilitate reală de a ocoli sistemele de securitate. Finnegan se potrivește profilului. Rafe părea satisfăcut. Și... hmm.

– Ce înseamnă „hmm"?

Lui Eli îi venea să se repeadă prin telefon și să smulgă cuvintele din gura lui Rafe.

– Umblau zvonuri că Finnegan se culca cu soția primarului și soția unui comisar de comitat și...

Eli se întoarse și intră în casă.

– Mă duc la secția de poliție.

– Sra.! Devine interesant. Soția primarului a sfârșit moartă.

Eli făcu stânga-mprejur.

– Ce?

– Motive necunoscute. I-au cercetat pe primar și pe Finnegan. Amândoi erau suspecți. Finnegan a fost prins având la el cercei cu perle. A intrat în proces și a fost achitat din lipsă de dovezi. Asta a apărut în ziar și on-line.

– Rahat!

– Nu te entuziasma. Nu cred că e vinovat. Rafe avea o voce sumbră. Mi se pare că i s-a înscenat totul.

– Și dacă nu a fost așa?

– În orice caz, este suspectul nostru principal, recunoscu Rafe. Vrei să vin la secție cu tine?

– Te sun dacă am nevoie de tine. Vreau să continui să scormonești despre toată lumea ... în caz că ne înșelăm.

– Bine. Păstrăm legătura. Când am auzit despre explozie, nu era clar cine fusese implicat și... Pentru prima oară, Eli auzi o urmă de îngrijorare în vocea lui Rafe. Păstrăm legătura, bine? Răspunde la nenorocitul de telefon când te sun.

– Așa voi face. N-am de gând să mă las ucis acum. Nu când Chloë avea nevoie de el.

capitolul 46

Eli intră în secția de poliție din Bella Terra, se aplecă peste tejghea, zâmbi larg spre Terry și îl întrebă.

– DuPey este?

Sec, ca întotdeauna, Terry spuse:

· Pentru tine, este Acum, dacă ai fi reporter, el ar f plecat pe teren Terry ridică telefonul și tastă un număr Hei, șefule, ghici cine a venit? Eroul nostru fugar Exact Eli Di Luca. Închise Urca imediat

Eli se pregăti

Fu rândul lui Terry să se aplece peste tejghea.

- Prin oraș umblă vorba că noua ta soție nu a murit în acea explozie.

Cine pornise acele zvonuri? De unde știa lumea din Bella Terra aceste lucruri? Julia de la salonul de înfrumusețare avea un microfon ascuns în dormitorul lui. Eli? După tot ce se întâmplase, nu ar pune asta la îndoială

- Tu ce crezi?

- Nu știu Știu că n-am găsit nici urmă de ea la cabană, nu că am crezut că ar fi posibil, după ce era acolo. Terry îl privi cu atenție. În plus, nu-mi dau seama dacă ești enervat sau trist - sau ambele.

- Indiciu poate că sunt trist, dar cu siguranță sunt enervat Eli improviză, adăugând puțin adevăr M-am căsătorit cu femeia aceea pentru banii tatălui e, și nu suntem căsătoriți de foarte mult timp.

Ochii lui Terry deveniră uriași, iar gropițele lui tremurară

- N-a trecut suficient de mult timp ca să poți miș ca banii? Hopa! Se scărpină în spatele urechii Dar dacă este moartă, tu unde dracului ai dispărut noaptea trecută?

- M-am amintit că nu aveam lapte pentru cereale și m-am dus în grabă la magazinul alimentar

Așa m-am gândit și eu. Terry încuviință solemn. Mă bucur că am clarificat asta.

DuPey deschise brusc ușa către zona securizată din spatele biroului.

Întoarce-te, Eli! Vreau sa vorbesc cu tine

- Amuzant. Și eu vreau să vorbesc cu tine.

Eli însoți pe DuPey în biroul său. DuPey se așeză la biroul său, făcând tot posibilul să exprime autoritate. Eli închise ușa, se întoarse, puse mâinile pe birou, se aplecă în față și spuse:

- Spune-mi că Finnegan este arestat, suspectat că a pus acea bombă în cabană.

- Finnegan? DuPey clipi, alarmat și confuz. Nu. De ce ar...

- A spart un seif la departamentul său de poliție din Kansas.

- Da, dar asta nu este...

- A fost în proces pentru moartea soției primarului.

- A fost achi...

- El a pus bomba ca s-o omoare pe soția mea.

DuPey se aplecă agresiv spre Eli.

- Soția ta a murit în explozia aceea? Nu sunt investigatorul potrivit, dar nu cred.

Eli îl ignoră.

- Unde este Finnegan acum?

- Probabil la biroul lui. DuPey se ridică. Ochii săi păreau serioși, și vocea lui obosită era sinceră. Uite, nu aș pune un ofițer la datorie, indiferent ce relație aș avea cu el, dacă aș crede că reprezintă un pericol pentru cineva. Finnegan nu este un criminal. Este un idiot când vine vorba despre femei, se culcă cu toate și, atunci când dă de probleme, încearcă să le ajute. Soția primarului. Primarul o bătea de-o zvântă în fiecare noapte, și Finnegan a încercat s-o ajute să fugă.

- Finnegan avea cercei ei asupra lui.

Asta îi spuse lui DuPey cât de mult știa Eli. DuPey ezită, apoi își alese cu mare grijă cuvintele:

- Asta e o mică problemă.

- Ucigașii în serie păstrează suveniruri.

- Nu este un ucigaș în serie! DuPey își frecă chipul în modul său ezitant caracteristic. Ucigaș în serie. Nu. Finnegan a căpătat prostul obicei de a colecționa mici obiecte de la locurile crimei pe care le vizitează, pe care

le vinde pe eBay. Imediat ce a ajuns aici am crezut
i-am spus că va putea să stea cu noi și să muncească
dar gata cu furatul.

Poate că DuPey spunea că nu ar permite unei ruble periculoase să facă parte din poliție, dar Eli știa cum era familiile și, mai important, știa că, în toată viața lui de om căsătorit, DuPey nu câștigase niciodată o ceartă cu soția lui. Dacă îi zicea să îl angajeze pe Finnegan, ar fi
îl angaja pe Finnegan.

Dar îl cunoștea și pe DuPey, de ani în șir, iar el nu ar închide ochii dacă ar crede că Finnegan e un criminal. Deci ce se întâmpla?

– Hai să vorbim cu nepotul soției tale și să vedem ce putem să scoatem de la el'

DuPey o luă înainte, pe lângă birourile private.

– Acolo. Arătă spre cel mai dărăpănat dintre toate birourile dărăpănate. Acela este al lui Finnegan.

– El unde este' întrebă Eli.

– Probabil la toaletă. DuPey se întoarse spre ofițerul de la biroul alăturat. Nu-i așa'

Robin Webster, care tasta cu furie, nu își înălță capul brun.

– N-a venit toată dimineața. A trebuit să depun singură rapoartele despre noaptea trecută.

– La naiba! DuPey ridică telefonul. O să îl omor pe bătatul ăla.

– O să-l omori'

Robin își dezveli dinții. Eli se plimbă pe lângă birou lui Finnegan și zgâlțâi sertarele. Erau încuiate.

– Dă-mi cheia ta, îi ceru lui Robin.

– Nu merge la biroul lui, spuse ea.

– Atunci, dă-mi barosul!

Ea zâmbi.

Dacă aș fi avut unul, l-aș fi folosit pentru capul lui.

DuPey închise.

Karina nu l-a văzut toată dimineața.

Când Eli își ridică piciorul și se pregăti să lovească biroul, DuPey îl prinse de braț.

- Lasă-mă un minut să găsesc o cheie.

- Nu am un minut.

Eli lovi sertarul de jos cu călcâiul cizmei. Lemnul ieftin și vechi se sparse. Conținuturile se împrăștiară pe podea. Bonuri de cumpărături, pixuri, un decapsator, trei capsatoare, balsam de buze, o toarfe-că o lanternă și un caiet studențesc cu file îngălbenite.

- Aici era capsatorul meu. Robin se aplecă și îl luă. L-am întrebat dacă îl are și a spus că nu. Nemernicul.

DuPey se încruntă.

- La na ba, Eli, ai spart un birou. Departamentul de poliție nu are bani nici de hârtie igienică, iar tu te apuci să spargi...

Eli îngenunche lângă resturile împrăștiate și băgă un braț în birou, în spațiul unde fusese sertarul. Din spate, scoase un dosar plin cu documente, chei de mașină, o țeavă de legătură folosită la alambicul lui Massimo și un rest înnegrit de la cabana arsă.

- Mobila...

Vocea lui DuPey se potoli.

- O să cumpăr un birou nou pentru departament. Eli deschise dosarul și frunzări fotografie după fotografie – cu Chloë în cabană, în casa lui, afară la bunica lui –, făcute cu un teleobiectiv. Deschise unul dintre sertarele laterale și găsi cărți: *Cele mai mari crime ale secolului XX*, *Cele mai mari crime nerezolvate din istorie*, *Explozibili*, *Manual de pândă* și, desigur, o copie uzată a cărții lui Chloë. Furia lui Eli deveni rece ca gheață, și el vorbi cu o ferocitate domoală:

- Finnegan are acces la o camionetă?

- A tot împrumutat mașina departamentului.

Robin se transformă dintr-o femeie mohorâtă într-un ofițer pe cale să acționeze.

Eli îl privi pe DuPey.

Șeful poliției încă clătina din cap, nevenindu-i să creadă.

Acum era momentul ca Eli să spună adevărul.

– Asta ar putea explica faptul că noaptea trecută cineva a împins-o pe Chloë de pe drum, cu o camionetă. A supraviețuit, dar a fost la limită. Eli scoase o fotografie cu Chloë, cu o țintă desenată pe ea cu un marker roșu, și i-o arătă lui DuPey. Ce mai spui acum despre nepotul soției tale?

– Nimic, zise DuPey. Nu înțeleg, dar jur că acest copil este nevinovat de orice în afară de faptul că adună suveniruri.

Eli se ridică, cu dosarul în mână.

– Trebuie să-l găsim înainte să mai facă și alte daune. Sconse telefonul mobil și spuse: Îi voi zice lui Chloë să fie atentă. Este evident că el s-a documentat. Se pare că are abilități neașteptate, mortale.

Eli sună pe telefonul de acasă. Sună, dar nu răspunse nimeni. Lăsă un mesaj pe robotul telefonic.

O sună pe Chloë pe telefonul mobil. Același lucru.

În pragul ușii apăru Terry. Acum, nu mai era imposibil, ci sumbru și mânios.

– Am primit un apel de la hotelul Marinos' Sweet Dreams, de pe autostradă. O cameristă l-a găsit pe Finnegan într-una dintre camere. A fost bătut și împușcat. E inconștient, iar echipajul de intervenție îi dă mai puțin de cincizeci la sută șanse de recuperare.

– Are un complice – Eli continuă să frunzărească fotografiile –, și acesta s-a întors împotriva lui.

– Nu, am dreptate în privința lui. DuPey se întoarse spre Terry. Cine a verificat camera?

Terry se uită la documentul din mâna sa.

– Un tip pe nume Proctor N. Gamble... Of, ruhat. Nume fals.

– Ce surpriză, spuse Robin.

– Descrierea? se răsti DuPey.

–Alb înalt. Bine făcut. Păr blond, ochi albaștri, ușor bronzat.

– La fel ca un milion de tipi din Bella Valley, comentă Reese.

– Îl cam știu, spuse Terry. Pare că este...

– Wyatt Vincent, zise Eli și întinse o fotografie cu Wyatt în cabană, în timp ce monta explozibilul care i fusese destinat lui Chloe.

capitolul 47

Când se trezi, Chloë era în patul ei – nu, în patul lui Eli –, încă moleșită de epuizare și cu dureri în tot corpu.. dar trează și conștientă, chinul de noaptea trecută rămânând aproape un vis – sau, mai corect, un coșmar.

După poziția soarelui, era după-amiază. Ceasul indica ora patru. Era destul de sigură că era aceeași zi.

Se frecă la ochi și observă verigheta.

Platina îi încercuia degetul. Diamantele străluceau seducător.

Când îi pusese Eli asta pe deget... pentru a doua oară? Chiar credea că ea avea să o poarte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat?

El pusese inelul de logodnă cu diamant roz pe noptieră, convins că ea avea să îl observe. Clip. Clip. Clip. Strălucea insistent spre ea, folosindu-se de toată forța lui de atracție pentru a-i slăbi hotărârea.

Nu. Nu avea să poarte inelele acelea. Își dădea jos verigheta *chiar acum*.

Dar, mai întâi, trebuia să afle ce se întâmpla în casă.

Se dădu jos din pat. Purta tricoul lui Eli și lenjeria ei. Nu avea jeanșii pe ea. Bănuia că Eli se ocupase de asta.

Ticălos încrezut!

Dar lăsase și un bilet pe noptieră.

Am plecat la secția de poliție să vorbesc cu DuPey. Dacă te trezești, culcă-te la loc! Dacă nu poți și vrei să-i

eviți pe pământu tău, poți să faci muncă de documentare în biroul meu. Sau poate, când ieși, ei se vor fi oprit din certat. Acest lucru pare puțin probabil. Asarma este pornită. Nu ieși din casă. Nu deschide ușa nimănui. E

Era atât de autoritar. O irita ca o erupție nesuferită.

Apoi observă că ținea biletul în dreptul inimii, ca o fecioară victoriană. Mototoli înverșunată hârtia și o aruncă la gunoi.

Se duse spre baie, se întoarse și merse înapoi la coșul de gunoi. Scoase biletul, îl netezi, se duse în baie cu el și îl sprijini cu tandrețe de margine. Verigheta de pe degetul ei îi atrase din nou atenția. O atinse, minându-se de platina lucioasă și de strălucirile culorii pure din adâncul diamantului alb.

Imediat ce avea să termine acolo, avea să o pună cu inelul de logodnă, dar momentan trecuse prin câteva zile dificile. Dacă voia să fie o fecioară victoriană, atunci, Dumnezeule, avea să fie o fecioară victoriană.

Se dezbrăcă și intră la duș.

Pe cât de mic era dormitorul lui Eli, pe atât de mare era baia, o decadență romană în nuanțe ca de ce maro și ambră, accentuată de chiuvete de cupru și de faianță cu nuanțe de cupru ce luceau cu o frumusețe subtilă. Dușul trecu de la niște picături blânde, ca de ploaie, la un masaj puternic, alinându-i durerea din mușchi, și stătu acolo, masându-și umerii, amintindu-și nătăile de care nu își amintea, bucurându-se de plăcerea dată de apa caldă și de aburul aromat. Se spălă cu mărie, iar săpunul lui Eli mirosea atât de mult a el încât era deopotrivă excitată și iritată.

Îl părăsea pe tipul acesta. Oare nu avea să mai poată mirosi niciodată mirodenii calde, lămâi e răcoroasă și acea aromă profundă, întunecată, sexuală, fără să își amintească de el?

Gândul acela o făcu să iasă iute de la duș.

Când înțelesese că urma să îl părăsească pe Eli își împachetase hainele, cărțile, laptopul, copia de rezervă a cărții și le dusese la mașină. Cu excepția laptopului, pe care El îl recuperase – ea nu se arătase extrem de recunoscătoare –, obiectele ei erau încă acolo, pe munte, ceea ce însemna că îmbracatul avea să fie o provocare.

Dar se șterse cu un prosop, găsi în dulap una dintre cămășile lui El., se îmbrăcă cu ea, își suflecă mânecile, îndesă biletul în buzunarul de la piept și continuă să caute niște pantaloni.

I. găsi pe un scaun în dormitor: o pereche de jeanși care arătau de parcă ar fi fost ai mamei ei.

Îi probă și descoperi că avea dreptate: erau prea înalți în talie, și trebui să le îndoaie cracii. Sigur erau ai mamei ei.

Și tricoul de la In and Out Gas and Food o aștepta, dar, cum o durea umărul, nu-l putea trece peste cap. Cămașa lui Eli era prea mare, dar nu o dădu jos. În plus, avea acel buzunar unde putea să țină biletul.

Evident, nu depășise încă etapa fecioarei victoriene.

Privi inelul cu diamant roz de pe noptieră, care strălucea incitant. *Clip. Clip. Clip.*

Un inel superb.

Un inel idiot.

Îl dorea de Chloe, pentru că voia să-l poarte. Degetele ei tremurânde planau deasupra lui. Inelul acela și verigheta de pe degetul ei erau simbolurile trădării lui Eli, iar ea nu avea de gând să cedeze tentației și să le poarte.

Își retrase mâna și scoase verigheta, punând-o lângă inelul de logodnă. Luă biletul din buzunar și îl trânti jos, lângă ele.

Gata. Era liberă.

Pantofii ei sport erau pe podea.

Îi privi. Cineva îi spălase, dar unul avea o tăietură urlașă prin vinilul de la degetul mare, și celălalt nu mai era gri, ci ca de camuflaj – sau într-o culoare care nu putea fi descrisă în termeni prea plăcuți.

- Nu-i port pe ăștia, mormăi ea.

Așa că porni în picioarele goale prin casă, în căutarea părinților săi.

Nu fură greu de găsit. După cum prevăzuse El., încă se certau, deși treceseră la un nivel inferior.

Chloë coborî scările pe vârfuri și băgă capul într-un dormitor al tatălui ei, după cum arăta trusa de bărbierit pe care Tamosso o scotea din valiză.

Mama ei îi tăie calea.

- Chloë e prea tânără să fie căsătorită.

- Chloe este căsătorita, spuse tatăl ei cu îngâmfare și o ocoli pe Lauren ș. intră în baie. Cu un om bun, strigă el.

Lauren îl urmă și rămase în pragul ușii de la baie.

- N-o să dureze. Este o femeie inteligentă, nu una care să se lase zăpăcita de un ahtiat după bani pe care l-a scos din buzunar.

Urâtenie. Chloë se dădu înapoi și se îndreptă spre scară.

- Nu-mi acorzi deloc încredere. Nu este un ahtiat după bani. Nu a vrut să ia banii. Nu a vrut să se însoare cu draga mea Chloë.

Chloe se opri. Nu voia să audă asta, dar, cu toate acestea, brusc nu se putea desprinde.

Tatăl ei spuse:

- Dar El. era disperat să își salveze crama, așa că nu a avut de ales.

Chloë înțelesese asta.

Ce fel de soț credeai că o să fie dacă a trebuit să îl șantajez, ca să se însoare? întrebă Lauren indignată.

- Unul bun. A alungat demonii pe care nu îi înțeleg ca să își protejeze familia, mai presus de orice.

Incapabilă să reziste atracției poveștii reale spuse de tatăl ei, Chloë își lăsă trupul plin de răni pe o treaptă și își sprijini bărbia în palmă.

Vocea sonoră a bărbatului continuă.

- Odată ce draga mea Chloë devenea parte din familia lui, știam că avea să-și dea și viața pentru ea.

Chloë știa și ea asta.

– Nu o iubește, spuse mama ei sec.

– Nu. Nu o iubește. Tamosso părea furios. N-o va iubi niciodată.

Ieri, Chloë ar fi fost de acord. Azi... Nu știa ce să creadă despre acel comentariu rostit la întâmplare în camionetă. „Mi-a plăcut cartea ta și te iubesc." Serios?

De când?

– Un bărbat îndrăgostit este slab, spuse Tamosso. Știu asta mai bine decât oricine. Dar am încredere în Eli Di Luca. O va face fericită pe Chloë. Păcat că nu ai avut aceeași încredere în mine.

O Chloë se aplecă în față. Devenea interesant acum.

– Am plecat din Italia ca să evit restricțiile aduse de banii tăi, precum garda ta de corp de acolo, Chloë aproape că o vedea pe mama ei cum flutură un deget cu o manichiură perfectă. Mai mult, am plecat ca să evit manipulările tale.

– Nu manipulez.

Chloë pufni, apoi își acoperi gura. Nu voia să întrerupă această conversație.

– A încercat să mă manipulezi tot timpul, spuse Lauren, a fel cum o manipulezi pe Chloë. Dacă nu te-aș fi părăsit, nu aș fi avut o viață care să fie numai a mea.

– Dacă nu m-ai fi părăsit, nu aș fi pierdut șansa de a fi tată pentru singurul meu copil. Vocea bărbatului era joasă, profundă și mânioasă. Ne-ai distrus viața pentru că nu m-ai iubit sau nu ai avut încredere în mine suficient cât să rămâi.

– Te-am iubit. Nu m-am căsătorit, dar sunt mândră că mi-am dat seama că nu ai fi rămas niciodată credincios.

– Am fost mereu credincios față de tine, spuse el feroce.

– Prin cinci căsătorii? replică Lauren zeflemitor.

– Eu nu sunt Eli Di Luca. Eu *sunt* slab. Iubesc. M-am îndrăgostit de tine prima oară când te-am văzut, și asta nu s-a schimbat niciodată. Accentul italian al lui

devenea acum puternic și mândru. Dacă ai fi rămas cu mine, nu te-aș fi trădat vreodată.

– Nu te cred.

– Știu. Marele tău defect este cinismul. Te înfășori în el ca să te protejezi de durere și nu trăiești niciodată. Nu faci decât să exiști.

Chloë era complet de acord cu asta. El continuă:

– Mi-ai luat copilul, copilul pe care l-ai purtat în pântece. Ai ascuns-o de mine și m-ai lăsat singur. Mi-am alinat singurătatea cu femei, dar nici una dintre ele nu a însemnat nimic. Fiecare dintre ele arăta ca tine. În fiecare noapte, în pat, stingeam lumina, le iubeam și mă prefăceam că te aveam pe tine. Dar mereu răsărea soarele și le vedeam – și nu erau tu. Mărturisirea tatălui ei aduse lacrimi în ochi lui Chloë. M-aș fi însurat cu tine, conchise el.

– Știu, dar ce te face să crezi că mariajul nostru ar fi rezistat? Prea îți fug ochii, Tamosso. În felul ei, Lauren părea la fel de rănită precum bărbatul. Am văzut că te uitai la alte femei.

– Mă uitam? Ce înseamnă să te uiți? Sunt bărbat. Atâta vreme cât sunt viu, o să mă uit. Dar de ce aș merge să cumpăr un portofel din Veneția, când cele mai bune obiecte din piele sunt acasă la mine, în Milano? De ce să beau vin ieftin la o tavernă, când am șampanie în pivnița mea? Vocea lui era din ce în ce mai tânguitoare. De ce, *bella mia*, aș gusta altă femeie dacă te-aș avea pe tine?

– Tamosso...

Vocea mamei ei era încordată de dorință.

Chloë așteptă să vadă ce urma să se întâmple.

Și așteptă.

Și așteptă.

În cele din urmă, se prinse de balustradă să se ridice, înaintă cu grijă și aruncă un ochi.

Sări înapoi.

O, nu. N-ar fi trebuit să își vadă părinții făcând asta.

Urcă iute scările cât de discret putu – nu că ar fi auzit-o, ia cât de ocupați erau – și porni casetofonul lui Eli. Luă o cola din frigider, sorbi o înghițitură, sperând să blocheze acele imagini care i se întipăriseră pe retină.

Părinții e . Din nou împreună. Prinși într-o îmbrățișare pasională

Chloe mai luă o înghițitură de cola.

Mama ei avea doar 42 de ani.

Chloë speră că ei aveau să folosească protecție

Nu avea de gând să se întoarcă la parter

Se apropie de casetofon și îl dădu mai tare. Și mai tare. Nu voia să audă nimic de la parter

Ca o distracție, își luă geanta de laptop zdrențuită din dormitorul principal.

Ei doi îi frânseseră inima.

Era o secție acolo, dar acum nu voia să se gândească la asta prea profund.

Trecu bareta genții peste umăr, se întoarse – și acolo, pe noptieră, cele două inele clipeau insistent, ca și când vorbeau cu ea.

Dacă părinții ei ar fi rămas împreună, poate că ar fi fost nefericiți... dar în mod sigur despărțiți erau nefericiți

Ce putea Chloë să învețe de la ei?

Să riște? Să îl creadă pe Eli când îi spusese că o iubea?

Se apropie și se uită la inelele pe care i le dăduse el.

Mărturisirea lui Eli venea exact la momentul potrivit, și totuși nu-și putea imagina că acel bărbat, care fusese terorizat și izolat în copilărie, s-ar putea uita la ea cu ochi limpezi și să-și dezvăluie sentimentele... decât dacă spunea adevărul.

Nu se putea păcăli singură. Dacă își punea la loc inelele, când Eli se întorcea, avea să fie nevoită să lase la o parte jalea și durerea. Ei doi aveau să fie nevoiți să vorbească, iar ea urma să fie nevoită să ia o decizie – să îl creadă și să-l ierte sau să plece fără să privească înapoi. Și să trăiască singură pentru tot restul vieții.

Poate că era proastă .. dar era naivă din dragoste ș
menita să riște pentru Eli.

Luă inelele, unul câte unul, și le puse pe deget

Se simți nesigură și instabilă în timp ce întrunta
nouă zi, o nouă lume, o nouă viață și urcă scările

Fu întâmpinată de o briză. Eli trebuie să fi desch
ușile spre verandă.

Intră în biroul lui.

Un bărbat, îmbrăcat cu costum crem și cravată ble
se afla la birou, ținând craniul și atingând diamantu
plasat între dinții din față El ridică privirea și zâmb
ochii lui albaștri erau amuzați.

- Sunt sigur că există un simbolism la o piatră de
asemenea valoare într-o montură atât de neobișnuită
spuse Wyatt Vincent De ce nu intri ca să îmi poves
tești totul?

capitolul 48

Chloë făcu un pas înapoi.

Wyatt Vincent.

Fost agent FBI Specialist în toate felurile de crime
Dintr-o familie ce făcuse parte din forțele legii și care
locuia în zonă de ani buni.

Încă un pas înapoi.

Wyatt Vincent.

Suficient de abil încât să monteze explozibili Prezent
la petrecere după ce Eli anunțase căsătoria lor Suficient
de deștept cât să-și dea seama de semnificația inelului de
logodnă al lui Chloë.

Wyatt Vincent.

Putea să pună pariu că deținea o camionetă mare
impozantă, cu albastru de Ford Focus întins pe
bara cromată.

Wyatt aruncă în lături craniul, care se izbi și se spărse
de perete.

Chloë se întoarse și ieși în fugă.

El porni după ea ca un taur furios.
Ea coborî dintr-un salt primele șase trepte
O apucă de braț.
Ea se întoarse și îl lovi în piept cu geanta de laptop.
El icni, își pierdu strânsoarea, se împletici înapoi.
De jos, se auzea muzică
Ea lăsă laptopul și fugi
O prinse înainte să ajungă jos, îi răsuci umărul care o durea și o trânti pe trepte.
Ea țipă când aterizâ, lovindu-se la cot, vătămându-și coastele.
Încă ținând-o de braț, el o târî înapoi în birou și trânti ușa.
Vederea îi era încețoșată cu pete negre și roșii și se luptă să scape de valurile de durere
– Nimeni nu te aude, spuse el. Cei doi portari sunt jos, iar, când garda de corp m-a întrebat dacă lucrez pentru Rafe Di Luca, l-am împușcat.
Îi răsuci umărul. Ea respira cu greu. Se luptă să vorbească:
– Ce vrei?
– Vreau acele diamante.
– Nu știu despre ce vorbești.
O lovi între sâni
Durerea i se implântă în plămâni ca un cuțit. Țipă. Vomită pe covorul oriental al lui Eli, răsuflă în agonie și apoi vomită iar.
Wyatt așteptă fără nici o urmă de compasiune și, când ea se întinse gâfâind pe covor, el spuse:
– Hai să vorbim rațional! Știi ce am auzit despre tine, iar și iar, de fiecare dată când mă întorceam cu spatele? Am auzit cât de deșteaptă ești. Că ești scriitoare și poți rezolva orice mister. Mi-ai dovedit asta când ai rezumat repede informațiile despre uciderea lui Massimo Așa că, atunci când te-am văzut cu acel diamant roz pe deget, mi-am dat seama că este adevărat. Mi-am dat seama că te-ai prins.

– De ce m-am prins?

El ridică din nou piciorul. Ea se ghemui și se lăsă în jos.

– Așa e mai bine. Hai să te dăm la o parte de lângă vomă! E scârbos.

O apucă de brațul drept și o trase spre mijlocul camerei, răsucindu-i umărul din încheietură. Ea țipă și își ținu într-o agonie atât de intensă încât îi dorea să moară.

– Să nu mai vomiți iar, o avertiză el și trase scaunul de birou mai aproape de capul ei și se așeză. Așteptă până când durerea intensă cedă și ea plângea încet. Apoi pe un ton conversațional, spuse: Familia mea caută acele pietre juterii încă de când stră-străbunicul meu – a fost prohibiționist – a primit un raport de la FBI ca să îl prindă pe Massimo pentru că furase o cantitate valoroasă de diamante, inclusiv pe cel supranumit Inima Însuflerită. Familia mea a avut mereu ochi pentru o ofertă bună – a dus foarte bine aici, în Bella Valley, în timpul Prohibiției – așa că stră-strabunicul meu și fratele lui au făcut ce i-a spus și l-au prins pe Massimo în turnul lui de apă.

– Și l-au torturat până la moarte, spuse ea răgușită.

– Da. Din păcate, micul italian curajos nu a cedat. Stră-străbunicul meu i-a spus bunicului meu despre asta și, când eram copil, bunicul mi-a spus mie. Bunicul a zis că a căutat chiar el în acel turn de apă, sperând să găsească diamantele. A spus că aveam dreptul la acele nestemate, de vreme ce noi am fost agenții care l-au eliminat pe Massimo. Aveam dreptul la plată. Wyatt să bovi asupra scuzei sale, atât de mult ținea la ea, încât o lustruia ca pe aur. Apoi vocea îi deveni mai dură. Dar tatăl meu era unul dintre acei polițiști care susțineau libertatea și justiția pentru toți și nu a fost de acord. Voia să lase trecutul în urmă. Bunicul a murit înainte să îmi spună în ce turn de apă era Massimo, iar tatăl meu nu a vrut să îmi spună.

– Bun om!

Fiecare smucătură, fiecare mișcare erau un supliciu. Dar trebuia să respire.

– Prost om' Wyatt nu se putea exprima mai clar – fără dispreț.a tatăl. A murit când aveam 13 ani, pe-lipsit pe teren, ucis de un traficant de droguri. Ne-a lăsat pe mine și pe mama să ne descurcăm singuri. Ea a murit, dar eu m-am descurcat bine la FBI și am făcut avere în calitate de consultant.

– Mă bucur pentru tine.

De fiecare dată când respira, îi curgeau lacrimi.

– Este bine pentru copiii crescuți doar de un părinte singur să se descurce singuri. Părintele în cauză este mai bine văzut.

Era incuviințată. Wyatt era nebun. Sau necruțător. Sau ambele.

Iar ea se temea.

Unde era Eli? Avea să ajungă la timp?

– Am petrecut ani buni vizitând Bella Valley și urcând în turnuri de apă, încercând să găsesc trupul lui Massimo ca să îl pot analiza. Iar tu l-ai găsit din întâmplare. Ce rahat! Wyatt se aplecă, o apucă de obraji și îi întoarse chipul spre al lui. Ai găsit și diamantele, nu-i așa?

Ea se străduia să nu urle.

– Doar unul foarte mic.

– Ce-i din craniu. Râse încet. Ce simbolic din partea ta să îl pui acolo.

– El l-a pus acolo.

– O să fie foarte nemulțumit când se va întoarce și te va găsi moartă. Zâmbi simulând sinistru bunătatea. Dar, dacă pun bomba cum trebuie, veți fi împreună suficient de curând.

– Nu.

Ea clătină din cap. Urma să pună o bombă și în casa lui Eli.

– Haide! Știi că nu te pot lăsa să trăiești.

Wyatt făcea să sune ca și cum era cel mai [illegible] lucru din lume.

– Nu-l omori.

Era o prostie să-l implore. O prostie să tremure și să plângă. Știa că nu folosea la nimic, dar trebuia să facă ce. Trebuia să îl salveze pe Eli.

– După ce te omor, nu-l pot lăsa în viață. Wyatt încruntă. Ar porni după mine, și nu am nevoie de un macaronar nebun, căruia i s-au aprins călcâie, să vină pe urmele mele.

– Nu va veni după tine. Nu mă iubește.

– Bună încercare. Wyatt aplaudă de două ori, batjocoritor. Dar se știe prin tot orașul că a trecut cu mașina peste vie ca să te salveze.

– Ce?

Eli era cel care trecuse prin vie? Eli își distrusese via? Pentru ea?

– Știu. Și pe mine m-a uimit asta. Eram într-o cameră de la motel azi și am auzit două doamne cum spuneau că nu există, cu siguranță, dovadă iubirii adevărate. Aproape că auzeam păsărelele cum ciripesc în jurul lor. Wyatt își scutură degetele. Dar acum multă vreme am auzit același lucru despre orașul ăsta: bârfa este bună – și aproape mereu corectă.

Chloë încerca să înțeleagă adevărul. Eli își distrusese via. *Pentru ea.*

– Nu mi-a venit să cred când am apărut să văd că [illegible] arsă în cabană, și mașina ta nu mai era. Chiar nu mi-a venit să cred că ai supraviețuit accidentului. Te admir. Ai curaj, asta e sigur.

Părea să aștepte un răspuns, așa că ea spuse:

– Mi-l iubesc.

– M-am gândit că pot să iau o cameră la motel și să stau ascuns, să ascult bârfele și să fiu pe fază când va apărea din nou. A funcționat destul de bine. Se înțelege. Dar a apărut nenorocitul ăla de Finnegan.

– Finnegan?

Eu nu știa despre ce vorbea Wyatt.

– Am terminat-o cu el și i-am luat camera foto, dar la naiba. Nu am de unde să știu dacă făcuse sau nu copii, să le aibă de rezervă.

Nu îndrăznea să-l întrerupă. Durerea era atât de mare, încât nu credea că se putea apăra, dar... Eli își pusese la pământ via pentru ea.

O iubea cu *adevărat*.

– Am nevoie de acele diamante mari ca să pot pleca de aici și ajunge departe – Wyatt se aplecă din nou, cu respirația fierbinte pe fața ei –, și știi că te pot face să mărturisești unde sunt.

Poate că putea să mai câștige puțin timp dacă îi spunea. Timp în care Eli să ajungă aici. Timp în care ea să găsească o cale de a-l avertiza în privința lui Wyatt.

– Nu știu sigur. Vorbea încet, ca și când se gândea la fiecare cuvânt. Dar aș zice că sunt în ultima sticlă de vin făcută de Massimo.

Wyatt o privi în ochi, și ea observă cum ochii lui se aprinseră de furie.

Chloë tresări.

El îi dădu drumul, se ridică și dadu scaunul la o parte cu forța. Acesta se lovi puternic de rafturi și zgudui cărțile.

– În vin. Ticălosul. În vin. Wyatt se plimba agitat prin birou, de la o ușă la alta. Nu-i de mirare că s-a dus vestea că un moș bătrân e dispus să plătească oricât pentru o sucă din vinul lui Massimo. Massimo – macaronarul ăla mic – se credea *așa* deștept.

Chloë se abținu să îi spună că, de vreme ce nimeni nu bănuise vreodată până atunci unde se aflau diamantele, atunci, da, Massimo fusese chiar *așa* deștept.

Dar, dacă rămânea nemișcată și tăcută, nu îl putea distrage prea mult timp. Wyatt se lăsă în genunchi lângă ea și întrebă:

– Unde este sticla?

– Nimeni nu știe.

– Aurelia l-a dat sticla lui Anthony Di Luca [illegible] povestea

– Da.

Din păcate, o știa

– Familia Di Luca nu avea cum să rătăcească [illegible] de vin neprețuită, chiar dacă credea că e doar un [illegible]

Își studiase prada

– Dacă știi toată povestea, atunci știi că Anthony a suferit de demență înainte să moară. A ascuns sticla, [illegible] nimeni nu știe unde

Wyatt se purta de parcă ea nici nu vorbise

– Unde e sticla? întrebă el iar

– Nu e la mine.

Urma s-o ucidă.

– Știi unde este.

El emana un miros acru, ca și când dorm se în[illegible] tumul ăla de prea multe ori și transpira de dorința de a avea acele diamante.

– Nu, nu știu. Dacă aș fi știut, aș fi dat-o familiei Di Luca

Avea s-o omoare înainte să ajungă El

Wyatt o apucă din nou, dar de data asta nu de [illegible] Acum, o prinse de gât. Strânse suficient de tare [illegible] cât ea să simtă constricția, suficient încât să înțeleagă amenințarea, suficient încât să poată înțelege cum avea să moară.

– Vezi, iar faci asta, crezi că ești mai deșteaptă decât mine. Dacă ai fi avut sticla, ai fi păstrat-o pentru tine

– De ce aș face asta? Tremura de durere, de teamă, de angoasă. Nu am nevoie de diamante. Tatăl meu este bogat.

Ochii albaștri ai lui Wyatt căpătară o strălucire maniacală.

Or cine vrea o bijuterie precum Inima Înșelăciunii. Știi câți ar ucide ca s-o aibă?

Da. Inima ei bătea în strânsoarea lui mortală. Știa că tu ai face-o.

– Da. Și se face o nouă. Strălucirea din ochii ei deveni mai puternică. Vrei să mă duci la casa bătrânei so tău terfelit pi' Sfinți că o vor face.

– Sarah! Sarah Di Luca! Sticla nu este la ea.

Ce făcuse Chloë? În încercarea de a-l distrage pe Wyatt și de a-l ține ocupat, i-a stârnit ura asupra lui Sarah. Avea să o ucidă.

– Atunci unde este?

Unde era? Dacă ar fi fost unul dintre tomanele polițiste ale lui Chloë, unde ar fi ascuns sticla? Trebuia să se gândească...

Și soluția îi apăru în minte.

– Este în mașina mea.

– Ce?

– În mașină, în valiza mea. Cei din familia Di Luca au spus că sticla nu mai era, dar au mințit, au încercat să îi țină pe toți departe până când spiritele aveau să se calmeze și puteau găsi un vânzător pentru diamante. Acum, Chloë țesea o poveste. Când am vizitat-o pe Sarah, m-am dus în pivnița ei – se concentră și bâiguia povești care era adevărată – și am găsit-o înfiptă într-o grindă în perete. M-am întors și am furat-o. De ce crezi că am părăsit pe Eli? Trebuia să fug înainte să afle și a furat de la ei ultima sticlă de vin a lui Massimo.

Wyatt o credea. Credea că era la fel de lacomă și de vicleană ca el. Uimit, spuse:

– A, tupeu.

Ea se relaxă. Momentan, Sarah era în siguranță.

Apoi spuse:

– Mulțumesc pentru informații. Și acum – mâinile lui o strângeau de gât – e timpul să-ți iei adio.

capitolul 49

Ea auzea sirenele în depărtare, dar mașinile poliției trebuiau să meargă pe drum. Nu puteau să iasă de pe autostradă, cum făcuse el, și să taie terenurile, cum

făcea el. Conducea pe drumuri minuscule de dar când avea ocazia, mergea cu camioneta cu viteză mică. Ieșea dată urcă un deal atât de abrupt, încât nu creștea p... lo nici un fel de viță. Traversă un pârâu, dărâma gar... vecinului – avea să plătească scump pentru asta. Mer... drept spre casă – și spre Chloë.

Dacă era moartă. Nu. Nu avea să permită asta.

Garda de corp a tatălui ei era acolo pentru a o prote... ja. Rafe trimitea și el pe cineva. Atât tatăl, cât și mama ei ar muri pentru ea.

Dar tipul ăsta, acest Wyatt .. era letal, inteligent ș... păcălise pe toată lumea.

Mâinile lui Eli strângeau cu putere volanul. Chloë nu i-ar deschide ușa lui Wyatt.. nu?

Nu, era atât de deșteaptă! Atât de inteligentă. O spunea tar și tar. O credea. Se mândrea cu asta. Adora conversațiile lor, adora să știe că era în lume, frumoasă și deșteaptă. .

Dar Wyatt se dovedise expert în chestiuni de securitate. Oare avea nevoie ca Chloë să-l lase să intre? Nu se putea strecura înăuntru?

Acum, Eli era pe terenul propriu, traversând drumurile de acces de lângă vii. Ridică privirea și văzu casa.

„Rezistă, Chloë, vin."

Făcu un ultim efort, conducând pe lângă șiruri de măslini și prin vii cu o viteză ce făcea mașina să radă totul în cale. În condiții normale, o asemenea viteză l-ar fi făcut să înjure.

Acum, înjură pentru că nu putea să meargă mai repede.

Ajunse pe culme, înaintă direct spre unghiul ascuțit al pantei, cauciucurile zimțate mușcând din țărână aruncând cu furie pietre în urmă. Acceleră până în vârf. Camioneta înaintă iute și aterizează brusc în zona de parcare. Opri derapând.

Văzu dintr-o privire trupul însângerat, nemișcat al lui Arvid.

Wyatt era aici.

Eli sări din camionetă și urcă scările, tastă codul de securitate și deschise ușa.

Lumina roșie începu să clipească. Wyatt intervenise în sistem. În treizeci de secunde avea să se declanșeze alarma.

Eli avea treizeci de secunde să o găsească pe Chloe. Era singura lui șansă să-l ia pe Wyatt prin surprindere. Privi în jur, analizând posibilitățile.

Se auzea muzică. Tare.

Nimeni nu o putea auzi țipând.

Ușa de la biroul lui era închisă.

Chloe nu o închidea niciodată.

Eli traversă în goană sufrageria și urcă scările. Deschise tare ușa.

Wyatt era ghemuit peste Chloë, care se zbătea, și o strângea de gât.

Văzându-l pe Eli, căută în haină și scoase o armă.

Eli sări la el.

Chloe îi lovi pe Wyatt cu pumnul în față.

Începu să-i curgă sânge dintr-o tăietură de sub ochi, unde ea îi zgâriase adânc cu diamantul ei roz.

– La naiba!

Chipul lui căpătă o culoare roșiatică, furioasă.

Și se declanșă alarma.

Izbucni o cacofonie ritmică, asurzitoare, de nesuportat, blocând sunetul împușcăturii și strigătul lui Wyatt când Eli îi dădu peste mână, și el scăpă pistolul.

Eli lovi iar, intenționând să nimerească direct capul lui Wyatt și să-l elimine.

Wyatt îl prinse de picior și trase.

Eli ateriză pe spate.

Într-o fracțiune de secundă, o văzu pe Chloë pe podea, rănită grav, târându-se, trăgându-și brațul drept și imobil.

Apoi era din nou în picioare, cu fața la Wyatt.

Eli nu-l auzea strigând. Nu auzea nimic, alarma asurzise casa.

Dar Wyatt rădea de încântare și era sigur pe el, făcându-i semn lui Eli să-l atace.

Wyatt era un fost agent FBI. Ticălosul știa arte marțiale, și asta ridică lupta la un cu totul alt nivel.

Era bine că Eli era mai înalt cu vreo zece cent metri și avea o rază de acțiune mai lungă. Era bine că verișorul lui din Chile îl învățase lupte de stradă.

Era bine că nu lupta corect.

Wyatt încercă să îl lovească pe Eli în zona inghinală. Eli sări spre Wyatt și îl doborî, lovindu-l de colțul biroului.

Capul lui Wyatt se clătină.

Își reveni repede, apucă unul din brațele lui Eli și i răsuci la spate.

Eli simți cum i se rup oasele din încheietură.

Urlă de durere.

Alarma suna în continuare, zgomotoasă, insistentă.

Eli îl lovi pe Wyatt în față cu pumnul de la mâna cealaltă.

Nasul lui Wyatt trosni.

El se bucură când simți osul strivindu-se, când văzu sângele.

Wyatt observase, probabil, mulțumirea lui Eli pentru că se repezi la el într-un iureș de mișcări de karate, lovindu-l iute în gât, ridicându-l de trahee și aruncându-l spre rafturile cu cărți.

În spatele lui Eli, două dintre rafturile ajustabile se înclinară și căzură. Cărțile se împrăștiară pe podea.

Eli se înecă, ținându-se cu mâna de gât. Cu noua durere, îl văzu pe Wyatt cum se repede pentru lovitura finală.

De pe podea, lovi în sus și izbi chiar între picioarele lui Wyatt.

Wyatt se prăbuși răsuflând, ținându-se de testicule, urletul alarmei fiind un acompaniament satisfăcător la suferința lui.

Eli se repezi spre Wyatt să-l dea gata – însă cu o mișcare pe care nu o anticipă, Wyatt îl puse la pământ și îi rupse într-o parte încheietura ruptă. Când Eli căzu, Wyatt se sprijini de el și ridică latul palmei gata să îi rupă fiecare os al feței.

Printr-un val de durere, Eli văzu un obiect mare alunecând deasupra lor. Se izbi de ceafa lui Wyatt.

Wyatt căzu ca un copac doborât de fulger, aterizând pe covor.

Chloe stătea acolo, ținând figurina de marmură a lui Bachus în mâna nerănită, cu o expresie feroce pe chip, gata să-l lovească din nou pe Wyatt.

Alarma se opri, tăcerea era atât de bruscă și de neliniștitoare, încât Eli voia să se lase învăluit de ea.

Se ridică clătinându-se. Mai multă durere. La un moment dat în timpul luptei, își rupsese glezna. La naiba! Era un dezastru.

Dar nu la fel de rău precum Chloe.

Stătea înclinată într-o parte, cu umărul într-un unghi ciudat. Pe gât avea un șir mov de vânătăi. Respira greu, dar ținea figurina de marmură pregătită, gata să dea următoarea lovitură dacă era nevoie.

Wyatt aproape că o omorâse. Pusese explozibilul în cabană. O împinsese de pe drum într-o prăpastie. Și azi o torturase, o lovise, îi smulsese brațul din încheietură și o sugrumase cu intenția de a o ucide.

Dar ea supraviețuise.

Îl salvase viața lui Eli.

Eli privi în jos, spre trupul de la picioarele sale. Wyatt Vincent, un gândac mare, iute, urât și brutal, căruia îi curgea sânge gălgâind din rana de la cap.

Indiferent de ce se întâmpla, chiar dacă Wyatt era trimis la închisoare, nu avea să se oprească niciodată. Avea să se întoarcă să găsească acele diamante, să distrugă

familia lui Eli și so ucidă pe Chloë pentru încălcarea lui umilitoare.

Eli îi privi chipul furios, fragil, vânăt și vulnerabil. Știu ce avea de făcut. Ce aveau de făcut.

Luă figurina din mâna ei tremurândă și o puse pe podea. Arătându-și încheietura rupă, murmură:

– Poți să mă ajuți să ridic gunoiul ăsta și să-l arunc afară?

Ea îl înțelese imediat. Avea vocea răgușită din cauza gâtului umflat. Încuviință și spuse:

– Da.

El se umflă de mândrie. Era puternică, mai puternică decât orice femeie pe care o știa, revenindu-și destul de situația e extrem de dificilă pentru a-l dobori pe acel nemernic criminal.

Ea înghiți. Înghiți iar. Cu voce tremurândă, spuse:

– A amenințat-o pe bunica ta... pe bunica noastră. A amenințat-o pe Sarah.

Wyatt amenința tot ce iubea Eli.

Cu mâna bună îl apucă pe Wyatt de spatele gulerului lui. Cu o hotărâre fermă, multă transpirație și agonie, târî spre ușa deschisă și pe verandă. Se sprijini de balustradă și privi chipul ei palid, vânăt.

– Ești sigură că poți face asta?

Ea înclină bărbia.

– Voi *face* asta.

Bine, acum, cu mâna bună – apucă-l de curea și tricou. Îl aruncară împreună de la o înălțime de trei etaje.

Nu se făcuse dreptate.

Dar nu-l puteau omorî decât o dată.

capitolul 50

– Mai spune-mi o dată cum a căzut Wyatt pe fereastra aceea. DuPey bătu cu pixul în caiet și privi dezaprobator spre Eli și Chloe, care stăteau înghesuiți, umăr lângă umăr, în patul lor, în dormitorul lor, împreună și în siguranță.

acasă, după două intervenții chirurgicale și cinci zile în spital.

– Ți-am spus deja toate aceste lucruri, replică Eli.

– Spune-mi din nou, ripostă DuPey.

– L-am lovit. Mă bătea mâr. Proba A. El rid că brațul cu ghipsul care îi trecea de cot. Și B. Ridică piciorul cu ghipsul din jurul gleznei. Ți-am spus că a trebuit să mă operez ca să-mi repar oasele din încheietură? Am șuruburi din oțel inoxidabil acolo, DuPey. Nu o să mai trec niciodată cu ușurință pe la securitatea de la aeroport.

– Știu. DuPey părea obosit. Știu.

– Wyatt se pregătea să îmi dea o lovitură complicată de arte marțiale, și, în timp ce era în aer, Chloe l-a lovit cu statuia de marmură pe care Nonna mi-a oferit-o. Nu-i așa, dragă?

Eli se întoarse spre Chloë.

Ea încuviință din cap, își atinse gâtul unde vânătăile lăsate de degetele lui Wyatt erau de un negru cu galben lucios și urât și arătă că nu putea să vorbească.

– Am înțeles asta, spuse DuPey. Dar cum a căzut pe fereastră?

– Și-a pierdut echilibrul, explică Eli, s-a împleticit înapoi și a căzut peste balustradă.

– Un bărbat de 1.80 peste o balustradă de un metru? întrebă DuPey.

– Eu așa îmi amintesc. Nu-i așa, scumpo?

El se întoarse din nou spre Chloë. Chloë încuviință din nou din cap, apoi închise ochii de parcă întrebările ar fi epuizat-o. Eli îi atinse părul blond scurt cu degete blânde.

– DuPey, îmi pare rău, dar va trebui să te rog să pleci. Cu umărul dislocat și sternul rupt și, bineînțeles, cu vânătăile de la gât, acolo unde Wyatt a strangulat-o, Chloë este încă slăbită. Medicul a recomandat multă odihnă la pat.

– Hmm. Da. DuPey ar fi vrut să îl contrazică, dar cu dovezile în fața ochilor, nu prea avea multe de spus. Până să ajungem noi aici, ați încasat deja destul de adrenalină.

– Cel puțin, eram în viață când ați ajuns. Nesta stătea la ușă. Eli stătea în pragul ușii cu o privire autoritară și dezaprobatoare. Dacă Eli n-ar fi condus ca un maniac, Chloë ar fi fost ucisă în timp ce eu și tatăl ei eram la parter, fără să știm nimic.

– Am uitat ce ați spus – de ce nu ați auzit-o țipând? întrebă DuPey.

Lauren roși și se îndreptă spre măsuța de servici cu buchetul de flori sălbatice trimis de Rafe și Brooke.

– Pusese niște muzică rock groaznică. I-am spus mereu să nu mai dea muzica atât de tare.

Și Chloë roși și suspină fără să spună nimic.

Eli o privi surprins. Evident, ratase ceva.

– Noi – eu și Tamosso – am pierdut timpul încercând să oprim alarma. Abia când Tamosso și-a găsit garda de corp moartă – vocea lui Lauren se gâtui de emoție –, am înțeles ce se întâmpla. Când am ajuns scările și l-am văzut pe acel bărbat înspăimântător căzând peste balustradă...

– L-ați văzut căzând? întrebă DuPey.

Da. L-am văzut căzând peste balustradă. Lauren se îndreptă spre dulap. Scoase un trandafir galben, ofilit din buchetul trimis de Noah și îl azvârli la gunoi. Apoi am văzut-o pe Chloe prăbușindu-se în brațele lui Eli, iar el o sprijinea și de-abia se putea ține pe picioare.

Toate întrebările lui Eli despre Lauren primiseră răspuns în momentul acela din biroul său când ea intrase brusc, cu ochii mari, strigându-l pe Tamosso. Ea le acordase amândurora primul ajutor și, când sosise poliția îl cicălise pe DuPey până când acesta își abandonase interogatoriul și le permisese lui Eli și lui Chloë să se odihnească, să își adune puterile... și să pună povestea cap la cap.

În acea zi, Lauren fusese un ajutor divin - și la fel se dovedea și acum. Cu vocea ei profesorală, spuse:

Domnule șef de poliție DuPey, este timpul să le administrez medicamentele pacienților mei. De-abia au ajuns acasă de la spital și trebuie să doarmă. Când mă gândesc cât de rău au fost bătuți..

Începu să plângă și își acoperi ochii cu palma.

Mamă, este în regulă, spuse Chloë, cu voce răgușită.

DuPey închise carnețelul și îl îndesă în buzunar. Cu o ironie evidentă, spuse-

-Atunci, plec.

Chloë flutură încet din mână și cără:

-Finnegan?

-O să trăiască, dar, pentru o vreme, nu va mai aduna suvenire DuPey se ridică Urmează luni întregi de recuperare, și, așa încât și consiliere, care sper să-l ajute cu obiceiul lui de a aduna chestii.

Chloë flutură din brațul bun, încurajându-l să continue să vorbească DuPey oftă

- Te-a luat în vizor pentru că are un roman despre crime adevărate pe care vrea să îl publice..

Chloë scoase un zgomot între un chicotit și un mormăit.

-. Și a crezut că, dacă știa totul despre tine, putea să te convingă să îl ajuți Îmi pare rău, știu că nu a fost etic, și cartea probabil este îngrozitor de proastă, dar nu-mi vine să cred că a mers la Wyatt Vincent să-l întrebe despre experiența sa

- De ce a făcut asta? fu curios Eli

DuPey tremură de iritare și îngrijorare

- Aparent, a crezut că poate să îi pună întrebări inteligente lui Vincent despre motivațiile lui, fără ca el să-și dea seama

- Pentru romanul lui despre crime adevărate?

După voce, lui Chloë, nu-i venea să creadă.

- Așa bănuiesc, spuse DuPey. Desigur, Vincent a fost unul dintre cei mai buni agenți din istoria FBI-ului..

Și-a dat seama imediat că Finnegan văzuse ce a
Vincent nu putea să permită să se afle. L-a r
Finnegan la fel ca pe tine, Chloë, până când acesta
ți-a spus adevărul despre fotografii. Apoi l-a împușcat

– Finnegan nu s-a luptat? întrebă Eli

– S-a dus acolo fără nici un fel de armă, spuse DuPey.

Lui Eli nu-i venea să creadă.

– Glumești. A văzut că tipul a aruncat în aer cabana
De ce nu s-a dus înarmat?

– Din ceea ce a reușit să-mi spună, a crezut că, dacă
merge îmbrăcat în haine de civil, Vincent avea să se re
laxeze și să se lase mai ușor interogat. DuPey se uită la
Chloë. Nu știu cum crede că poate deveni scriitor când
habar nu are cum gândesc oamenii.

Ea ridică din umeri uluită, apoi șopti

– I-a căzut în capcană lui Vincent. Îi plăcea să mănânce
că oamenii care nu-l puteau răni la rândul lor

– Se pare că Vincent nu și-a pus niciodată proble
să joace cinstit. Am vorbit cu agenții FBI din zonă și, să vă
spun, nu este cel mai apreciat dintre foștii lor agenți.
De fapt, s-ar putea ca retragerea lui din FBI să fi fost mai
puțin cordială decât a povestit el.

DuPey era vizibil îmbufnat.

– Asta pot să cred, spuse Eli.

– Într-un final, fotografiile lui Finnegan cu Vincent
ne-au oferit dovezile de care am avut nevoie pentru a
convinge sistemul legal să nu vă băgăm la închisoare în
așteptarea procesului. Noi, oamenii legii, ne supărăm
când foști colegi „cad pe fereastră". DuPey mai dă în
aer ghilimelele.

– Bine, atunci.

Eli se sprijini cu spatele de perete și se relaxă. Fără
îndoială, aveau să mai aibă loc interogatorii, dar nu din
partea lui DuPey.

Lauren luă buchetul de crini de la Francesca și îl duse
în baie.

– Spune-i lui Finnegan, zise Chloe încet, că îi voi recomanda agentului meu să îi citească manuscrisul. După aceea, e pe cont propriu.

– Îi voi spune. Asta îl va face să se simtă mai bine. DuPey încuviință. Mulțumesc!

Lauren se întoarse cu vaza plină cu apă proaspătă și o expresie fermă pe chip. Își drese glasul.

– Dacă nu vă supărați, domnule ofițer DuPey?

DuPey îi salută din cap și plecă.

Când Eli auzi cum ușa de la intrare se închide în urma lui, îi spuse lui Lauren:

– Mulțumesc.

– Desigur. Orice pentru proaspeții căsătoriți. Pot să vă aduc ceva? Lauren veni lângă Chloe. Dragă, ai nevoie de ajutor pentru a merge la toaletă?

– Aș vrea să pot spune că nu.

Chloe încercă să se ridice de pe pat.

Eli își trecu mâna sănătoasă la spatele ei.

Împreună, Lauren și Eli o ajutară pe Chloe să se ridice, iar Lauren merse cu ea la baie.

Sternul rupt trebuia să se vindece. Durerea limita mișcările lui Chloe și făcea ca fiecare respirație să fie îngreunată, iar, când Eli vedea asta, îi venea să-l arunce din nou pe Wyatt de la balcon.

Câteva minute mai târziu, ea era înapoi în pat, cu chipul mohorât ușor umed.

– Aș ucide pentru un duș. Vocea ei era încă aspră, dar nu suna la fel de rău cum dăduse de înțeles de față cu DuPey.

– Poți să faci duș când o să scapi de toate aceste bandaje.

Lauren se agită cu păturile și își privi îngrijorată fiica.

– Arată ca un figurant de pe platoul filmului *Mumia*, spuse Eli.

Chloe râse, apoi se ținu de piept.

– Nu face asta. Doare.

Oare avea să mai rădă liber vreodată? Oare avea scape vreodată de amintirea durerii și a fr cu' Amintirea lui Wyatt lovind-o și sugrumând-o avea să se strecoare mereu în coșmarurile ei?

Eli îi mângâie maxilarul cu degetele Nu se putea împiedica s-o atingă. Cumva, avea să readucă lum na pe chipul ei Când se gândi la cât de aproape fusese să o piardă...

Tamosso apăru în pragul ușii.

– Eli! Voiam să vorbesc cu tine. Flutură expresiv o mână spre pat. Îți dau în grijă draga meu copilă s uite ce se întâmplă.

Chloë mormăi:

– Tată...

– Intenționez ca în viitor să mă descurc ma. bine, promise Eli

– Bun, pentru că eu și Lauren va trebui să vă lăsăm în curând, ca să mergem în luna noastră de miere.

Tamosso le dădu vestea radiind.

Eli aproape că rămase mut de mirare.

– E bine, spuse Chloë.

Lauren își ațintì privirea asupra lui Tamosso.

– Voiam să le dau vestea mai cu tact.

– Ce? Mai cu tact? Mariajul nostru nu are nimic plin de tact! Tamosso flutură din mâini. Este un prilej de veselie.

– Poate ar trebui s-o întrebăm pe Chloë ce crede spuse Lauren elegant.

Câți părinți își întreabă fata ce crede înainte să se căsătorească pentru prima oară? Ochii lui Tamosso străluciră, și arăta ca un bărbat-copil născut dintr-un elf poznaș și Nașul.

– Cred că era și timpul să vă căsătoriți, spuse Chloe. cu vocea aproape normală.

– Vezi? Tamosso veni lângă ea, o sărută pe ambii obraji și zâmbi. E de acord.

– Da, draga mea! Lauren îl dădu la o parte și se aplecă deasupra patului. Tocmai de aceea am stat împreună noi, ne-am rezolvat o parte dintre probleme.

– Șșșu, mi-mă. Serios. Chloë ridică mâna ca să facă pe Lauren să nu mai vorbească. Mergi și mărită-te înainte să mă trezesc cu o surioară.

Eli rămase serios. Lauren tăcu ochii mari, îngroziță.

– Ar fi drăguț, nu? Tamosso puse un braț pe după Lauren. Ar trebui să încercăm măcar. Nu vrem ca Chloe să fie un copil singur la părinți. Copiii unici sunt atât de... singuri.

Lauren își transferă greoaza spre el.

– Glumești?

– Nu. O conduse afară din cameră. Îmi plac copiii. Ar trebui să ne facem, înainte să fim prea bătrâni.

Eli izbucni în râs. Chloe îl privi și îi făcu semn să se oprească, apoi zâmbi și în cele din urmă ch coti.

– Sincer, nu este amuzant. Nu ți-ar veni să crezi ce făceau când ne-am văzut.

– Am o idee destul de clară.

– Sunt marcată pe viață.

Eli râse.

– De ce crezi că țipau mereu unul la altul? Se lăsă pe spate cu atracț a.

– Credeam că se urăsc. Chloë mângâie degetele care ieșeau din ghipsul lui. Cred că se urăsc unul pe celălalt așa cum te urăsc eu.

Se întoarse pe o parte și îi zâmbi.

– Mă urăști?

Ea oftă.

– Nu te-am putut uri nici măcar când am aflat că tatl a trebuit să te mituiască ca să te căsătorești cu mine.

Eli își târî piciorul rupt puțin mai aproape de ea, se ridică într-un cot, se sprijini de ghips și încercă să rezolve problemele dintre ei. Nu avea decât cuvinte și adevărul și atât de multă iubire, încât spera ca ea să o audă în vocea lui.

– Te-am curtat cu intenția de a mă însura cu ea pentru bani. Mi-am promis să fiu un soț bun. Și [illegible] ce am ajuns să te cunosc, mi-am dat seama că nu ar fi prea greu.

– Iată un compliment de apreciat.

Chloë era sarcastică. Părea amuzată.

– Dar îți jur, în noaptea aceea...

– Noaptea aceea? spuse ea în zeflemea.

– Noaptea când ai găsit scrisoarea de la Abuela. Noaptea *aceea*.

Ea încuviință.

– Îmi amintesc unele lucruri despre noaptea aceea.

– În noaptea aceea, nu mă gândeam la banii tatălui tău. Nu gândeam deloc. Ai săpat în mine și m-ai întors pe dos. Ai adus toată urâțenia la suprafață, și, odată ce a ieșit, nu am știut ce să fac. Eram atât de înnebunit și erai acolo, atât de proaspătă, de frumoasă – îi mângâie obrazul –, un miracol viu. Așa că am pus mâna pe tine și te-am luat. Am fost ca un adolescent prost și neîndemânatic.

Un zâmbet pervers apăru în colțul gurii ei.

– Este una dintre amintirile mele preferate.

– Nu știu de ce.

Când își aminti acea izbucnire năvalnică de poftă și emoție, se simțea jenat. Și umilit. Și excitat.

– Glumești? Te-am plăcut de la început, dar erai atât de încrezut! Te credeam un necioplit. Dar în noaptea aceea. Ea trase adânc aer în piept. Ochii îi străluceau ca stelele și în obraji îi apăru puțină culoare. Ai fost pasional. Ai fost autentic. Nici un bărbat nu mi s-a mai destăinuit așa. Nici un bărbat nu m-a mai dorit vreodată așa. Îmi aduc aminte fiecare minut. Mereu îmi voi aminti. Își puse mâna la piept, ca pentru a-și controla încântarea. În noaptea aceea, te-am cunoscut. Eh Di Luca. De ce crezi că am fost de acord să mă mărit cu tine?

– Pentru că mă iubești.

– Da. Te cunosc și imi place mult ce cunosc. Ea zâmbi. Chiar și mai bine, știu că mă iubești.

El se apropie. Inima lui bătea puțin mai repede.

– Îți vine să crezi?

Dacă vrei, poți să mă convingi chiar tu, dar de fapt Ea profită de suspans. Wyatt mi-a spus.

– Wyatt?

El se retrase mirat.

– Monstrul ăla a făcut și ceva bun. Îl privi ca și cum și cântărea reacția. Mi-a spus că ai trecut cu mașina prin vie ca să mă salvezi.

– A, asta. Eli ridică din umeri și desconsideră totul. Mă blocaseră vehiculele de urgență. N-am avut de ales.

– A rezistat bine. Ea zâmbi discret. Câte rânduri ai pus la pământ?

– 20.

– Fix 20 de rânduri. Acel zambet rămase ferm. Spalierele e sunt conectate, deci nu ai distrus doar partea peste care ai trecut cu mașina. Ai tras și alte vițe și țăruși din pământ. Câți metri?

– Nouă metri pe fiecare rând, mai mult sau mai puțin.

– Câte vițe s-au distrus?

– 120.

– 120 de vițe-de-vie plantate în ... ce an?

– O.

– Deci 120 de vițe plantate în 1974, ani de maturitate a strugurilor pe care nu-i mai poți recupera, și tu ai trecut peste ei cu roțile alea mari – ea mișcă din degete în timp ce descria scena –, strivindu-i, scoțandu-i din rădăcină, distrugându-i.

– Bine. Bine. Bine. Își puse mâna la piept. Oprește-te! Îl omoară.

Ea se lăsă pe spate, cu un râs silențios.

– Nu-mi spune că nu a însemnat nimic. Nu ai un băț înfipt în dos, ca un butuc de viță.

– Te crezi atât de amuzantă. Ar trebui să-ți dau o lecție

Se aplecă spre ea, buzele lui aproape atingându-i ale ei, respirația ei pe gura lui. Și cineva bătu la ușă

capitolul 51

Chloe văzu cum Eli devenea feroce de nerăbdător

– Cine e? se răsti el.

– E Nonna! ciripi Sarah.

– Cum poți să te enervezi pe Nonna? șopti Chloe

– Nu sunt enervat pe Nonna, spuse el printre dinți. Mă enervează întreruperea.

Chloë îi împărtășea exasperarea, dar se considera ceva mai practică. Atinse tăietura de sub bărbia lui cu ochiul vânăt și spuse:

– Oricum, sunt disponibilă doar pentru un sărut. Trebuie să îți ții piciorul sus. Nu pot să mă mișc fără să mă doară pieptul sau umărul. Și încă luăm amândoi medicamente pentru durere.

– Știu. Știu. Dar... Se zvârcoli de frustrare și se lăsă înapoi pe perne, strigând: Intră, Nonna!

Nonna intră cu o vază de narcise și lalele

– Fetele au cules astea din grădina mea. M-am gândit că vă vor înveseli. Privirea ei trecu peste aranjamentele care decorau camera. Deși, Eli, se pare că s-a mai gândit cineva că ar putea fi nevoie de puțină înveselire în camera ta sumbră

– Am tot ce îmi trebuie pentru a-mi înveseli camera chiar aici în pat, cu mine.

Zâmbi plin de speranță spre Chloë.

Chloë îl bătu încurajator pe braț, dar bietul de el ducea o bătălie deja pierdută. Cumva, șalul Nonnei și colecția lui Chloë de sticle de parfumuri își găsiseră deja locul în sertare. Dormitorul lui serios, masculin era de domeniul trecutului.

Poate că, dacă ea ar face rost de un craniu nou pentru noptieră, ochii ar deveni mai intimi...

– Îți mulțumesc, Nonna Chloë arătă spre baie. Florile acelea vor arăta excelent pe blat.

– Nu-i așa? Cu toate nuanțele de maro și auriu de acolo, se vor potrivi perfect. Le duse înăuntru și reveni, așezându-se pe scaunul eliberat de DuPey, cel de lângă pat. Cum vă simțiți?

– Mai bine, spuse Eli.

– S-gur că da, dragule, altfel nu v-aș fi întrerupt din sărutat. Se pare ca mereu fac asta.

Nonna vorbea cu amândoi, dar îl cerceta amănunțit pe Eli.

Bă ete dragă, arăți atât de diferit, de...

– Vânăt? sugeră el.

– Fericit. De când te-ai întors din Chile, m-am temut atât de tare că nu îl voi vedea niciodată pe acel băiat puternic și iubitor care erai când aveai opt ani. M-am temut că nu voi apuca ziua când îți voi putea privi chipul și voi vedea emoții adevărate. Și acum... iată-te, îndrăgostit de Chloe și dornic să i arăți lumea. Te-am certat că te-ai însurat cu ea pentru un asemenea motiv viclean precum banii. Nonna se întoarse spre Chloë. Chiar așa am făcut, dragă. Eram mânioasă pe el. Nu vreau să crezi altceva.

Știu, Nonna, spuse Chloë consolator. Și apreciez asta.

Nonna se întoarse înapoi spre Eli.

– Eli, acum, ești cu totul altă persoană. Sunt atât de mândră de tine că ți-ai înfruntat durerea, ai riscat și ai devenit bărbatul care am știut mereu că puteai fi.

El întinse spre ea brațul bun. Nonna se aplecă și îl îmbrățișă. Lui Chloë îi dădură lacrimile. O iubea pe Nonna. Și îl iubea pe Eli. Și nu-și imaginase vreodată o zi în care cei doi să devină mai apropiați și mai devotați – și, cu toate astea, fix așa se întampla.

Ea contribuise la asta. Era mândră de toți.

Nonna se așeză la loc pe scaun.

– Eli, cât ai fost în spital am aflat cât de mult te-ai schimbat. Ai ajuns să te complaci în singurătate. Ai renunțat la prieteni. Ai renunțat la familie. Ai renunțat la viață. Ai renunțat la tot ce înseamnă viață. Ai renunțat la tot ce înseamnă viață. Ai renunțat la tot ce înseamnă

Chloe îl ajută pe Eli să își aranjeze pernele
Apoi pauză.
– Au încercat să mă sune, spuse Abuela.
Chloë întoarse capul atât de brusc să se uite la Eli, încât o dureau umărul.
– Da, recunoscu el.
– Conexiunea trebuie să fi fost proastă. N-am putut vorbi.
Chloë interpretă vorbele Abuelei. Eli încercase să sune și se răzgândise.
– Așa că am călătorit până aici, spuse Abuela, mii de kilometri, mi-am lăsat țara pentru prima oară în lunga mea viață, ca să vorbesc cu cel mai iubit nepot al meu.
– Sunt onorat, răspunse el și arătă cu ghipsul spre Chloë. Dă-mi voie să ți-o prezint pe adorata mea *esposa*, Chloë Di Luca.
Privirea Abuelei se mută spre ea, și, deși Chloe știa că îi conștientizase prezența, o examină la fel de intens ca pe Eli.
– Bine ai venit în familia mea!
– Mulțumesc. Este o onoare să fiu soția lui Eli și nepoata ta.
Totul era forțat la această conversație, dar Chloë înțelese ce se întâmpla dincolo de aparențe. Se spuneau multe lucruri fără cuvinte.
Doar ochii Abuelei se mișcară când se uită din nou la Eli.
– Ți-am trimis o scrisoare în urmă cu multe luni.
– Am primit-o.
Evident, nu avea de gând să se scuze pentru că nu răspunsese la ea.
– Medicii spun că primăvara următoare va înverzi iarba pe mormântul meu. Când Chloë era pe cale să-și exprime compasiunea, Abuela îi făcu semn să tacă. Am avut o viață lungă. Au existat lupte și greutăți, dar am avut și momente de mare bucurie. Acesta este unul dintre acele momente de bucurie.

Era limpede că Abuela nu își arăta emoțiile.

Deci de aici învățase Eli acea șmecherie. Abuela continuă:

– Dar, înainte să plec din viața asta, vreau să repar lucrurile acolo unde trebuie. Familia ta din Chile, Eli, se descurcă bine. Verișorii tăi îți trimit salutări.

– Îi salut și eu la rândul meu, spuse Eli.

Evident, orice iertare simțea pentru Abuela nu era valabilă și pentru verișorii lui.

– Desigur, ei toți sunt incluși în testamentul meu. Au stat cu mine în toți acești ani – un reproș, aș sugerat – și unul, tânărul Salazar, este aproape la fel de talentat ca tine când vine vorba despre amestecul vinurilor.

– Am auzit de el ca vinificator, spuse Eli. Este foarte bun.

Altă surpriză. Eli era plin de surprize azi.

Pe chipul Abuelei apăru ceva ce putea fi considerat zâmbet.

– Da. Sunt mândră de băiat. Dar, cu toate astea, când am auzit verdictul medicului, am căutat o modalitate în care să-ți dau ție ceva care să-ți amintească de mine.

Se aplecă și își luă geanta.

Chloe se aștepta ca ea să scoată un bibelou, o bijuterie sau ceva inscripționat cu blazonul familiei Silva.

O subestima pe Abuela.

– Am aflat că Owen Slovak, contabilul și prietenul tău, ți-a furat averea și banii cramei și a fugit în America de Sud. Acei ochi întunecați, lipsiți de expresie, deveniră ca de gheață. Nu-mi plac hoții, cu atât mai puțin cei care fură de la nepotul meu și, prin extensie, de la mine.

Atât de multe revelații pentru Chloe. Eli avea multe trăsături de la bunica lui maternă, inclusiv înclinația fermă de a-și proteja averea și familia.

– După cum știi, continuă Abuela, am ceva influență cu autoritățile.

– Sunt conștient de asta.

Chipul lui Eli era la fel de impasibil ca al Abuelei. Cu toate astea, din postura lui, Chloé își dădea seama de ezitarea lui.

- Sub îndrumarea mea - vocea Abuelei deven. mândră - autoritățile au descoperit un motiv de a-l aresta pe acest trădător al nepotului meu. Aparent, trecuse la o nouă carieră - vânzător de droguri.

- Owen?

El. era cu adevărat surprins

- Poate i s-a făcut o înscenare. Abuela ridică din umeri indiferentă. Nu știu. Nu-mi pasă. Știu doar că Owen Slovak a fost destul de surprins să descopere că mahării drogurilor devin nesuferiți atunci când cineva intră pe teritoriul lor și că sistemul nostru de justiție nu este la fel de .. indulgent precum cel din America.

- Îmi imaginez că, asaltat de atâtea amenințări, a fost înspăimântat.

Eli nu-și mută privirea de la Abuela.

- Cred că da, replică Abuela. O zi de intimidare din partea mahărilor drogurilor de la noi și câteva săptămâni într-o închisoare străină . l-au convins că ar vrea să-ți înapoieze averea. Ea ridică un deget noduros. Cu dobândă.

- Lau, șopti Chloé. Asta înseamnă influență.

Abuela scoase un dosar din poșetă.

- Am documentele aici, întocmite de avocații mei. Le voi lăsa la tine, să le folosești cum crezi, și, dacă sunt pe placul tău, averea îți va fi transferată înapoi în cont și vei fi din nou un om bogat.

Puse dosarul pe masă, lângă Eli.

- Îți mulțumesc, Abuela. Eli era palid din pricina șocului. Sunt profund recunoscător pentru cadoul tău.

Ea se ridică.

- Sunt obosită de la drum, așa că voi pleca.

- Stai! spuse Eli. Ce s-a întâmplat cu Owen?

- Locuește în Chile. Nu are bani. Reputația lui de hoț este bine cunoscută. Nimeni nu-l va angaja decât ca contabil. Abuela părea gânditoare. Cred că Owen Spencer vrea să lucreze ca ajutor la fermă pentru cameră. De Tot.

Chloë făcu ochii mari. Nu ar vrea să o stabilească pe această femeie.

Abuela, avem loc dacă vrei să stai aici.

Privirea Abuelei o examină din nou, iar ochii i se încălziră puțin.

– Mulțumesc, dar stau cu Sarah. Este adorabilă. O mare noroc, Eli, cu bunica ta.

– Cu ambele bunici. Își luă mâna noduroasă și o sărută. Mulțumesc, Abuela. Apreciez că ai venit să mă vizitezi. Bine ai venit în Statele Unite! De-abia aștept să te revăd – în curând.

Abuela îl strânse de mână, și, pentru prima oară, Chloe văzu licărirea unei femei care își iubea nepotul suficient de mult cât să îi ofere asemenea compensație.

Se întoarse încet și se duse spre ușă, lăsând în urmă tăcere șocantă. În cele din urmă, Chloe întrebă

– Câți ani are?

– Cam un milion. Eli se foi nelinișt în pat. Îmi aduc aminte de ea ca de o uriașă, dar e așa de scundă.

– Și slăbită.

– Ar fi trebuit să duc apelul până la capăt. Ar fi trebuit să mă duc la ea. Se întoarse spre Chloë. Te rog să nu spui „Ți-am zis eu".

Chloë închise gura. Apoi o deschise iar.

– Bine, dar pot să spun... dacă n-ai fi scris Abuelei de când ai contactat prima oară, îți dau seama că așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată? N-ai mai fi fost în poziția în care tatăl meu să te poată șantaja. Poate că nu te-ai fi căsătorit niciodată. Ai fi fost singur, cu inima întreagă și fără oase rupte.

Slavă Domnului că nu ai zis „Ți-am spus eu" spuse el cu o falsitate exersată.

Sigur că nu, spuse ea ferm. Ar fi răutăcios.

– Dacă -aș fi scris și aș fi fost salvat de problemele financiare... nu te-aș fi avut pe tine. Eli îi zâmbi, un zâmbet dulce pe care ea nu își imaginase că avea să-l vadă vreodată la acest bărbat auster. Așa că totu este bine pe urmă.

– Este adevărat. Ea ridică mâna și îi arătă inelele care străluceau vesele. Pentru că, dacă nu te-aș fi avut pe tine, n-aș fi cunoscut bucuria de a purta vreo gheață asta pe deget.

El deveni serios.

– Chloë, acum, nu am nevoie de banii tatălui tău.

– N-o să-i placă asta, îl avertiză Chloë.

– Dacă e deștept, mă va face să plătesc pentru privilegiul de a o avea în viața mea pe fiica lui.

Ea râse.

– Vreau să aud această conversație.

– Îi voi restitui banii tatălui tău, dar nu voi înapoia niciodată inima ta și nu te voi lăsa să o alungi pe a mea. Pentru că tot ce am nevoie în viața asta ești tu. Îi sărută mâna cu inelele. Vei rămâne cu mine pentru totdeauna?

Aceasta era cererea în căsătorie pe care ea nu-și imaginase că avea să o audă vreodată.

– Da, șopti ea. Da.

– Îți voi arăta în fiecare zi din viața noastră cât de mult te iubesc și, când vom îmbătrâni, te vei gândi la viața noastră împreună și chiar vei ști ce înseamnă să fii prețuit.

Vedea chipul lui printre lacrimi, și trebui să și le controleze înainte să poată șopti:

– De-abia aștept să petrec o viață lungă cu tine. Nimeni altcineva nu mă face să mă simt atât de fericită, de pasională, de furioasă și... atât de vie.

El o sărută, și era ca și când toate sărutările de dinainte fuseseră nesemnificative, pentru că acest sărut era o promisiune.

Și o făcură împreună.

capitolul 52

Sarah Di Luca îi spusese mereu lui Anth... nepoților lor moșteneau inteligența de la ea.

Glumea, desigur. Anthony era cel mai bun... construcții și la cablaje și mai bun decât era în... problemele complicate.

Dar timp de ani buni ea ținuse contabilitatea pentru cramă și stațiune, tratase cu comercianții de vinuri, an... angajase personalul.

De fapt, ea și Anthony formaseră echipa perfectă.

Fusese păcat timp de zece ani, și, cu toate astea, în orele profunde ale nopții, încă îi era dor de el. Îi era dor de trupul lui cald, de acele nopți în care o ținuse aproape și făcuse dragoste cu ea.

Îi era dor până și de sforăitul lui zgomotos.

În acele prime câteva luni de după moartea lui, tăcerea o ținuse trează.

Mereu se gândea la el noaptea.

Mai ales noaptea trecută.

Pentru că noaptea trecută fusese altfel.

Sarah locuise singură de când murise Anthony. Se obișnuise cu sunetele casei, cu șuieratul vântului. Apoi, după atac, fetele veniseră să locuiască împreună cu ea.

Bao Le, puternică și în formă. Stătea mereu de pază, cu privirea atentă afară, anticipând alt atac. Era aproape pe înspăimântătoare cu concentrarea ei. Atâta vreme cât Bao era acolo, Sarah știa că era în siguranță.

Olivia Kelly, moale și dulce. Era feroce doar într-o singură privință: atunci când o păzea pe Sarah. Era o asistentă minunată, foarte dedicată îngrijirii pacientei ei.

Ea și fetele veniseră de la spital deja de aproape o lună, iar Sarah se obișnuise cu zgomotele pe care le făceau noaptea. Când Sarah se trezea să meargă la baie, Bao verifica toate casa. După ce Sarah se întorcea în pat, Olivia trecea să se asigure că nu avea nevoie de nimic.

Fetele rareori aveau nevoie să folosească baia noaptea.

O, să fii atât de tânăr iar!

Noaptea trecută fusese altfel decât celelalte nopți

Noaptea trecută, Sarah dormise profund, dar visele ei fuseseră precum coșmarurile alevea

Visase că era trează, dar nu trează, privind cu ochii închiși cum cineva intrase în dormitorul ei întunecat Cineva venise și o mângâiase pe cap și îi șoptise cuvinte pe care Sarah nu le înțelesese complet, cu o voce pe care nu o recunoscuse.

Sarah nu răspunsese Nu putea Deși încercase Încercase atât de tare, dar era țintuită pe loc, incapabilă să se miște, să deschidă pleoapele, să vorbească

Fusese cu adevărat un coșmar și, oricât de tare se străduise Sarah, nu putuse rupe legăturile care o țineau pe loc

Se aprinsese o luminiță Sarah văzuse prin pleoape Și în orele care urmaseră, auzise pe cineva care îi căuta prin cameră Prin sertarele din dulap. Prin cutiile depozitate în debara. Prin cele de sub pat. În bibliotecă

Fata mutase mobila și privise în spatele ei Căutase lângă tăblie în timp ce Sarah stătea nemișcată pe saltea. Uneori Sarah adormea, revenindu-și în acea stare stranie, și găsea lumina într-un alt loc din cameră și căutatul părea mereu puțin mai frenetic

Mintea lui Sarah ajunse la două concluzii simple. fusese drogată și una dintre fete o făcuse, astfel încât să poată căuta prin cameră.

În cele din urmă, Sarah adormise iar și, când își revenise, era singură, și soarele de dimineață strălucea prin fereastră Singură, neputându-se mișca și plângând dezamăgită.

Una dintre fete, fetele ei, pe care le primise în casa și în familia ei una dintre ele căutase în camera lui Sarah sticla de vin a lui Anthony

Încet, încremenită de la statul în aceeași poziție, Sarah se ridică în pat. Apucă tăblia patului cu o mână, așteptând ca încăperea să nu se mai învârtă.

Oare Bao ascunsese un microfon în hainele lui Sara auzise totul despre diamante și pornise în căutarea lor?

Olivia auzise o discuție dintre Eli și Chloe?

Care din ele fusese?

Principalul suspect era Olivia, desigur. Fusese instruită în folosirea medicamentelor

Dar Bao era eficientă în tot ce făcea, o femeie care putea și care, fără îndoială, ucisese în multe feluri diferite. Dacă trebuia să o adoarmă pe Sarah, găsea o modalitate de a o face.

Și cum se întâmplase?

Seara trecută, Sarah adormise în fața televizorului. Dar mereu făcea asta. Oare medicamentul fusese în cafeaua pe care o băuse după cină?

Bao făcuse cafeaua.

Sau era amestecată cu pastilele pe care Olivia i le dădea înainte de culcare?

În ultima vreme, nu prea folosise cadrul, dar astăzi Sarah avea nevoie de el. Îl trase aproape și se ridică nesigură.

Simțea acum un gust îngrozitor. Un efect secundar bănuia. Își trase halatul pe ea, înaintă pe hol spre baie, se spălă pe dinți și se stropi cu apă pe față. Continuă spre bucătărie, anunțându-și sosirea cu scârțâitul roților pe covor.

Olivia și Bao stăteau la masă, bând cafea și părând obosite. Pentru că amândouă scotociseră prin camera ei? Pentru că una din ele căutase și cealaltă fusese drogată? Scenariile treceau prin mintea lui Sarah într-o frenezie îngrozitoare.

Imediat ce ea intră, Olivia se ridică.

– Nu te simți bine în dimineața asta?

Se uită la cadru.

– Puțin nesigură. Nu te agita, Olivia!

Tonul ei fu puțin mai aspru decât intenționase, și Sarah îi zâmbi Oliviei sugestiv.

– Ce vrei la micul dejun?

Pe tenul palid al Oliviei se vedeau cearcăne evidente
- Doar cerea.e. Sarah se așeză Cum ați dormit
fetelor?
- Groaznic, spuse Olivia. Am avut niste vise ciudate
- Eu am dormit bine
Bao vorbi, apăsat și înclină capul, ca și când îi
mulțumea lui Sarah pentru întrebare
Sarah credea că arată vinovată, dar în clipa de față
Sarah era prea suspicioasă ca să aibă încredere în pro-
priile instincte.
- Și eu am avut vise urâte. Vise foarte bizare.
- Gata anunță Olivia pe tonul ei de asistentă Nu mai
bem cafea cu cotei na după cină
- Probab l este o idee bună, aprobă Sarah
Micul dejun decurse în tăcere, cl neîncetul l nga
rilor zbindu-se de vasele de porțelan fiind puțin
prea zgomotos.
Până terminară, Sarah se hotărîse ce să facă
- Este o zi frumoasă Cred ca vo. face un du și vo. ieși
în grădină ca să adun niște buruieni
- Putem să adunăm noi buruieni e, spuseră Olivia și
Bao la unison
- Îmi place să adun buruieni
Sarah luă cadrul Se opri lângă cuierul de pe perete,
luă poșeta - voia telefonul ei mobil - și înaintă pe hol
spre dormitorul ei Închise ușa și o încuie zgomotos
Ar f. trebuit să se audă până în bucătărie
Oare era o cameră video în dormitorul ei' Un m cro-
fon? Ura să bănuiască pe toată lumea și totul, întrucât
sentimentul de securitate fusese înlăturat și înlocu t
cu gândul că una din fetele pe care le adora - poate
ambele - plănuia să o jefuiască.
Dar trebuia să lase durerea la o parte și să se concen-
treze asupra planului ei Și, dacă exista un microfon, asta
făcea ca planul să fie și mai ușor.
Puse cadrul la o parte și se îndreptă spre debara

Faptul că nu avea habar unde ascunsese Anthony vinul lui Massimo nu însemna că nu știa ascunzătorile construite de unchiul Leonardo De Luca în timpul Prohibiției pentru vinurile și contrabanda lui.

Se duse la dulapul, scoase marginea lată, de lemn vopsită în alb și o deschise, așa cum ar deschide ușile dulap. Balamalele scârțâiră. Se simți deodată mirosul de cedru. Spațiul îngust din perete era plin cu rafturi.

Acolo păstra ascunse cele mai bune amintiri din viața ei cu Anthony: scrisorile de dragoste pe care le scrisese el în timpul perioadei de curtare, fotografia pe care o făcuse în călătoria din Cuba, pe plajă, în boxeri, poezia deocheată pe care i-o scrisese el din Italia și vinul pe care îl creaseră împreună.

Sarah zâmbi cu afecțiune când se uită la sticla mare de vin roșu, rubiniu și la sigiliul de ceară pe care îl creseră cu atâta grijă ca să se potrivească pe dop. Se asigurase că acest vin avea să lanseze piața lor de vin premium.

Și așa s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi fost două chestii: erau cu zece ani prea devreme... iar Anthony folosise struguri, plantați de bunicul lui, o varietate pe care nu o recunoștea nimeni, iar vinul fusese un eșec spectaculos. Fuseseră dezamăgiți, desigur, dar, ca totul în căsnicia lor, își reveniseră și continuaseră.

Anthony aruncase mare parte din vin, dar ea păstrase o sticlă drept amintire, și acum... acum urma să o sacrifice pe această ceartă teribilă cu Joseph Bianchin.

Scoase sticla din locașul ei, o duse la dulap și o puse acolo.

Oglinda o reflectă înapoi spre cameră. Sticla roșie strălucea ca un rubin.

Ea se încruntă. Prea evident?

Nu conta. Era o femeie în vârstă care suferise recent o contuzie. Putea să scape nepedepsită cu ceva ce părea un moment tipic seniorilor.

Luă telefonul din poșetă, formă un număr foarte evi-
dent dar nu apela. Era doar de formă, pentru spionul l
care ar fi privit-o.

Vorbind la telefon pe un ton amabil, spuse:

– Bună, dragule. Cred că ai dreptate. Sunt neliniștită
în privința siguranței vinului lui Massimo, așa că vre- să
vi să-l iei la tine? Sistemul tău de securitate este mai t
mai bun decât al meu. Se prefăcu a asculta, apoi chicoti
Ser,os, nu te poți plânge. Până acum, l-am păstrat în
siguranță. Vino când poți. Îți mulțumesc! Se prefăcu că
închide și apoi, gata!

Păstră o expresie hotărât neutră și își adună hainele
de zi și le întinse pe pat, dar tot tresări când cineva bătu
la ușă.

– Doamnă Di Luca? Aș vrea să nu încuiați ușa. Dacă
aș cădea, nu aș putea să ajung la dumneavoastră.

Era Olivia.

„Olivia. Oare grija sau lăcomia a adus-o la ușă?"

Folos ndu-se de cadru, Sarah merse la ușă și o între-
deschise. Ar fi putut să câștige un premiu pentru modul
cum privi în urmă spre sticla de pe dulap, pentru îngri-
jorarea și vinovăția de pe chipul ei.

– Sunt gata pentru duș, dar nu trebuie să mă verifici.
les într-o jumătate de oră.

Olivia încuviință, cu ochii mari inocenți.

Sarah dădu să închidă ușa, apoi o deschise iar, suf ci-
ent de mult încât Olivia chiar să vadă sticla.

– A, dragă, Rafe o să vină să ia ceva. Dacă apare
înainte să ies, fă-l să se simtă comod, da?

– Da. Așa voi face.

De data asta, Sarah observă o urmă vizibilă de îngri-
jorare în ochii Oliviei.

„Pentru că mereu s-a simțit incomod în preajma
bărbaților dominanți precum Rafe? Sau vrea să ia sticla
și să plece înainte să vină el?"

Sarah simți cum i se face rău de la stomac – și poate
că era și un efect al medicamentelor.

Așteptă până când o auzi pe Olivia plecând și apoi merse spre holul de la baie. Închise ușa – și acea paranoie nou dobândită o făcu să încuie încet ușa.

Poate că nu știa care din fete căutase sticla de vin a lui Anthony, dar știa că nu voia să fie surprinsă în timp ce era dezbrăcată și fără apărare.

Dădu drumul la apă – asta ar bloca orice sunete din hol –, se pregăti și își făcu duș ca în orice dimineață, doar că acum avea să dureze ceva mai mult decât de obicei.

Dacă una din fete avea să fure sticla de pe dulapul din dormitorul ei, Sarah nu voia s-o prindă.

Când termină, se îmbrăcă cu halatul și îl legă bine, ca și când strânsoarea nodului i-ar putea da curajul de care avea nevoie pentru a înfrunta aceste provocări. Ascultă la ușă, străduindu-se să audă fiecare mișcare de pe hol.

Nu era nimic.

Deschise ușa cu grijă.

Era liniște. Oare ambele fete plecaseră?

Merse pe hol, spre dormitorul ei.

Ușa era deschisă.

Sticla dispăruse.

Avea lacrimi în ochi.

Își dorise atât de mult să se înșele.

Ușa de la intrare era deschisă, și auzea murmur de voci afară. Un bărbat. Și o femeie.

Rafe. Rafe era aici.

Oare *el* luase sticla?

Se grăbi pe verandă.

Stătea cu fața la Bao, încruntându-se puternic. Se întoarse cu fața spre Sarah când aceasta apăru.

– Nonna, eu...

– Ai vinul? întrebă ea.

– Ce?

El mijì ochii spre ea.

Nu. Evident, nu știa nimic.

– De ce ești aici?

Bao înaintă. Era încă palidă și obosită și avea o privire atât de vinovată, încât Sarah nu știa dacă să îi spună că era hoață sau să o îmbrățișeze și să îi spună că totul avea să fie bine.

– Eu l-am sunat, doamnă Di Luca, spuse Bao. Trebuie să mă retrag din poziția actuală.

– Să te retragi?

Sarah nu se așteptase la asta.

– Da. Trebuie. Bao își feri privirea de la Sarah și își frângea mâinile. Noaptea trecută eu... am dormit toată noaptea. Nu m-am mișcat deloc. N-am auzit nimic. Ar fi putut să intre cineva și să te omoare, și eu n-aș fi știut, așa că...

– Ah. Înțeleg. Unde este Olivia? întrebă Sarah.

Bao clipi încurcată.

– A spus că are niște comisioane de făcut. De ce?

– Nonna, ce s-a întâmplat? Pari... supărată.

Rafe se încruntă și mai tare.

– Noaptea trecută, am fost drogată, pentru ca apoi o persoană să îmi scotocească prin cameră, spuse Sarah.

Rafe și Bao se uitară la ea cu uimire și teamă. Sarah o privi pe Bao.

– Oare și tu ai fost drogată?

Bao se întoarse cu fața spre alee.

– La naiba cu ea! Olivia? N-am bănuit niciodată că proasta aceea insipidă ar avea curaj să...

– Ce vin? întrebă Rafe.

– Am scos o sticlă de vin din ascunzătoarea din dormitorul meu. Nu este vinul lui Anthony, îl asigură Sarah. L-am lăsat la vedere cât timp am făcut duș. A dispărut.

– O să verific camera ta pentru eventuale dispozitive de monitorizare, spuse Bao.

– Trimit poliția după mașina Oliviei, spuse Rafe.

Cei doi se puseră pe treabă.

Sarah se așeză pe leagănul de pe verandă și își masă capul, căci începuse să o doară.

Olivia. Olivia fusese cea care o drogase. Olivia îi secretocise prin cameră.

Dar Rafe o cercetase. Olivia nu avea dosar penal. Nu avea însă nici familie: nu avea mamă sau tată ori bunici care s-o iubească și care s-o fi împiedicat s-o ia pe căi greșite. Cineva îi oferise Oliviei bani fie înainte să vină la Bella Terra, fie după ce venise să lucreze în casa lui Sarah, și ea acceptase mita.

Cu ochii ei inocenți și felul timid de-a fi, nu dăduse nimănui de bănuit că era mânată de aviație. Dar nici nu rostise vreodată vreun cuvânt despre trecutul ei, despre țelurile ei sau vreun detaliu personal. Sarah ar fi trebuit să aibă îndoieli. În schimb, îi respectase intimitatea Oliviei.

Noah apăru pe motocicletă. Când parcă, Rafe ieși în întâmpinarea lui.

Cei doi băieți stăteau aplecați unul spre altul, vorbind.

Și Noah... Sarah își dădea seama că fusese interesat de Olivia. La fel ca restul băieților, avea secretele lui. Spre deosebire de ceilalți băieți, Sarah nu avea nici cea mai vagă idee ce mister zăcea în trecutul lui Noah, știind doar că ceva se întâmplase în anul de după liceu, când călătorise în jurul lumii... Se întorsese, cel mai mic nepot al ei, băiatul pe care îl crescuse liber de angoasa care îi afectase frații... și cumva angoasa îl găsise.

Nu avea să-l mai privească niciodată în ochi.

Întrucât era o femeie bătrână și naivă, avusese speranțe ca timida și drăguța Olivia să îl poată vindeca de teama care îl domina.

În schimb, Olivia îl trădase... îi trădase pe toți.

Bao puse o cană de cafea pe masa de lângă ea.

Brooke veni, cu Eli și Chloë în urma lor.

Toată familia era acolo, și asta însemna... vești rele.

Urcară pe verandă și se strânseră în jurul ei.

Eli se așeză lângă ea pe leagăn.

– Nonna, îmi pare rău. Mașina Oliviei a fost găsită cam la zece kilometri de aici, la o ieșire de pe autostrada East Summit. Sticla a dispărut. Și Olivia...

Clătină din cap.

– E rănită? O să se facă bine? întrebă Sarah.

Eli privi neajutorat în jur.

– Nu, Nonna. Nicidecum. E moartă, împușcată – executată. Chipul lui Noah era marcat de mânie, și fiecare cuvânt era la fel de direct ca o lovitură de baros. Se pare că în Bella Terra au descins niște profesioniști. Se uită în jur spre familia lui, provocându-i să nege acel adevăr. Și nu au venit după sticlă, nu-i așa?

Sarah privi în jur, văzu neliniștea de pe chipul lui Eli și al lui Chloë, al lui Rafe și al lui Brooke. O văzu pe Bao îmbărbătându-se și știu că situația era cu mult, mult mai rea decât își imaginase.

– Vor ceea ce este ascuns în sticlă. Și eu știu ce anume, spuse Noah. Nu are rost să încercați să protejați fratele mai mic de asta.

– De unde știi ce se întâmplă? întrebă Chloë. Eu și Eli de-abia ne-am dat seama.

– Urma să convocăm o ședință de familie, spuse Eli, dar... Noah, ce știi? Și *cum de* știi?

Noah râse amar, scurt.

– Știu pentru că sunt în mijlocul acestor lucruri. Acești oameni... sunt nemiloși și vor da de urma diamantelor roz ale lui Massimo prin orice modalitate posibilă.